

The Little girl at the window - Totto Chan

by Tetsuko kuroyanagi

ஜன்னல் அருகில் ஒரு சிறுமி - டோட்டோ சேன்

இரயில்ரோட் ஸ்டேஷன்

அவர்கள் ஓய்மாசி(oimachi) ரயிலை விட்டு ஜியுகயொகா(Jiyugaoka) ஸ்டேஷனில் இறங்கினார். டோட்டோ சேனின் அம்மா அவளது கைகளை பிடித்துக் கொண்டு நுழைவாயிலுக்குள் சென்றாள். டோட்டோ சேன் இதற்கு முன் ரயிலில் சென்றதில்லை. ஆகையால் ரயில் டிக்கெட்டை டிக்கெட் வசூலிப்பவரிடம் கொடுக்க மனமில்லை.

"நான் இதை வைத்து கொள்ளலாமா"? என்று டிக்கெட் வசூலிப்பவரிடம் கேட்டாள்.

"இல்லை. நீ வைத்துக் கொள்ள முடியாது" என்று டிக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டே சொன்னார்.

அவர் பெட்டி நிறைய இருந்த டிக்கெட்டை காட்டி "இவை எல்லாம் உங்களுடையதா" என்று கேட்டாள்.

வெளியே செல்லும் பயணிகளின் டிக்கெட்டை பிடுங்கிக் கொண்டே "இல்லை இவை எல்லாம் இரயில் ரோட் ஸ்டேஷனுக்கு சொந்தம்" என்று பதிலளித்தார்.

"ஆ! நான் வளர்ந்த பிறகு ரயில்ரோட் டிக்கெட்டை விற்பேன்" என டோட்டோ

சேன் டிக்கெட் பெட்டியை ஆவலுடன் பார்த்தவாறு சொன்னாள்.

"என் மகனுக்கும் இந்த ஸ்டேஷனில் ஒரு வேலை வேண்டுமாம், நீங்கள் இருவரும் கூடி வேலை செய்யலாம்" என டிக்கெட் வசூலிப்பவர் அபோதுதான் அவளை நோக்கிச் சொன்னார்.

டோட்டோ சேன் டிக்கெட் வசூலிப்பவரை உற்று கவனித்தாள். கண்ணாடி அணிந்து, நல்ல உடற்கட்டுடனும், அன்பாகவும் அவர் காணப்பட்டார். இடுப்பில் கையை வைத்துக் கொண்டு "உன் மகனுடன் வேலை செய்வதில் எனக்கு சம்மதம், ஆனால் இப்போது நான் புதிய பள்ளிக்குப் போய்க் கொண்டு இருக்கிறேன், பிறகு இதைப் பற்றி யோசிக்கிறேன்" என்று அவரிடம் கூறினாள்.

"நான் டிக்கெட் விற்பவர் ஆகப் போகிறேன்" என்று கத்திக் கொண்டு அவள் அம்மாவை நோக்கிப் போனாள்.

"நான் நினைத்தேன் நீ ஒரு உளவாளியாக போகிறாய் என்று" ஆச்சரியமடைந்து சொன்னார்.

அவள் அம்மாவின் கையை பிடித்துக் கொண்டு போகும்போது 'நேற்று வரை உளவாளியாவேன் என்றேன்' என்பதை நினைவுபடுத்தி கொண்டாள். ஆனால் பெட்டி நிறைய டிக்கெட்டுகளின் மேற்பாற்றவையாளராக இருப்பது எவ்வளவு ஜாலியாக இருக்கும் என்று யோசித்தாள்!

அவ்வாறு யோசிக்கும் போது அவளுக்கு அபூர்வமான எண்ணம் தோன்றியது. "ஆம்!", அம்மாவை பார்த்து உரத்த குரலில் "என்ன நான் ஒரே நேரத்தில் டிக்கெட் விற்பவராகவும், உளவாளியாகவும் இருக்கலாமே!" என்று கூறினாள்.

அம்மா பதிலளிக்கவில்லை. டோட்டோ சேனை புதிய பள்ளக்கூடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டால்!!!! என்ற கவலையில் அழகான பூக்கள் போட்ட தொப்பியின் கீழே அம்மா முகம் கம்பீரமாக இருந்தது . டோட்டோ சேன் குதித்து கொண்டே வழியில் தனக்கு தானே பேசினதை அம்மா பார்த்தாள். அவளுக்கு அம்மாவின் கவலை தெரியவில்லை.

அவர்கள் இருவரும் நேராகப் பார்த்துக் கொண்ட போது டோட்டோ சேன் மகிழ்ச்சியுடன், "நான் மனதை மாற்றிக் கொண்டேன். ஏன் இந்த புதிய கடைகள் பற்றி அறிவிக்கும் தெரு இசைப் பாடகர்கள் கூட்டத்தில் சேரக் கூடாது?" என்று கேட்டாள்.

அம்மா சிறிது கவலையுடன் "வா நேரமாகிவிடும். தலைமை ஆசிரியரை காக்க வைக்க கூடாது. இனி பேசாது பார்த்து சரியாக நட" என்றார். அவர்கள் முன் சிறிது தூரத்தில் பள்ளியின் நுழைவாயில் படிப்படியாக தெரிய ஆரம்பித்தது.

ஜன்னலின் அருகே ஒரு சிறுமி

டோட்டோ சேன் பள்ளியில் சேர்ந்த சிறுது காலத்திலேயே அவள் முதல் க்ரேடிலிருந்து நீக்கப் பட்டு விட்டது தான் அம்மாவிற்கு கவலையாக இருந்தது.

ஒரு வாரம் முன்பு ஒரு நாள் நேரிடையாக அழைத்து "உன் பெண்ணால் வகுப்பு பாதிக்கப்படுகிறது, வேறு பள்ளிக்கூடம் பார்க்கவும்" என்று பள்ளியின் டீச்சர் கூறினார்.

டோட்டோ சேனின் செய்கை எந்த விதத்தில் பாதிக்கின்றது என்று? அம்மாவிற்கு ஆச்சரியம்.

அதற்கு டீச்சர் பதிலளித்தார் - உங்கள் பெண் 100 தடவை மேஜை மூடியை திறப்பதும், மூடுவதுமாக இருப்பாள். நான் காரணம் இல்லாமல் மூடுவதும் திறப்பதும் கூடாது என்றேன். ஆகையால் அவள் காரணத்துடன் ஏதாவது எடுப்பதற்காக அடிக்கடி மூடுவதும் திறப்பதுமாக இருப்பாள்.

உதாரணத்திற்கு, ஒரே நேரத்தில் வேண்டிய புத்தகம், பென்சில், ரப்பர் எல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளாமல் மிகவும் வேகமாக ஒவ்வொரு முறையும் ஏதாவது எடுப்பதும்/வைப்பதுமாக செய்வாள். காரணத்தோடு செய்வதால் அவளை தண்டிக்க இயலாது.

அம்மாவிற்கு தன் பெண்ணின் இந்த செயல் புரிந்தது, அவள் முதல் நாள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்ததும் - "அம்மா நம் வீட்டில் இருக்கும் மேஜை டிராயர் இழுப்பதாக உள்ளது. ஆனால் ஸ்கூலில் பெட்டி மாதிரி மேலே திறப்பதும், மூடுவதுமாக நிறைய பொருள்கள் வைக்கவும் இடம் உள்ளது. ஸ்கூல் சூப்பர்" என மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னாள். ஆகையால் அம்மாவிற்கு அவளது இந்த செய்கை தப்பாக தோன்றவில்லை. இந்த புது மோகம் நாளடைவில் மறந்து விடலாம். ஆனால் "இதை பற்றி அவளுடன் பேசுகிறேன்" என்று மட்டும் அம்மா சொன்னாள்.

இன்னும் குரலை உயர்த்தி டீச்சர் அவளை பற்றிச் சொன்னார். "இது மட்டும் என்றால் நான் பொருட்படுத்திடுக்க மாட்டேன்."

டீச்சர் முன்னால் குனிந்த போது அம்மா கூச்சப்பட்டு பின் வாங்கினாள்.

"மேஜையை சத்தம் செய்யாது இருந்தால் அவள் எல்லா நேரமும் வகுப்பில் நின்று கொண்டே இருப்பாள்."

"எங்கு நின்று கொண்டு இருப்பாள்" என ஆச்சரியமாய் அம்மா கேட்டாள்.

"ஜன்னல் அருகே" என்று கோபமாக டீச்சர் பதிலளித்தார்.

"ஏன் அங்கு நிற்பாள்" என்று குழப்பத்துடன் அம்மா கேட்டாள்.

" தெருப் பாடகர்களை அவள் அழைப்பதற்காக" என்று டீச்சர் கிரீச்சென சப்தமிட்டு சொன்னார்.

டீச்சர் சொன்ன கதையின் சுருக்கம் என்னவென்றால் அரை மணி நேரம் தொடர்ந்து மேஜையை திறப்பது, மூடுவதுமாக இருந்து விட்டு, அவள் ஜன்னலின் அருகே போய் வெளியே பார்த்தபடி நிற்பாள். அவள் மௌனமாக நிற்கிறாள் என அங்கே இருக்கட்டும் என்று டீச்சர் நினைக்க ஆரம்பித்த போது, ஆடம்பரமாக ஆடை அணிந்து போய் கொண்டிருந்த தெருப் பாடகர் குழுவை டோட்டோ சேன் கூப்பிடுவாள். அவள் வகுப்பு கீழ் தளத்திலும், தெருவை நோக்கி இருந்தது டோட்டோ சேனிற்கு மகிழ்ச்சி, ஆனால் டீச்சருக்கு பெருந்துன்பம். நடுவில் உயரம் கம்மியான வேலிதான் இருந்ததால் வகுப்பில் இருப்பவர் தெருவில் போகும் மனிதருடன் பேசலாம். டோட்டோ சேன் அழைத்ததும் தெருப் பாடகர்கள் ஜன்னலின் பக்கம் வருவார்கள். அதன் பிறகு இதை வகுப்பு முழுவதற்கும் டோட்டோ சேன் "இதோ அவர்கள்" என அறிவிப்பாள். குழைந்தைகள் எல்லோரும் கூட்டமாக ஜன்னல் அருகே போய் தெருப் பாடகர்களை கூப்பிடுவார்கள்.

"ஏதாவது பாடுங்கள்" என்று டோட்டோ சேன் கேட்டதும் அந்த குழு, சாதாரணமாக மௌனமாய் செல்பவர்கள், மாணவர்களுக்காக கலக்கலான இசை கச்சேரியை பல வாத்தியங்களுடன் நடத்தும் போது, இந்த சத்தம் முடியும் வரை டீச்சர் பொறுமையுடன் காத்து இருப்பார். இசை முடிந்து, பாடகர்கள் போனவுடன் மற்ற மாணவர்கள் தன் இடத்திற்கு வந்தாலும், டோட்டோ சேன் தன் இருக்கைக்கு வராமல் ஜன்னல் அருகேயே நிற்பாள்! "ஏன் இன்னும் ஜன்னல் அருகே நிற்கிறாய்" என்று டீச்சர் கேட்டால் "வேறு இசை பாடகர்கள் அவ் வழியே சென்றால் அவரை சந்திப்பது தவற விட்டால் எனக்கு வெட்கம்" என்று மிக கம்பீரத்துடன் சொல்வாள்.

"இது எப்படி வகுப்பில் இடையூராக இருக்கிறது பார்த்தீர்களா?" என்று டீச்சர் உணர்ச்சியுடன் சொன்னார்.

அம்மா டீச்சரை கண்டு அனுதாப்பட ஆரம்பிக்கும் முன் அவர் கிரீச்சிட்ட குரலில் "இதை தவிர" என சொல்லத் தொடங்கினார்.

"இதை தவிர இன்னும் என்ன செய்கிறாள்"? என்று அம்மா வருத்ததுடன் கேட்டாள்.

"இன்னும் என்ன" என்றாள் டீச்சர் ஆச்சரியத்துடன். அவள் செயல்களை என்னால் எண்ண முடிந்தால் உங்களை கொண்டு செல்லச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன்.

டீச்சர் தன்னை சிறிது அமைதியாக்கி கொண்டு அம்மாவை நேராகப் பார்த்தார். நேற்று அவள் எப்போதும் போல ஜன்னல் அருகே தெருப் பாடகர்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருப்பதாக எண்ணி நான் பாடம் நடத்தின போது திடீரென

யாருடனோ "நீ என்ன செய்கிறாய்" என கேட்டு கொண்டிருந்தாள். ஆச்சரியம் அடைந்தேன். அவள் மறுபடியும் "நீ என்ன செய்கிறாய்" என்று கூப்பிட்டாள். தெருவில் யாருடனோ பேசவில்லை, அவள் மேலே நோக்கிப் பேசினாள். அறிந்து கொள்ளும் ஆவலால் பதிலை கேட்பதற்கு முயற்சித்தேன், ஆனால் ஒரு பதிலும் வரவில்லை. அப்படி இருந்தும் அவள் "நீ என்ன செய்கிறாய்" என கேட்டுக் கொண்டே இருந்ததால், என்னால் பாடம் நடத்த முடியாது, ஜன்னல் பக்கம் போய் யாருடன் உங்கள் பெண் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறாள் என்றுப் பார்த்தேன். ஜன்னல் வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்த போது வகுப்பின் முன் கூரையில் ஒரு ஜோடி தூக்கணங்குருவி கூடு கட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவள் தூக்கணங்குருவியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்! குழைந்தைகளை புரிந்து கொள்வேன், தூக்கணங்குருவியுடன் பேசுவதை அபத்தம் என்று நான் சொல்லவில்லை, ஆனால் வகுப்பின் நடுவே பறவையிடம் "நீ என்ன செய்கிறாய்" எனக் கேட்பது தேவையில்லாத ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது.

அம்மா மன்னிப்பு கேட்பதற்கு வாயை திறக்கும் முன்னே டிராயிங் வகுப்பில் நடந்ததைப் பற்றி டீச்சர் விவரித்தார். "நான் எல்லோரையும் ஜப்பான் நாட்டின் தேசிய கொடி வரையச் சொன்னேன். டோட்டோ சேனை தவிர மற்ற யாவரும் சரியாக வரைந்தனர். அவள் மட்டும் ஒளிக் கதிருடன் உள்ள கடற்படை கொடி வரைந்து, அதன் வால்கள் பேப்பரின் வெளியே வந்து, கலர் அடித்த போது மேஜை மீது கலராகி அழிக்க முடியாமல் இன்னும் கலர்கள் தெரிகிறது. நல்ல வேளையாக மூன்று பக்கங்களில்தான் கலர் கொடுத்திருந்தது.

அம்மா குழப்பத்துடன் "மூன்று பக்கங்கள்தான் என்றால் என்ன" என்று கேட்டாள்.

டீச்சர் களைப்பாக இருந்தாலும் மெதுவாக ஒவ்வொரு வார்த்தையை அழுத்தமாக சொன்னாள். "ஒரு பக்கம் கொடியின் கம்பம் வரைந்ததால் வால்கள் மூன்று பக்கம் தான் இருந்தன.

டீச்சர் எழுந்தவாறு பேச்சை முடித்துக் கொள்வது போல "இவளால் எனக்கு மட்டும் தொந்தரவாக இல்லை. பக்கத்து வகுப்பு டீச்சருக்கும் தொந்தரவுதான்" என்று சொன்னார்.

இதற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பதை அம்மா உணர்ந்தாள். மற்ற மாணவர்களுக்கு நியாயம் செய்வதாக இல்லாததால், இவளை புரிந்து கொள்ளவும், மற்றவர்களுடன் எப்படி பழக வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொடுக்கும் ஸ்கூல் தேட வேண்டும் என அம்மா உடனே நினைத்தாள்.

அம்மா நன்றாக தேடி கண்டு பிடித்த ஸ்கூலை நோக்கிதான் தற்சமயம் போய் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

டோட்டோ சேனிடன் அவள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு விட்டாள் என்பதை அம்மா தெரியப்படுத்தவில்லை. டோட்டோ சேன் தான் என்ன தப்பு செய்தோம் என்பதை புரிந்து கொள்ள மாட்டாள் என்பதை உணர்ந்து,

அவளுக்குள் ஏதாவது மனோபாவத்தை உண்டாக்க விரும்பாததால் இதை அவள் புரிந்து கொள்ளும் வயது வரும் வரை சொல்லாமல் இருப்பது என்று நினைத்தாள். டோட்டோ சேனிடம் "நான் ஒரு நல்ல ஸ்கூலை பற்றி கேள்விப்பட்டேன், என்ன உனக்கு அங்கு போக விருப்பமா?" என்று தான் கேட்டாள்.

சிறிது யோசித்த பிறகு "சரி" என்று டோட்டோ சேன் சொன்னாள்.

"ஆனால்....."

"என்ன இப்போது" அவள் நீக்கப் பட்டு விட்டாள் என்பதை அவள் தெரிந்து கொண்டுவீட்டாளா என அம்மா நினைத்தாள்.

ஆனால் சிறிது நேரத்தில் "என்ன புதிய ஸ்கூலுக்கும் தெருப் பாடகர்கள் வருவார்கள் என்று உனக்கு தோன்றுகிறதா? என்று சந்தோஷத்துடன் அவள் கேட்டாள்.

புதிய பள்ளிக்கூடம்

இந்த புதிய பள்ளிக்கூடத்தின் நுழைவாசலை பார்த்ததும் அவள் நின்றுவிட்டாள். முன்பு அவள் போய் கொண்டு இருந்த ஸ்கூல் கேட்கான்கிரீட் பில்லரில் பெரிய எழுத்தில் ஸ்கூல் பெயருடன் இருந்தது. இங்கு கேட் என்பது சிறிய கட்டை மீது குச்சிகள், இலைகள் படர்ந்து இருந்தன.

இந்த கேட் வளர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது என்றாள் டோட்டோ சேன். இது டெலிஃபோன் கம்பத்தை விட உயரமாகும் வரை வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் என எதிர்ப்பார்கலாம்.

இந்த கேட்டின் இரண்டு கம்பங்களும் வேரோடு இருந்த மரமாகதான் இருந்தது. அவள் அருகில் சென்றதும், காற்றால் அறிகுறி பலகை அதன் இடத்திலிருந்து விலகி இருந்ததால் ஸ்கூலின் பெயரை படிப்பதற்காக ஒரு பக்கமாக தலையை குனிய வேண்டி இருந்தது.

"டோ-மோ-ஏ-அ-கு-என்" To-mo-e-Ga-ku-en".

"டோமோவின்" அர்த்தம் அம்மாவை கேட்க நினைத்த போது அவள் கனவுதான் காண்கிறாள் என்று எண்ணிய போது அந்த பொருள் அவள் கண்ணில் தென்பட்டது. அவள் கீழே உட்கார்ந்து சின்ன செடிகளின் வழியாக எட்டி பார்த்த போது, அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

"அம்மா, அது நிஜமாக இரயில்தானா அந்த ஸ்கூல் மைதானத்தில்"? என்று கேட்டாள்.

இங்கு வகுப்பறையாக வீணாகி போன இரயில் ரோட் இரயிலை பன்படுத்தி

உள்ளார்.

டோட்டோ சேன் நினைத்த கனவு ஸ்கூல் மாதிரி "இரயில் பள்ளி" இந்த இரயிலின் ஜன்னல்கள் சூரிய ஒளியில் பிரகாசித்தது. ஆனால் அந்த ஜன்னலிருந்து தெரிந்த ஒரு ரோஜா கன்னத்துடன் இருந்த பெண்ணின் கண் இன்னும் அதிகமாக பிரகாசித்தது.

"எனக்கு இந்த பள்ளிக்கூடம் பிடித்து இருக்கிறது."

சிறிது நேரத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் இரயில் ஸ்கூலை நோக்கி குதித்து கொண்டே ஓடி, அம்மாவை பின்னாலிருந்து கூப்பிட்டு "சீக்கிரமா வா, நாம் இந்த நிற்கும் இரயிலில் ஏறலாம் என்றாள்."

அம்மா முன்பு பேஸ்கேட் பால் டீயில் இருந்ததால் வேகமாக ஓடி கதவை எட்டும் முன் அவளை பிடித்து விட்டாள்.

"நீ இன்னும் உள்ளே செல்ல முடியாது" என்று பின்னால் இழுத்தவாறு அம்மா சொன்னாள். "இந்த இரயில் வண்டிகள் வகுப்புகள், உன்னை இன்னும் இங்கு சேர்க்கப்படவில்லை. இங்கு நீ சேர வேண்டுமானால் தலைமை ஆசிரியரிடம் நன்றாகவும், பணிவாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். புரிந்ததா?"

உடனே இரயிலில் நுழைய முடியாததால் வருத்தம் அடைந்தாள். ஆனால் அம்மா சொல்வதை கேட்பது என்று தீர்மானித்தாள்.

"சரி" என்று சொல்லி, இந்த ஸ்கூல் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது எனக் கூறினாள்.

உனக்கு பிடித்து இருந்தால் மட்டும் போதாது தலைமை ஆசிரியருக்கும் உன்னை பிடிக்க வேண்டும் என்று அம்மா சொல்ல நினைத்தாள். ஆனால் அவள் கையை பிடித்து தலைமை ஆசிரியரின் அறையை நோக்கி சென்றாள்.

முதல் வகுப்பு நேரம் ஆரம்பித்து விட்டதால் இரயில் வண்டிகள் நிசப்தமாக இருந்தது.

சுவர் இல்லாமல் மஞ்சள், சிவப்பு பூக்கள் கொண்ட மரங்களுடன் ஒரு சின்ன மைதானம் இருந்தது.

தலைமை ஆசிரியர் அலுவலகம் கேட்டின் எதிரே ஏழு அடி தள்ளி ஒரு மாடி கட்டிடத்தில் இருந்தது.

டோட்டோ சேன் அம்மாவின் முன்பே ஓடிப் போய் திடீரென திரும்பி அம்மாவுடன் மோத வந்தாள்.

இதை பார்த்து "என்ன இவளிடம் ஏதாவது மாற்றம் வந்து விட்டதா?" என்று அம்மா பயந்தாள்.

மாடியின் கடைசி படியில் நின்று "நாம் பார்க்கப் போகின்ற தலைமை ஆசிரியர் ஒரு ஸ்டேஷன் மாஸ்டராக இருக்கலாம்" என டோட்டோ சேன் அம்மாவின் காதில் கம்பீரமாக கிசுகிசுத்தாள்.

அம்மாவிற்கு பொறுமையும் விளையாட்டு ரசனையும் இருந்தது. ஆகையால் "ஏன்? என்று கேட்டார்?"

"நீ தலைமை ஆசிரியர் என்றாய் ஆனால் இந்த எல்லா ரயிலுக்கும் சொந்தகாரராக இருப்பதால் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் தானே?" என்று சொன்னாள். அம்மா அதை ஏற்று கொண்டாள் ஏன்னென்றால் இரயிலை ஸ்கூலாக மாற்றி அமைப்பது வித்தியாசமான செயல்; அவளிடம் "நீயேக் கேட்டு கொள்" என்றார்.

உன் அப்பா வயலின் வாசிக்கிறார், அவரிடம் நிறைய வயலின் இருக்கிறது, அதனால் நமது வீடு வயலின் கடையாக மாறியதா, இல்லையே?

டோட்டோ சேன் அம்மாவின் கையை பிடித்தவாறு "இல்லை" என்று ஒத்துக் கொண்டாள்.

தலைமை ஆசிரியர்

அம்மாவும் டோட்டோ சேனும் நுழைந்தவுடன் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தவர் எழுந்து நின்றார் தலை முடி குறைவாகவும், சில பற்கள் இல்லாது நல்ல பொலிவான முகத்துடன் அவர் இருந்தார். மிக உயரமாக இல்லாமல் கனமான தோள்கள், புஜங்கள், கொஞ்சம் அழுக்கான கோட் சூட்டில் கச்சிதமாக இருந்தார்.

டோட்டோ சேன் வேகமாக குனிந்து - "நீங்கள் ஸ்கூல் மாஸ்டரா (அ) ஸ்டேஷன் மாஸ்டரா?" என ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

அம்மாவிற்கு தர்மசங்கடமாக ஆகி விவரமாக சொல்லும் முன் அவர் சிரித்து- "நான் தான் இந்த ஸ்கூல் தலைமை ஆசிரியர்" என பதிலளித்தார்.

டோட்டோ சேன் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக "ரொம்ப சந்தோஷம், ஏன்னென்றால் உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள் எனக்கு இந்த ஸ்கூலிற்கு வர விருப்பம்" என்றாள்.

தலைமை ஆசிரியர் அவளுக்கு உட்கார நாற்காலி கொடுத்து அம்மாவிடம் நீங்கள் போகலாம், "நான் இவருடன் பேச விரும்புகிறேன்" என்றார்.

சிறிது நேரம் டோட்டோ சேன் அசௌகரியமாய் இருந்தாள். பிறகு தனக்கு இவருடன் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ள முடியும் என்று நினைத்தாள். "சரி இனி இவரை உங்களிடம் விட்டுச் செல்கிறேன்" என்று தைரியமாக கூறிவிட்டு

அம்மா கதவை மூடிக்கொண்டு போய் விட்டாள்.

தலைமை ஆசிரியரும் ஓர் நாற்காலியை இழுத்து போட்டு டோட்டோ சேனுக்கு நேராக உட்கார்ந்து "சரி உன்னை பற்றிச் சொல், உனக்கு என்ன பேச வேண்டுமோ பேச." என்றார்.

அவர் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லனும் என எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக தனக்கு பிடித்த எதை வேணுமானாலும் பேச என்று கேட்டதும் அவள் மகிழ்ச்சியுடன் நேராக பேச ஆரம்பித்தாள். இப்படியும் அப்படியும் நன்றாகவே பேசினாள். அவள் வந்த இரயிலின் வேகம், டிக்கெட்டை வைத்து கொள்ளவா என்று கேட்டு, டிக்கெட் வசூலிப்பவர் கூடாது என்றது, முன்னால் ஸ்கூல் டீச்சரைப் பற்றி, தூக்கணங்குருவியின் கூடு, நாய் ராக்கி செய்யும் ட்ரிக்ஃஸ், கே.ஜி. யில் கத்திரிகோலை வைத்து வாயின் அருகே விளையாடும் போது டீச்சர் நாக்கு துண்டி விடும் எனக் கூறியது, மூக்கு ஒழிகினால் அம்மா திட்டுவாள் என்பதால் மூக்கை அடிக்கடி சிந்துவாள், அப்பா ஓர் நல்ல நீச்சல்காரர், நன்றாக டைவம் அடிப்பார், என்று சொல்லிக் கொண்டே போனாள். தலைமை ஆசிரியர் சிரித்து, தலை ஆட்டி அப்புறம் என்ற போது பேச வாய்ப்பு கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் பேசி கொண்டே போனாள், இனி பேச இல்லாமல் போனதும் வாயை மூடி ஏதோ ஒன்றை ஞாபகப்படுத்த யோசித்தாள்.

"என்ன சொல்வதற்கு இன்னும் உன்னிடம் ஒன்றும் இல்லையா" என்று தலைமை ஆசிரியர் கேட்டார்.

அவளுக்கு இனி ஒன்றும் பேச இல்லை என்பதால் வெட்கம் அடைந்தாள். யோசனைப் படுத்தி இன்று அணிந்த ஆடைப் பற்றி சொல்ல ஆரம்பித்தாள்!!! அவளது ஆடைகளை அம்மாதான் தைப்பார். இங்கு கிளம்பி வரும்முன் பார்த்த போது, அம்மா தைத்த நல்ல ஆடைகள் கிழிந்து இருந்ததால் கடையில் வாங்கிய ஆடையை தான் அணிந்து இருந்தாள். அவள் ஆடை தினமும் கிழிந்து விடும், உள்ளாடையும் சில நேரங்களில் கிழிந்து விடும். இதற்கான காரணத்தை தலைமை ஆசிரியரிடம் சொன்னாள். மற்றவர் தோட்டத்திற்கு /காலி மனைக்கு நான் வேலியின் வழியே குனிந்து போகும் போது கிழிந்துவிடும். இதை கவனித்த அம்மா இந்த ஆடை கடையில் வாங்கினார். இது ஜெர்சி துணியில் சிவப்பு/சாம்பல் நிற செக்குடன் நன்றாக இருக்கிறது. காலரில் உள்ள சிவப்பு பூ வேலை அம்மாவுக்கு அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை என சொல்லிக் கொண்டே காலரை தூக்கி தலைமை ஆசிரியரின் பார்வைக்காக காண்பித்தாள்.

இதன் பின் எவ்வளவு யோசித்தும் பேசுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்று வருத்தமடைந்தாள். அப்போது தலைமை ஆசிரியர் தன் அன்பான பெரிய கையை அவள் தலை மீது வைத்து - "இனி நீ இந்த பள்ளிக்கூடத்தின் மாணவி" என்றார்.

அவரது இந்த வார்த்தைகளால் தனக்கு பிடித்தவரை சந்தித்து விட்டதாக ஓர் உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டது. இதுவரை யாருமே அவளது பேச்சை

இத்தனை நேரம் கேட்டதில்லை. தவிர சிறிது கூட சலிப்படையாது அவள் ஆர்வத்துடன் பேசுவதற்கு இணையாக, அவரும் மிக ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தார்.

டோட்டோ சேனுக்கு இன்னும் மணி பார்க்கத் தெரியவில்லை என்றாலும், இது அதிக நேரமாக தோன்றியது. நேரம் தெரிந்து இருந்தால் ஆச்சிரியப்பட்டு தலைமை ஆசிரியர்க்கு கடைமை பட்டவள் ஆவாள். அம்மாவுடன் எட்டு மணிக்கே வந்து, பேசி முடித்து, இனி நீ இந்த ஸ்கூல் மாணவி என்று சொல்லி ஆ! லஞ்ச் நேரம் என்றார். இதிலிருந்து அவர் டோட்டோ சேன் பேச்சை நான்கு மணி நேரம் கேட்டு இருப்பார் என்று தெரிகிறது.

இது நாள் வரை இவ்வளவு நேரம் பெரியோர் ஒருவரும் அவள் பேச்சை கேட்டதில்லை. தவிர அவள் அம்மா, டீச்சர் இருவரும் ஏழு வயது சிறுமிக்கு நிறுத்தாமல் நான்கு மணி நேரம் பேச விஷயம் இருந்தது தெரிந்தால் ஆச்சிரியப்பட்டு இருப்பார்கள்.

இவள் ஸ்கூலிலிருந்து நீக்கப்பட்டு, வீட்டில் என்ன செய்வது என்று யோசித்த விஷயம் பிஞ்சு உள்ளத்திற்கு தெரியாமல் இருந்தது சாதகமாக இருந்தது. உள்ளுக்குள் அவள் வித்தியாசமானவள், விசித்திரமானவள் என்று தோன்றியது. ஆனால் அவள் சந்தோஷமாக, பாதுகாப்பாக இருக்கத் தலைமை ஆசிரியர் உதவி புரிந்தார். அவள் எப்போதும் இவருடன் இருக்க விரும்பினாள்.

தலைமை ஆசிரியர் Sosaku Kobayashi யைப் பற்றி டோட்டோ சேன் முதல் நாள் இப்படிதான் நினைத்தாள். அதே போல் அவரும் அவளை பற்றி நினைத்தார்.

லஞ்ச் நேரம்

தலைமை ஆசிரியர் டோட்டோ சேனை குழைந்தைகள் சாப்பிடும் இடத்தைப் பார்க்க அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் இரயிலில் சாப்பிடுவதில்லை, அசெம்பிளி ஹாலில் தான் சாப்பிடுவோம். அந்த ஹால் மாடியில் உள்ளது.

அவள் அங்கே முன்னதாக போய் பார்த்தாள் சத்தத்துடன் மேஜை நாற்காலிகளை - குழைந்தைகள் ரவுண்டாக போட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள். இவர்களிருவரும் ஓர் ஓரமாக நின்று பார்த்த போது அவரின் கோட்டை பிடித்து -"மற்ற குழைந்தைகள் எங்கே என்று கேட்டாள்?"

"இங்கு இவ்வளவு குழைந்தைகள் தான்" என்று பதில் சொன்னார்.

" எல்லோரும் இருக்கிறாரா" அவளால் நமப முடியவில்லை.

முன்பு இருந்த ஸ்கூலில் ஒரு க்ரேடியேயே இத்தனை குழைந்தைகள். ஆனால் இங்கு ஸ்கூல் முழுவதுமாக மொத்தம் 50 குழைந்தைகள் தானா?

"ஆம் இவ்வளவுதான்" என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

மற்ற பள்ளியிலிருந்து இது எல்லாவற்றிலும் வித்தியாசமாக இருந்தது.

எல்லோரும் உட்கார்ந்த பிறகு - "ஒவ்வொருவரும் கொஞ்சம் மலைகளிருந்தும், கடலிலிருந்தும் கொண்டு வந்தீர்களா? என தலைமை ஆசிரியர் கேட்டார்

"ஆம்" என்று டப்பாவை திறந்தவாறு ஒரே குரலில் சொன்னார்கள்.

"சரி என்ன உங்களிடம் இருக்கிறது என பார்க்கலாமா?" என்று தலைமை ஆசிரியர் வட்ட மேஜையில் நடந்தவாறு ஒவ்வொரு டப்பாவில் என்ன இருக்கிறது என பார்த்த போது குழைந்தைகள் கீச்சென சந்தோஷமாக கத்திக் கொண்டு இருந்தனர்.

டோட்டோ சேனுக்கு இது என்ன என்று புரியவில்லை. இந்த கடல், மலை என்னவென்று ஆச்சரியப்பட்டாள், இந்த ஸ்கூல் வித்தியாசமாகவும், வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. சாப்பாட்டு நேரம் இவ்வளவு ஜாலியாக இருக்கும் என நினைக்கவில்லை. நாளை இவளும் ஒரு மேஜையில் உட்கார்ந்து சில கடல், மலை உணவை தலைமை ஆசிரியருக்கு காண்பிப்பாள் என நினைத்து குதிக்க விரும்பினாள்.

தலைமை ஆசிரியர் உணவை டப்பாவில் பார்வையிடும்போது மத்திய நேரத்து மென்மையான ஒளியினால் அவர் தோள்கள் நனைந்தது.

டோட்டோ சேனின் பள்ளி ஆரம்பம்

தலைமை ஆசிரியர் நீ இந்த பள்ளி மாணவி என்று சொன்ன பிறகு டோட்டோ சேனால் மறு நாள் விடியும் வரை காத்திருக்க முடியவில்லை. இதற்கு முன் ஒரு நாளும் இது மாதிரி எதிர்பார்க்கவில்லை. அம்மாவிற்கு அவளை எழுப்புவது கடினமான வேலை, ஆனால் இன்று எல்லோருக்கும் முன்னே டிரஸ் அணிந்து, பின்னால் பையுடன் காத்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

நேரம் தவறாத அவர்கள் நாய் ராக்கி இந்த மாற்றத்தை சந்தேகத்துடன் பார்த்தது. ஒரு சரியான நிலைக்கு வந்து அவள் அருகே சென்று ஏதோ நடக்கப்போவதை எதிர்பார்த்து காத்து இருந்தது.

அம்மாவிற்கு நிறைய வேலைகள் இருந்தது. லஞ்சிற்காக சில மலை, சில கடல் உணவு செய்தாள், டோட்டோ சேனுக்கு காலை டிபன் கொடுத்தாள். இரயில் ப்ளாஸ்டிக் பாஸை தொலையாமல் இருக்க டோட்டோ சேனின் கழுத்தில் தொங்கவிட்டாள்.

"நல்ல பெண்ணாக இரு" என்று அப்பா சொன்னார்.

"சரி". ஷூ போட்டு, வாசற் கதவை திறந்து, திரும்பி பார்த்து சற்று குனிந்தவாறு எல்லோரிடமும் போய் வருகிறேன் என்றாள்.

டோட்டோ சேன் இப்படி போவதை கவனித்த அம்மாவின் கண்களில் நீர் வந்தது. சந்தோஷமாகவும், நேர்மையுடனும் போகும் இந்த பெண் ஸ்கூலிலிருந்து நீக்கப்பட்டவள் என்பதை அம்மாவால் நம்பக் கஷ்டமாக இருந்தது. இந்த முறை எல்லாம் நன்றாக நடக்க பிரார்த்தனை செய்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் டோட்டோ சேன் நாய் ராக்கியின் கழுத்தில் இரயில் பாலை தொங்க விடுவதை பார்த்து ஆச்சரியம் அடைந்தார். ஆனால் ஒன்றும் சொல்ல விரும்பாமல் என்ன நடக்கிறது என்று நிதானமாக பார்த்தார்.

நாய் கழுத்தில் போட்டு, குனிந்து உட்கார்ந்து அதனிடம் சொன்னாள் -"பார், இது உனக்கு சரியில்லை, கீழே தொங்குகிறது, புரிகிறதா? இது என் பாஸ், உனக்கு இரயிலில் ஏற முடியாது. இருந்தாலும் தலைமை ஆசிரியரிடமும், ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடமும் உன்னையும் ஸ்கூலுக்கு வர விடுவாரா என்று கேட்டுப் பார்கிறேன்."

ராக்கி கவனமாக காது கொடுத்து கேட்டு, பாலை நக்கி விட்டு கொட்டாவி விட்டது. " வகுப்பு அறை இரயில் நகராது, ஆகையால் டிக்கெட் தேவைப் படாது. ஆனால் இன்று நீ வீட்டில் இருந்து எனக்காக காத்து கொண்டு இரு" என்று டோட்டோ சேன் சொல்லிக் கொண்டே போனாள்.

ராக்கி பொதுவாக அவளது ஸ்கூல் கேட் வரை போகும், இன்றும் அது போல் செய்ய நினைத்தது.

டோட்டோ சேன் பாலை அதன் கழுத்திலிருந்து எடுத்து தன் கழுத்தில் மெதுவாக போட்டுக் கொண்டு, அம்மா, அப்பாவிடம் போய் வரேன் என்று மறுபடியும் கூறினாள்.

முதுகில் பையுடன், பக்கத்தில் ராக்கியோடு திரும்பி பார்த்துக் கொண்டு ஆனந்தமாக ஓடினாள்.

ஸ்டேஷன் போகும் வழியில் முந்தைய ஸ்கூல் இருந்தது. அவளுக்கு தெரிந்த பூனை, நாய், ஸ்கூல் குழைந்தைகளைக் கடந்து போனாள்.

தன் பாலை காண்பித்து அவர்களை கவர எண்ணி, ஸ்கூலுக்கு நேரமாகி விடும் என்பதால் இன்று வேண்டாம் என்று முடிவு எடுத்து சென்று விட்டாள்.

ஸ்டேஷன் இடது புறம் திரும்பாமல் வலது புறம் திரும்புவதை நாய் ராக்கி ஆவலுடன் பார்த்தது. அவள் டிக்கெட் நுழைவாயில் வரை சென்றதும், ராக்கி திகைப்பாக நிற்பதை பார்த்த டோட்டோ சேன் திரும்பி வந்தாள்.

"நான் இனிமேல் அந்த பள்ளிக்கு போக மாட்டேன், இப்போது புதிய பள்ளிக்குப் போகிறேன்."

அவளது முகத்தை ராக்கியின் மீது வைத்தாள். போய் வருகிறேன், என்றாள்.

பாஸை காண்பித்து, ஸ்டேஷன் மாடியில் ஏறினாள். ராக்கி மென்மையாக முனகியது, அவள் உருவம் மறையும் வரைப் பார்த்தது.

இரயிலில் வகுப்பறை

வகுப்பிற்கு இன்னும் ஒருவரும் வரவில்லை. டோட்டோ சேன் இரயில் ரோட் இரயிலின் வாயிலில் நுழையும்போது தலைமை ஆசிரியர் இதுதான் அவள் வகுப்பறை என்றார். அது ஒரு பழைய இரயில் கார், அதன் தாழ்ப்பாளர் வெளிப்புறம் இருந்தது, அதை பிடித்து தள்ள வேண்டும். இரு கைகளால் பிடித்து அதை வலது பக்கமாக நகர்த்தினாள். எட்டிப் பார்த்த போது குதூகலத்தால் டோட்டோ சேனின் இதயம் படபடத்தது.

"ooh".

இங்கு படிப்பது ஒரு முடிவில்லா பயணமாக இருக்கும். ஜன்னல்களின் மேல் பொருள்கள் வைப்பதற்கு இடம் இருந்தது. என்ன மாற்றம் என்றால் முன்புறம் ஒரு கரும்பலகை இருந்தது. சைட் சீட்கள் இருக்கும் இடத்தில் டெஸ்க், நாற்காலிகள் நேராக பார்த்து இருந்தன. மேலே கை பிடிக்கும் வளையங்கள் இல்லை. மற்றவை அப்படியே இருந்தது. அவள் ஒருவரது டெஸ்கில் அமர்ந்தாள். முன் ஸ்கூலில் இருந்தது போல் நாற்காலி இருந்தது, ஆனால் இங்கு நாள் முழுவதும் உட்கார வசதியாக இருந்தது. அவளுக்கு இந்த இடம் மிகவும் பிடித்தது. மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, பள்ளிக்கூடத்திற்கு விடுமுறை எடுக்காது தினமும் வர முடிவு செய்தாள்.

அவள் ஜன்னல் வழியே பார்த்தாள். இந்த இரயில் நகராது எனத் தெரியும், ஆனால் பூக்கள் கொண்ட மரங்கள் ஸ்கூல் மைதானத்தில் காற்றில் அசைந்ததால் இந்த இரயில் போய் கொண்டு இருப்பது போல் அவளுக்கு இருந்தது.

"நான் மிக்க மகிழ்ச்சி" என்றாள் உரத்த குரலில். பிறகு ஜன்னலில் முகத்தை அழுத்தி, மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும் நேரத்தில் பாட்டு இயற்றுவது போல் இப்போது ஒன்றை இயற்றினாள்.

நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி
எவ்வளவு மகிழ்ச்சி நான்,
ஏன் நான் மகிழ்ச்சி,
ஏன்னென்றால்

அச்சமயம் யாரோ உள்ளே வந்தாள். அவள் ஒரு சிறுமி, தன் புத்தகம்,

பென்சில் பாக்கிஸ் இரண்டையும் எடுத்து டெஸ்க் மீது வைத்தாள். பிறகு காலை உயர்த்தி சாமான் வைக்கும் இடத்தில் மேலே பையை வைத்தாள். டோட்டோ சேனும் உடனே பாட்டை நிறுத்தி அதே போல் செய்தாள். அதன் பின் ஒரு சிறுவன் வந்தான். அவன் வாசலிலிருந்தே அலமாரி மீது பேஸ்கெட் பால் (கூடை பந்து) விளையாடுவது போல் தூக்கி எறிந்தான். சரியான குறி இல்லை என்றான். பிறகு சரி என்று மாறி மாறிச் சொல்லிக் கொண்டு பையை தேடி அதிலிருந்து நோட் புக், பென்சில் எடுத்தான். முதல் முயற்சியில் மேலே வைக்காததால் அதை தவறு என எண்ணினான்.

கடைசியில் மொத்தம் 9 குழைந்தைகள் இருந்தார்கள். இவர்கள் தான் TOMOE GAUKENனின் முதல் க்ரேட் குழைந்தைகள்.

அவர்கள் இந்த இரயிலில் சேர்ந்து பயணம் செய்வார்கள்.

டோமோவின் பாடங்கள்

இரயில் ரோட் கார் ஸ்கூலுக்கு போவது வித்தியாசமானது என்றால் இங்கு உட்காருவதும் வித்தியாசமாக இருந்தது. மற்ற ஸ்கூலில் ஒவ்வொரு மாணவர்கென்று இடம் ஒதுக்குவார்கள். ஆனால் இங்கு அவர்கள் தன் விருப்பபடி எந்த நேரத்திலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் உட்காரலாம்.

மிகவும் யோசித்து, இடத்தை பார்வையிட்டு, அவளுக்கு பின் வந்த பெண்ணின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள், ஏன்னென்றால் அந்த பெண்ணின் ஃப்ராக்சில் பெரிய காது கொண்ட முயல் சித்திரம் இருந்தது.

இந்த ஸ்கூலில் ரொம்பவும் மாறுபட்டு இருந்தது இங்கு நடந்த பாடங்கள்தான்.

ஸ்கூலில் பொதுவாக ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் தனியான நேரம் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கும். உ.ம். முதல் பீரியட் ஜப்பான் மொழி தான் படிக்க வேண்டும், இரண்டாம் பீரியட் கணக்கு தான் படிக்கணும். இங்கு முதல் பீரியட்டில் டீச்சர் அன்று படிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் சம்பந்த கேள்விகள், சந்தேகங்கள் பற்றி எழுதிவிட்டு "இனி உங்களுக்கு பிடித்தமான விஷயத்தில் தொடங்கலாம்" எனச் சொன்னார்.

ஒருவர் ஜப்பானிய மொழி, இன்னொருவர் கணக்கில் ஆரம்பித்தாலும் பரவாயில்லை. எழுத பிடித்தவர் எழுதுவார், ஃபிஸிக்ஸ் பிடித்தவர் அதில் ஏதாவது ஆராய்ச்சி செய்வார், அப்போது வகுப்பில் சத்தம் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கும்.

இந்த கல்வி முறையில் குழைந்தைகளை கவனித்து, பெரிய வகுப்பு சென்றதும் அவர்களுக்கு பிடித்த விஷயம், எண்ணும் திறன், பழக்க வழக்கங்கள் பற்றி டீச்சருக்குப் புரிந்தது. டீச்சருக்கும் குழைந்தைகளை உண்மையாக அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புள்ள ஒரு சீரான முறையாக அமைந்தது.

குழைந்தைகளும் தனக்கு பிடித்த பாடத்தில் தொடங்கும் போது, அவர்களது கவனம் நாள் முழுவதும் பாடத்தில் இருந்தது. பிடிக்காத பாடமாக அமைந்தால் கவனம் குறைவது நிச்சயம். குழைந்தைகளுக்கும் கேட்க, படிக்க சுதந்திரம் இருந்தன. டீச்சரும் அவர்கள் அருகில் வந்து புரியும் வரைச் சொல்லிக் கொடுத்து, பிறகு அவர்கள் தானகவே செய்வதற்கும் பயிற்சிகள் தருவார். மற்ற கல்விமுறையில் ஈடுபாடு இல்லாமல், கவனமில்லாது, டீச்சர் சொல்வதை கேட்காமல் இருப்பது போல் அல்லாமல், இதுதான் படிப்பு என்ற வார்த்தைக்கு ஏற்ற உண்மையான பாடமுறை.

முதல் க்ரேட் குழைந்தைகளுக்கு தானே படிக்கும் பக்குவம் இல்லை என்றாலும், அவர்களும் தனக்கு பிடித்த பாடத்தை எடுத்து படிக்க சுதந்திரம் இருந்தது. சிலர் எழுத்துக்களை பார்த்து எழுதினர், சிலர் வரைந்தனர், சிலர் புத்தகம் படித்தனர், சிலர் உடற்பயிற்சி செய்தனர். டோட்டோ சேனின் பக்கத்தில் இருந்த பெண்ணுக்கு எழுத்துகள் தெரிந்து இருந்ததால் நோட்டில் எழுதிக் கொண்டு இருந்தாள். இந்த கல்விமுறைப் பழக்கமில்லாமல் இருந்ததால் அவள் கொஞ்சம் பயந்தும், எனன செய்வது என்று தெரியாது இருந்தாள்.

அப்போது பின்னால் இருந்த பையன் எழுந்து கரும்பலகையை நோக்கி நோட் புத்தகத்துடன் டீச்சரிடம் போனான். டீச்சர் கரும்பலகை பக்கத்தில் உட்கார்ந்து மற்றொருவருக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து இருந்தார். டோட்டோ சேன் அறையை நோக்குவதை நிறுத்தி, இரு கைகளை கன்னத்தில் வைத்து, அந்த பையன் காலை இழுத்து நடக்கும் போது உடல் தள்ளாடியதை பார்த்தாள். அவன் வேணும் என்று அப்படி நடக்கிறான் என்று நினைத்தாள். ஆனால் அவனால் அப்படி நடப்பதை தவிர்க்க முடியாது என்பதை சீக்கிரமே புரிந்து கொண்டாள்.

டோட்டோ சேன் அவன் தன் இடத்திற்கு திரும்புவதை பார்த்து கொண்டு இருந்த போது இருவரும் பார்த்து புன்னகை புரிந்தனர். மற்ற குழைந்தைகளை விட உட்காரவும் அவன் அதிக நேரம் எடுத்தான். "ஏன் நீ இப்படி நடக்கிறாய்?" என்று அவள் கேட்டாள்.

"எனக்கு போலியோ வந்தது" என்று அமைதியாக பதில் சொன்னது புத்திசாலியாக தோன்றியது.

"போலியோவா" இதற்கு முன் இந்த வார்த்தையை கேட்காததால் டோட்டோ சேன் மறுபடி சொன்னாள்.

"ஆம் போலியோதான்" என்றான் மெதுவாக. கால் மட்டுமல்லாமல் கையும் என்று காண்பித்தான். அவனது இடது கை நீளமான விரல்கள் மடங்கியும் இணைந்தும் இருந்ததைப் பார்த்தாள்.

"இதற்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாதா என்று ஆதரவாக கேட்டாள் ." அவன் பதிலளிக்காததால் டோட்டோ சேனுக்கு தர்மசங்கடமாக தோன்றியது. தான்

கேட்டு இருக்க கூடாது என்று நினைத்தாள். "உற்சாகத்துடன் தன் பெயர் யாசுகி யாமமொடோ(Yasuaki Yamamoto) உன் பெயர் எனன்? என்று அவன் கேட்டான்.

அவனது இந்த உற்சாகமான கேள்வி கேட்டு அவள் உரக்க "நான் டோட்டோ சேன்(Totto Chan)" என்றாள்.

அவர்கள் இருவரும் இப்படிதான் சினேகிதராக ஆனார்கள்.

சூரிய ஒளியால் இரயிலின் உள்ளே சூடாக இருந்தது. யாரோ ஜன்னலை திறந்ததால் உள்ளே வசந்த காற்று வீசி குழைதைகளின் முடி பறந்தது.

இவ்வாறுதான் டோட்டோ சேனின் முதல் நாள் டோமோவில் ஆரம்பித்தது.

கடல் உணவும் நிலம் உணவும்

அவள் விரைவாக எதிர்பார்த்த கடல் உணவு/நிலம் உணவு லஞ்ச் நேரம் இப்போது வந்தது.

குழைந்தைகள் தனது டப்பாவில் சமமான உணவை கொண்டு வருவதற்க்காக இந்த வார்த்தைகளை தலைமை ஆசிரியர் உபயோகித்தார். "குழைந்தைகளை எல்லாம் சாப்பிட பழக்கப்படுத்தவும்", அவர்கள் டப்பாவில் சமமான சத்தான உணவை கொடுத்து அனுப்பவும்" என்பதற்கு பதில் "கொஞ்சம் கடல் உணவு, கொஞ்சம் மலை உணவை" குழைந்தைகள் டப்பாவில் சேருங்கள் என்றார்.

கடல் உணவு என்பது - மீன் வகைகள்,மலை உணவு என்பது காய்கறி, இறைச்சி, சிக்கன்.

சிலர்தான் இந்த மாதிரி ஒரு முறையை மிக சாதாரணமாக பயன்படுத்த முடியும் என்ற காரணத்தால் இந்த தலைமை ஆசிரியர் அம்மாவின் மதிக்குப்புரியவரானார்.இந்த இரண்டு பிரிவை வைத்து லஞ்ச் செய்வது எளிதாக இருந்தது. தலைமை ஆசிரியரும் எண்ணினார் இது மாதிரி லஞ்ச் செய்ய அதிகம் செலவும்/யோசனையும் தேவையில்லை.

கடல் உணவில் - மீன் வற்றல், கடல் தழைகள், மலை உணவில் - ஆம்லெட், பழ வகைகள் என தேர்ந்து எடுக்கலாம் என்று கூறி இருந்தார்.

அவள் நேற்று ஆசையுடன் கவனித்ததை போல் இன்று தலைமை ஆசிரியர் வந்து லஞ்ச் டப்பாக்களைப் பார்த்தார்.

ஒவ்வொருடைய டப்பாவை பார்த்து " உங்களிடம் கொஞ்சம் நில உணவு, கொஞ்சம் கடல் உணவு இருக்கிறதா?"எனக் கேட்டார். ஒவ்வொருவரிடமும் சில கடல் உணவு, சில மலை உணவு இருந்ததை அறிந்ததும் ஊக்கமடைந்தனர்.

சில நேரங்களில் ஒருவரின் அம்மாவிடமிருந்து வேலை அதிகமாக இருக்கும் போது ஏதாவது ஒரு பிரிவினரின் கொடுத்து இருப்பார். அது பரவாயில்லை. தலைமை ஆசிரியர் பார்வையிடும் போது, அவர் மனைவி மேல் ஆடை அணிந்து ஒரு வாணலியுடன் பின்னால் வருவார். தலைமை ஆசிரியர் ஓர் மாணவரிடம் நின்று கடல் உணவு என்றால் சிகுவா (chikuwa-fish roll)என்னும் மீன் வகையை போடுவார், மலை உணவு என்றால் வறுத்த உருளை கிழங்கு போடுவார்.

"தனக்கு இந்த மீன் வகை பிடிக்காது" என்று சொல்லக் கூடத் தோன்றாமல், தவிர இவரது லஞ்ச் நன்றாய் இல்லை, அவரது நன்றாக உள்ளது என்று சொல்ல நினைக்காது,யாவரும் தன் உணவு எந்த பிரிவில் வருகிறது என்பதை தெரிந்து கொள்வதில் தான் இருந்தார்கள். மலை,நிலம் உணவு பிரிவில் இருந்துவிட்டால் மிக்க மகிழ்ச்சியால் உற்சாகம் அடைந்தனர்.

இதை புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்ததும் தன் அம்மா காலையில் அவசரமாக செய்து கொடுத்த உணவு சரி என்று தெரிவிப்பாரா என்பதைப் பற்றி டோட்டோ சேனுக்கு சந்தேகம் வந்தது. ஆனால் டப்பாவை திறந்த போது அவளை அறியாது "ஆ என்ன நல்ல லஞ்ச்" என்று கத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவள் டப்பாவில் முட்டை, பட்டாணி, ப்ரவுன் டென்பூ என பல வண்ணங்களில் இருந்தது.

"எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது" என்று சொன்னார் தலைமை ஆசிரியர்.

"என் அம்மா நன்றாக சமைப்பாள்" என்று உற்சாகத்துடன் சொன்னார்.

"அப்படியா", சரி என்று சொல்லி தலைமை ஆசிரியர் Denbu என்ற பொருளை காட்டி "இது என்ன? கடலிலிருந்து (அ)மலையிலிருந்து கிடைக்கிறதா" என்று கேட்டார்?

டோட்டோ சேன் எது சரியாக இருக்கும் என்று ஆச்சிரியப்பட்டார். அதன் நிறத்தை பார்த்து நில உணவு என்று நினைத்தார். ஆனால் மலை உணவாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நிச்சயமாக எது எனத் தெரியவில்லை.

"denbu"எங்கிருந்து கிடைக்கும்?கடலிலிருந்தா (அ) மலையிலிருந்தா?என்று தலைமை ஆசிரியர் வகுப்பை நோக்கிக் கேட்டார்.

சிலர் மலை என்றும், சிலர் கடல் என்று ஒருவருக்கும் சரியாகத் தெரியாமல் கத்தினர்.

"இது கடல் உணவு" என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

ஏன்? ஒரு பையன் என்று கேட்டான்.

denbu ஒரு வகை மீன், இதை உலர்த்தி, மசாலா சேர்த்து செய்வார் என மேஜைகளின் வட்டதின் நடுவில் நின்று சொன்னார்.

அப்படியா என்று சொல்லி ஒருவர் அவள் டப்பாவை பார்க்கலாமா என்று கேட்டார்.

நிச்சயமாக என்று தலைமை ஆசிரியர் கூற, எல்லோரும் டோட்டோ சேனின் டப்பாவை பார்க்க கூடினர்.

சிலருக்கு அது என்ன என்று தெரிந்து இருந்தும், அவளது denbu தங்கள் வீட்டு denbu விலிருந்து எப்படி மாறுபட்டு இருந்தது என்று தெரிந்து கொள்ளவும், சிலர் ஈடுபாடு கொண்டு அதை பார்தார்கள். அப்படி நிறைய குழைந்தைகள் அவளது டப்பாவை முகரும் போது, அது பறந்து விடுமோ என்று அவள் பயந்தாள்.

முதல் நாள் லஞ்ச் நேரம் கொஞ்சம் பயமாக இருந்தாலும் ஜாலியாக இருந்தது. எது கடல்/மலை/நிலம் உணவு என்று அறிந்து கொள்வதில் ஈடுபாடு இருந்தது. அவள் அம்மாவும் மறக்காது எல்லா பிரிவிலும் உணவை சேர்த்து இருந்தார். அம்மா கொடுத்த உணவை சாப்பிடும் போது மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

"நன்றாக மெல்லவும்"

சாதாரணமாக "நான் நன்றி கூறி உண்கிறேன்" என்று சொல்லி சாப்பிடுவோம். ஆனால் "டோமோ காகுனில்" எல்லோரும் பாட்டு பாடினர். தலைமை ஆசிரியர் ஒரு இசை அமைப்பாளர். லஞ்ச் சாப்பிடும் முன் பாட ஒரு பாட்டு இயற்றி உள்ளார்.

"Row row" என்ற ட்யூனில் வார்த்தைகளை போட்டார்.

"மெல்லவும் மெல்லவும் நன்றாக
எது சாப்பிட்டாலும்
அதை மெல்லவும், மெல்லவும்"
உங்கள் சாதம்/மீன்/இறைச்சியை"

இதை பாடிவிட்டுதான் "நான் நன்றி கூறி உண்கிறேன்" என்பார்கள். வெகு காலம் வரை இங்கு மாணவர்கள் இதை உணவு உட்கொள்ளும் முன் பாடும் ஒரு பாட்டாகவே நினைத்தார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர்க்கு சில பற்கள் இல்லை. ஆனாலும் குழைந்தைகளை பேச்சின் நடுவே உணவை நன்றாக மசித்து, ருசித்து நிதானமாக சாப்பிடச் சொன்னார். இதை நினைவு படுத்ததான் இந்த பாட்டு. இதை உரத்த குரலில்

பாடி, நன்றி கூறி, கடல்/நிலம்/மலை உணவை சாப்பிட அமர்ந்தார்கள். சிறிது நேரம் கூடத்தில் அமைதி நிலவியது.

ஸ்கூல் நடை பயிற்சி

லஞ்ச் உட்கொண்ட பின் டோட்டோ சேன் மற்றவருடன் விளையாடி, ஆசிரியர் காத்து இருக்கும் வகுப்பிற்கு வந்தாள்.

இன்று காலை நீங்கள் கடினமான வேலை செய்தீர்கள்," ஆகையால் மத்திய நேரம் என்ன செய்ய விருப்பம்" என்று கேட்டார்.

டோட்டோ சேன் அவள் நினைத்ததை சொல்ல வாயை திறக்கும் முன் எல்லோரும் ஒன்று சேரக் கத்தினார்கள்.

"நடக்க விருப்பம்"

"நடையா", சரி என்றதும் எல்லோரும் கதவை நோக்கிச் சென்று வெளியேறினார்கள். அப்பா,நாய் ராக்கியுடன் டோட்டோ சேன் நடப்பதற்கு போவாள். ஆனால் ஸ்கூலில் நடை என்பதைக் கேட்டு அவள் ஆச்சிரியம் அடைந்தாள். அவளுக்கு நடப்பது பிடிக்கும் என்பதால் அவளால் காத்திருக்க முடியவில்லை.

காலை கடினமாக உழைத்து, டீச்சர் கரும்பலகையில் கொடுத்த செயல்கள் எல்லாவற்றையும் முடித்து இருந்தால் அன்று மதியம் நடை பயிற்சி செய்ய அனுமதிப்பது என முதல் கிரேட் முதல் ஆறாம் கிரேட் வரை ஒரே முடிவானதாக இருந்தது.

முதல் க்ரேட் 9 பேரும் நடுவில் டீச்சருடன் நீரோடை ஓரம் நடந்தனர். இருபுறமும் பூக்கள் கொண்ட செர்ரி மரம், பூக்களோடு இருந்த கடுகு தோட்டம் கண்களுக்கு எட்டும் வரை இருந்தது. நிறைய மாடி வீடும் கடைகள் வந்ததால் நீரோடை இல்லாமல் போய்விட்டது. Jiyugaoka வில் முன்னொரு காலத்தில் நிலம் தான் இருந்தது.

நாங்கள் தொலைவில் உள்ள Kuhonbutsu கோவில் வரை செல்வோம் என்று முயல் இருந்த ஃப்ராக் போட்ட சாக்கோ சேன் என்றவள் சொன்னாள்.

முன்பு அங்கே குட்டையில் ஒரு பாம்பு பார்த்தோம் என்று சாக்கோ சேன் சொன்னாள். கோவில் மைதானத்தில் பழைய கிணறு ஒன்றில் ஒரு நட்சத்திரம் விழுந்ததாக சொல்வார்கள்.

மாணவர்கள் தங்களுக்கு பிடித்ததை பேசிக் கொண்டே நடந்து வந்தனர். வானம் நீலமாகவும், காற்றில் பட்டாம் பூச்சிகள் பறந்து கொண்டும் இருந்தன.

பத்து நிமிடம் நடந்த பின் டீச்சர் நின்று விட்டார். சில மஞ்சள் பூக்களை

காண்பித்து - இதுதான் கடுகுச் செடி பூக்கள். பூக்கள் ஏன் மலர்கிறது தெரியுமா?

பூக்களின் பாகங்களை பற்றி சொல்லும்போது குழைந்தைகள் தெருவில் குனிந்து பூக்களை பார்வையிட்டார்கள். பூக்கள் மலர்வதற்குப் பட்டாம் பூச்சி எப்படி உதவி புரிகிறது என்பதை டீச்சர் கூறினார். பட்டாம்பூச்சிகளும் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது.

டீச்சர் நடக்க ஆரம்பித்ததால், அவர்கள் பூக்களை பார்வையிடுவதை நிறுத்தி எழுந்தார்கள். சிலர் பிஸ்டல் பாகத்தை பற்றி சந்தேகமாக பேசினார்.

மற்றவர்களைப் போல் நினைக்காமல், பிஸ்டல், ஸ்டேமன் பூக்களுக்கு எவ்வளவு அவசியம் என்று டோட்டோ சேன் நினைத்தாள்.

பத்து நிமிடம் நடந்த பின் ஓர் அடர்தியான மரங்கள் கொண்ட பார்க் வந்தது. அது கோவிலை சுற்றி இருந்தது. அங்கு நுழைந்ததும் மாணவர்கள் பல் வேறு திசைகளில் பிரிந்து போனார்கள்.

எரி நட்சத்திரம்(shooting star) பார்க்க வேண்டுமா என்று சாக்கோ சேன் கேட்டதும் டோட்டோ சேன் அவள் பின்னால் ஓடினாள்.

அவர்கள் மார்பு உயரம் வரை இருந்த கற்களால் கட்டப்பட்ட கிணறு பலகையால் மூடப்பட்டு இருந்தது. அவர்கள் திறந்து உள்ளே பார்த்தார். கும் இருட்டாக இருந்தது. அங்கு கற்கள்தான் தெரிந்தது. நட்சத்திரம் தெரியவில்லை. வெகு நேரம் பார்த்த பிறகு "என்ன எரி நட்சத்திரம் பார்த்தாயா? என்று சாக்கோ சேனைக் கேட்டாள்

"இல்லை" என்று அவள் தலை ஆட்டினாள்.

"ஏன் மின்னவில்லை?" என டோட்டோ சேன் ஆச்சரியப்பட்டு, சிறிது யோசித்து தூங்கிவிட்டது என நினைக்கிறேன் என்றாள்.

"என்ன நட்சத்திரங்கள் உறங்குமா"?சாக்கோ சேன் தன் உருண்டை கண்களை அகலமாக விரித்து கேட்டாள்.

"மதியம் உறங்கி இரவில் மின்னுகிறது " சரியான விடை தெரியாது என உடனே கூறினாள்.

மாணவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கோவில் மைதானத்தை சுற்றி நடந்தனர். அங்கு இரண்டு ஆடை இல்லாத காவல் சிலைகளின் வயிரைக் கண்டு சிரித்தார்கள். பெரிய புத்தர் சிலையை பார்த்து ஸ்தம்பித்து போனார். ஒரு கல்லில் பெரிய காலடி சுஷ்டன் மேல் காலை வைத்து, "இது நீளமான மூக்குள்ள டேங்கு (Tengu) பேயினுடையதாக இருக்கும்" என்றார்கள். சிறிய நீரோடை ஓரமாக நடந்து, படகில் போய் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு "ஹலோ" சொன்னார்கள்.

பிறகு பளபளப்பான கறுப்பு கற்களால் கல்லறை சுற்றுப்புறத்தில் பாண்டி ஆட்டம்(hop scotch) விளையாடினார்கள். எல்லாமே புதியதாக இருந்ததால், டோட்டோ சேன் ஒவ்வொன்றையும் உற்சாகத்துடன் கத்தி வரவேற்றாள்.

சூரியன் மறைவதை கண்ட டீச்சர்"திரும்பி போகலாம்" என்று கூப்பிட்டார். இருபுறமும் பூக்கள் மரங்கள், கடுகு தோட்டங்கள் நடுவே இருந்த பாதையில் மாணவர்கள் ஸ்கூலை நோக்கி நடந்தனர்.

ஸயன்ஸ், சரித்திரம், பயாலஜி பாடங்களின் அடிப்படையில் இருத்தது இந்த நடை பயிற்சி, சுதந்திரமான நேரம், விளையாட்டு என்பதை குழைந்தைகள் அப்போது உணரவில்லை.

எல்லா குழைந்தைளுடனும் டோட்டோ சேனுக்கு சினேகிதம் ஏற்பட்டு விட்டதால், இவர்கள் ஏற்கனவே அறிமுகமானவர்கள் போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

"நாளை மறுபடியும் இந்த மாதிரி நடப்போம்" என்று திரும்பி வரும்போது கத்தினாள்.

"ஆம் சரி" என்று மற்றவர்களும் குதித்துக் கொண்டு கத்தினார்கள்.

பட்டாம்பூச்சிகள் தன் வேலையில் சுறுசுறுப்பாக இருந்தன, காற்றில் பறவைகளின் பாட்டு நிரம்பியது. டோட்டோ சேனின் மனம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஸ்கூல் பாட்டு.

"டோமோ காகேனில்" ஒவ்வொரு நாளும் டோட்டோ சேனுக்கு ஆச்சரியம் நிறைந்ததாக இருந்தது. அவள் ஸ்கூல் போவதற்காக காலைப் பொழுது விடிவதை விரைவாக எதிர்பார்ப்பாள்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் ஸ்கூலில் நடந்த எல்லாவற்றையும் அப்பா, அம்மா, ராக்கியிடம் தொடர்ந்து பேசுவாள். கடைசியில் அவளை பேசுவதை நிறுத்தி ஏதாவது சாப்பிட்டு என்று அம்மா சொல்ல வேண்டும்.

இந்த ஸ்கூல் பழகிவிட்டப் போதிலும் அதைப் பற்றி அவளுக்கு தினசரி சொல்வதற்கு நிறைய இருந்தது என்பதில் அம்மாவிடமிருந்து மிக்க சந்தோஷம்.

ஒரு நாள் இரயிலில் போய் கொண்டு இருந்த போது - டோமோவிடமிருந்து ஸ்கூல் பாட்டு இருக்கிறதா? என அவள் நினைத்தாள். இதை உடனே தெரிந்து கொள்ள காத்திருக்க முடியாமல் அவள் இரண்டு ஸ்டேஷன் முன்னதாகவே இரயிலின் கதவருகே போய் நின்றாள். அப்போது ஒருவர் ஏறுவதற்காக இருந்தவள், இவளுக்கு இறங்க வழி விட்டும், அவள் அங்கேயே நின்றதைப் பார்த்து மெதுவாக "இந்த சிறுமிக்கு என்னவாயிற்று" என்றாள்.

அவளது ஸ்டேஷன் வந்தவுடன் வேகமாக இறங்கினாள். கண்டக்டர் "jiyugoaka" என்று சொல்லும் முன்னே அவள் கவனமாக ஒரு காலை ஃபிளாட்ஃபார்மில் வைத்து, இரயில் நன்றாக நிற்கும் முன்பே நுழைவாயிலாக வெளியே போய்விட்டாள்.

இரயில் ரோட் வண்டி வகுப்பில் நுழைந்ததும் ஏற்கனவே வந்துவிட்ட டைஜி யமனோசியிடம் (Taiji Yamanouchi) "இந்த ஸ்கூல் பாட்டு ஏதாவது இருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள்.

வேதியல் (Physics)பாடத்தில் விருப்பமுள்ள அவன் சிறிது யோசித்து "இல்லை என நினைக்கிறேன்" என்று பதிலளித்தான்.

"ஹோ" - "இருக்கணுமே, என் பழைய ஸ்கூலில் ஒரு அழகான பாட்டு இருந்தது" என்று ஆழ்ந்த யோசனையுடன் சொன்னாள்.

அவள் உரத்த குரலில் பாட ஆரம்பித்தாள்.

"(senzoku pond)சென்சோகு குட்டை நீர் ஆழமில்லாது இருந்தாலும், நாங்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியதின் அளவு ஆழமானது"

சிறிது காலம்தான் அங்கு அவள் படித்தாலும், அந்த கடினமான சொற்கள் நினைவில் இருந்தது. டாய் சேன் மனதை இது மிகவும் கவர்ந்தது. பிறகு வந்தவர்களும் அவளது பெரிய சொற்கள் கேட்டு மனதால் கவரப்பட்டார்கள்.

இந்த ஸ்கூல் பாட்டு இயற்றுவதற்காக தலைமை ஆசிரியரை நாம் அழைப்போம் என்றாள் டோட்டோ சேன்.

சரி என்று சம்மதித்து எல்லோரும் தலைமை ஆசிரியரின் அறையை நோக்கிப் படையெடுத்தனர்.

டோட்டோ சேனின் பழைய ஸ்கூல் பாட்டை கேட்டு, அவர்களின் கோரிக்கையும் கேட்டு-" சரி, நாளை காலை நான் ஒரு ஸ்கூல் பாட்டோடு வருகிறேன்" என்று கூறினார் தலைமை ஆசிரியர்.

"நீங்கள் வாக்குறுதி கொடுங்கள்" என்று ஒன்று சேர்ந்து கூறிவிட்டு தங்கள் வகுப்பிற்கு சென்றார்கள்.

மறு நாள் ஒவ்வொரு வகுப்பின் மாணவர்கள் எல்லோரும் ஸ்கூல் மைதானத்தில் கூட வேண்டும் என ஒர் அறிக்கை இருந்தது. டோட்டோ சேன் மற்றவருடன் சேர்ந்து எல்லோரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து போனார்கள். தலைமை ஆசிரியர் கரும்பலகையை மைதானத்தின் நடுவே வைத்து, இதோ உங்கள் ஸ்கூல் டோமோவின் பாட்டு என்று அதில் 5 நேர் கோடுகள் வரைந்து நோட்ஸ் எழுதினார். இரு கைகளை இசை அமைப்பாளர் போல் உயர்த்தி "நாம்

எல்லோரும் சேர்ந்து பாட முயற்சி செய்வோம்" என்றார்.

தலைமை ஆசிரியர் தாளம் போட்டு பாட ஆரம்பித்தவருடன் ஸ்கூலின் 50 குழைந்தைகளும் சேர்ந்து பாடினார்கள்.

"டோ மோ, டோ மோ,டோ மோ"

"என்ன இவ்வளவுதானா?"என்று கொஞ்ச நேரத்திற்கு பின் டோடோ சேன் கேட்டாள்.

"ஆம்"இவ்வளவுதான் என்றார் பெருமையுடன்.

"சென்சூகி குட்டைப் போல இன்னும் கற்பனையான வார்த்தைகளாக இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்" என்று ஏமாற்றக் குரலில் சொன்னாள்.

"என்ன உங்களுக்கு பிடிக்கவில்லையா, நான் இது நன்றாக இருப்பதாக நினைத்தேன்." என்றார் புன்சிரிப்புடன்.

மிகவும் சாதாரணமாக இருந்ததால் ஒருவருக்கும் பிடிக்கவில்லை. இது மாதிரி பாட்டு இருப்பதோடு இல்லாமலே இருக்கலாம் என அவர்களுக்குத் தோன்றியது.

தலைமை ஆசிரியருக்கு வருத்தம், ஆனால் கோபம் வரவில்லை. கரும்பலகையில் எழுதினதை அழிப்பதற்கு போனார். ஆனால் இதைவிட மனதில் பதியத்தக்க ஒன்றை எண்ணியிருந்ததாள் சிறிது கடுமையாக நடந்து கொண்டிருவிட்டோமோ என்று டோட்டோ சேனுக்குத் தோன்றியது.

குழைந்தைகள் மீதும், ஸ்கூலின் மீதும் இருந்த அன்பை வார்த்தைகளால் தலைமைஆசிரியருக்கு வெளிபடுத்த முடியாது என்பதுதான் உண்மை. ஆனால் இதை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளும் வயது போதாது. ஸ்கூல் பாட்டு வேண்டும் என்பதை அவர்கள் விரைவில் மறந்து போனார்கள். தலைமை ஆசிரியருக்கும் அது மாதிரி ஒன்று வேணும் என்றுத் தோன்றவில்லை. அப்படி அழித்த ட்யூன் தான் பாட்டிற்கு வைத்த முற்றுப்புள்ளி. டோமோ காகேன் ஸ்கூலுக்காக பாட்டே இல்லை.

"எல்லாவற்றையும் திரும்பவும் போடு"

அவள் இதற்கு முன் இவ்வளவு கடினமாக வேலை செய்ததில்லை. அந்த ஒரு நாள் - அழகான வேலைபாடுகளுடன் இருந்த பர்ஸை அவள் டாய்லெட்டில் தவற விட்ட நாள்!!!அதில் பணம் ஒன்றும் இல்லை, அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த அந்த பர்ஸை டாய்லெட் போகும்போதும் எடுத்துச் செல்வாள். அது சிவப்பு,மஞ்சள்,பச்சை டஃபேட்டாவினால் செய்த சதுரமான, மேலே முக்கோண வடிவில் ப்ரூச் வைத்து மூடுவதற்கு இருந்தது.

டோட்டோ சேனுக்கு சிறு வயதிலிருந்தே டாய்லெடில் கீழே எட்டிப் பார்க்கும் விசித்திரமான பழக்கம் உண்டு. இதானால் ஆரம்ப பள்ளியில் சேரும் முன்பே அவள் நிறைய பொருள்களை தவற விட்டு இருந்தாள். "அப்படி எட்டிப் பார்காதே" என்று அம்மா அவளிடம் சொல்வாள்.

அம்மா சொன்னது நினைவில்லாது அன்று ஸ்கூல் தொடங்கும் முன் டாய்லெட்டில் அப்படி குனிந்து கீழே பார்த்த போது பர்ஸ் நழுவி விழுந்து தண்ணீர் வாரி இரைத்தது. அது இருட்டில் மறைந்து போனதும் கத்தினாள்.

அவளுக்கு அழகை வரவில்லை ஆனால் பர்ஸ் தொலந்து விட்டதென ஒத்துக் கொள்ளவும் மனமில்லை. வாயிற்கு காப்பானின் அறையிலிருந்து அவளை விட இரண்டு மடங்கு அகலமாக இருந்த மர அகப்பையை(கரண்டியை) எடுத்து வந்தாள். ஸ்கூலின் பின்னால் போய் டாய்லெட்டின் முகவாயை கண்டு பிடிக்க முயற்சிசீத்தாள். அவள் கண் எதிரே மனிதர்கள் இறங்கிச் செய்யும் மூடிய வட்டமான துவாரம் தெரிந்தது. கஷ்டப்பட்டு அதை தூக்கி திறந்து குனிந்து பார்த்து:"என்ன இது குஹோன்புட்சு குட்டை போல் பெரிதாக உள்ளதே" எனக் கத்தினாள்.

அவள் தன் வேலையை தொடங்கினாள். முதலில் பர்ஸை தவற விட்ட இடத்தில் தண்ணீர்,மண்ணை எடுத்து வாரி இரைத்தாள். மூன்று டாய்லெட்டின் தண்ணீர் அந்த ஒரே டேங்கில் வந்து விழுவதால் அது விரிவாக, ஆழமாக, இருட்டாக இருந்தது. தலையை அதிகம் நீட்டி எட்டிப் பார்த்தால் விழுந்து விடும் அபாயம் இருந்ததால்,கிடைத்து விடும் என்ற நம்பிக்கையில் அவள் வாரி இரைத்து துவாரத்தின் பக்கத்தில் வெளியேப் போட்டு காலி செய்ய முடிவெடுத்தாள்.

ஒவ்வொரு முறையும் எடுத்துக் கொட்டும் போது பர்ஸ் உள்ளதா என்று பார்த்தாள். அவள் அதிக நேரம் எடுக்கும் என்று நினைக்கவில்லை. இன்னும் பர்ஸ் கிடைக்கவில்லை."எங்கு இருக்கும்?" கிளாஸ் ஆரம்பிப்பதற்கான மணி அடித்து விட்டது.

"என்ன செய்ய?" ஆனால் இவ்வளவு செய்த பின், தொடர்ந்து செய்ய முடிவு எடுத்து இன்னும் வேகமாக செயல்பட்டாள்.

தலைமை ஆசிரியர் அவ்வழியே சென்ற போது தரை முழுவதும் குவிந்து இருந்தது.

"என்ன செய்கிறாய்" ?என்று டோட்டோ சேனிடம் கேட்டார்.

"என் பர்ஸ் விழுந்து விட்டது"என்று கூறி நேரத்தை வீணடிக்க விரும்பாது எடுத்து போட்டு கொண்டு இருந்தாள்.

"அப்படியா" என்று சொல்லி இரு கைகளையும் பின்னால் கட்டிக் கொண்டு

தன் வழக்கமான நடையில் நடந்து சென்றார்.

நேரமாகியும் அவளுக்கு பர்ஸ் கிடைக்கவில்லை.

துர்நாற்றமுள்ள சேர் குவியல்தான் உயர்ந்து கொண்டு போனது.

தலைமை ஆசிரியர் மறுபடியும் வந்தார். "என்ன கிடைத்து விட்டதா?" என்று விசாரித்தார்.

வியர்வை நனைந்த கன்னங்களோடு குவிந்து இருந்த மண்ணின் நடுவிலிருந்து "இல்லை" என்றாள்.

தலைமை ஆசிரியர் கிட்டே வந்து - "என்ன முடிந்தவுடன் இந்த மண்ணை எல்லாம் போட்டு விடுவாய் அல்லவா"? என அன்புடன் கேட்டு முன்பு நடந்து போனது போல சென்று விட்டார்.

வேலையை செய்து கொண்டே "ஆம்" என்றாள் சந்தோஷத்துடன். பக்கத்தில் குவிந்து இருந்ததை பார்த்து - "முடிந்த பின் மண்ணைப் போட்டு விடலாம், தண்ணீரை என்ன செய்ய?" என திடீரென அவளுக்குத் தோன்றியது.

பூமியில் தண்ணீர் வேகமா இழுத்து கொண்டு இருந்தது. அவள் வாரி இரைக்கும் வேலையை நிறுத்தி இந்த தண்ணீரை எப்படி டேங்கில் போடலாம் என்பதற்கான வழியைத் தேடினாள், ஏன்னென்றால் தலைமை ஆசிரியரிடம் எல்லாவற்றையும் போட்டு விடுவதாக வாக்களித்திருந்தாள். கடைசியில் ஈரமான மண்ணை போட்டு விட முடிவெடுத்தாள்.

டேங்க் காலியாகி, மலைப் போல் குவிந்தது, ஆனால் பர்ஸ் கிடைக்கவில்லை. அது டேங்கின் வளைவில் மாட்டிக் கொண்டு இருக்கலாம் (அ) கீழே இருக்கும். அவளுக்கு இனி அதைப் பற்றி கவலை இல்லை. அவள் தன் முயற்சியை எண்ணி திருப்தி அடைந்தாள். சந்தேகமில்லாமல் அவளது இந்த திருப்திக்கு காரணம் தலைமை ஆசிரியர் திட்டாமல், நம்பிக்கை வைத்து, அவள் சுயமரியாதையை உணரச் செய்ததுதான் என்று தற்போது புரிந்து கொள்வது டோட்டோ சேனுக்கு ஒரு சிக்கலான விஷயம்தான்.

பொதுவாக பெரியோர்கள் இது மாதிரி ஒரு நிலையில் டோட்டோ சேனைக் கண்டு இருந்தால் "என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறாய் (அ) நிறுத்து, இது அபாயமானது எனச் சொல்வார்கள்(அ), உதவிதான் புரிவார்கள்".

கற்பனை செய்யுங்கள் அவர் வேறு ஒன்றும் சொல்லாமல் "என்ன எல்லாவற்றையும் திரும்ப போட்டு விடுவாய் அல்லவா"? என்றுதான் சொன்னார். டோட்டோ சேன் இந்த கதையைச் சொல்லக் கேட்டு, அம்மா என்ன பிரமாதமான தலைமை ஆசிரியர் என்று நினைத்தாள்.

இந்த சம்பவம் நடந்த பிறகு டோட்டோ சேன் டாய்லெட்டில் குனிந்து பார்க்கவே

இல்லை. தலைமை ஆசிரியரை முழுவதும் நம்பலாம் என்று தோன்றியது, மேலும் அதிகமாக அவரை பிடித்துவிட்டது.

வாக்களித்தபடி எல்லாவற்றையும் டேங்கில் போட்டு விட்டாள். வெளியில் எடுப்பது கடினமாக இருந்தது, ஆனால் போடுவது சீக்கிரமே முடிந்தது. கொஞ்சம் ஈர மண்ணையும் போட்டு சம படுத்தி, மூடியை சரியாக வைத்து, அகப்பயை வாயிற்காவலனின் ஷெட்டில் கொண்டு வைத்தாள்.

அன்று தூங்கும் முன் இருட்டில் தவறி விழுந்த அவள் அழகான பர்ஸை நினைத்தாள். அது தொலைந்தது அவளுக்கு வருத்தம், ஆனால் அன்று செய்த கடினமான வேலையால் சிறிது நேரத்திலேயே உறங்கி விட்டாள்.

அவள் உழைத்த இடம், ஈரமான பூமி நிலா ஒளியினால் அழகாகப் பிரகாசித்தது.

அவளது பர்ஸும் எங்கேயோ புதைந்து கிடக்கும்.

டோட்டோ சேனின் பெயர்

டோட்டோ சேனின் நிஜப் பெயர் டெட்சுகோ (Tetsuko). அவள் பிறக்கும் முன் அம்மா, அப்பா, சிநேகிதர்கள், உறவினர்கள் எல்லோரும் ஆணாக பிறக்கும் என்றார்கள். முதல் குழைந்தையானதால் டோரு (TORU) பெயர் வைப்பதாக இருந்தது. பிறகு பெண்ணாக பிறந்தது முதலில் ஏமாற்றம். அம்மா, அப்பாவிற்கு சீன எழுத்தான டோரு பிடித்தது. டோருவின் அர்த்தம் - கூர்மையானது, தொலை தூரம் கொண்டு செல்வது, எதிரொலிக்கிற குரல். பெண்ணின் பெயராக டெட்சுகோ சேன் என்று வைத்தார். Tetsu சீன உச்சரிப்பில் வருவியது ,ko என்பது பெண்ணின் பெயர் பின்னால் பொதுவாக சேர்ப்பது.

எல்லோரும் அவளை டெட்சுகோ சேன்(சேன் என்பது ஒருவரது பெயர் பின்னால் சேர்ப்பது பழக்கமாக இருந்தது)என்றனர். டெட்சுகோ சேன் மாதிரி அவளுக்கு ஒலிக்கவில்லை. ஆகையால் யாராவது பெயர் என்ன என்று கேட்டால்- சேனும் பெயருடன் சேர்ந்தது என்று நினைத்து "டோட்டோ சேன் " என பதிலளிப்பாள்.

அப்பா டோட்ஸ்கி (Totsky)என்ற ஆண் பெயரை கூப்பிடுவார். அப்பா,ராக்கியை தவிர மற்ற யாவரும் அவளை டோட்டோ சேன் என்று கூப்பிடுவார். ஸ்கூல் நோட் புத்தகத்தில் தன் பெயரை டெட்சுகோ என்று எழுதினாலும் இன்னும் அவளை டோட்டோ சேனாகதான் நினைத்தாள்.

Radio comedians (ரேடியோ கோமாளிகள்)

அம்மா இனி ரேடியோவில் "கோமாளிகள் சிரிப்பு" கேட்க கூடாது என்று சொன்னதால் நேற்று டோட்டோ சேனுக்கு மனம் சரியில்லை.

டோட்டோ சேன் சின்னவளாக இருக்கும் போது மர ரேடியோ பின்ன வடிவில் மேலே உருண்டையாக அழகாக பெரியதாக இருக்கும்.

ஸ்கூல் சேரும் முன்பே அவள் rakugo "கோமாளிகளின் சிரிப்பு" கேட்பதற்காக ரேடியோவில் காதை வைத்து ரசிப்பாள். இந்த சிரிப்பு அவளுக்கு மிக வேடிக்கையாகத் தோன்றியது. அப்போது அம்மா தடை செய்யவில்லை.

இதன் பிறகு அம்மா, அப்பா வெளியில் போகும் போது தான் அவள் இதைக் கேட்டுப் பெரிதாக சிரிப்பாள். பெரியோர்கள் இதை பார்க்க நேரிட்டால் இவளுக்கு இந்த கடினமான ஜோக்ஸ் எப்படி புரியும் என்று ஆச்சரியப்படுவார். ஆனால் குழைந்தைகளுக்கு எப்போது சிரிக்க வேண்டும் என அறியும் திறன் உண்டு. எவ்வளவு சின்ன வயதாக இருந்தாலும், ஏதாவது சிரிப்பு ரசனையுடன் இருந்தால் அதை தெரிந்து கொண்டு விடுவார்கள்.

இரயில் ரோட் காரின் வருகை

டோட்டோ சேனின் வகுப்பில் இருக்கும் தலைமை ஆசிரியரின் மூன்றாவது மகள் மியோ சேன் லஞ்ச் நேரத்தில் " இன்று இரவு புதிய இரயில் ரோட் கார் வருகிறது" என்றாள்.

ஏற்கனவே 6 இரயில் கார்கள் வகுப்புகளாக இருந்தது. இன்னும் ஒன்று வருகிறது. அது நூலகமாக இருக்கும் என்று மியோ சேன் சொன்னாள். அவர்கள் எல்லோரும் மிக ஊக்கத்துடன் இருந்தார்கள்.

யாரோ ஒருவர் "அந்த கார் எந்த வழியே ஸ்கூல் வரும் "என எனக்கு ஆச்சரியம் என்று சொன்னார்.

இது ஒரு விவாதத்திற்குரிய சவாலான விஷயமாக இருந்ததால் அங்கு சில நொடி அமைதி நிலவியது.

"ஓமிசி இரயில் ட்ராகில் வந்து, பிறகு பிரிந்து இந்த வழியே வரலாம்." என்று ஒருவர் சொன்னார்.

"அப்படி பிரிந்தால் அது கவிழிந்து விடும் "என்றார் ஒருவர்.

மற்றொருவர் "வண்டியில் கொண்டு வருவார்களோ" என்றார்.

" இந்த இரயிலை ஏற்றிச் செல்ல பெரிய வண்டி இருக்காது "என்று இன்னொருவர் உடனே எடுத்துச் சொன்னார்.

"அப்படிதான் நினைக்கிறேன்" என்றார் ஒருவர்.

எண்ணங்கள் ஒன்றும் சரியில்லாது தோன்றியது. இந்த இரயில் ரோட் இரயில்

வண்டியை ட்ரக்கில் அல்லது சாமான் வண்டியில் ஏற்ற முடியாது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

டோட்டோ சேன் ரொம்பவும் யோசித்து "தண்டவாளம்" என்றாள். " உங்களுக்குத் தெரியுமா, இந்த இடத்திலேயே ஸ்கூலில் தண்டவாளம் போடலாம்!"

"எங்கிருந்து " என்று கேட்டான் ஒருவன்.

தற்சமயம் இரயில் எங்கு இருக்கிறதோ, எனக் கூறி, பிறகு அவளது இந்த எண்ணம் சரியாக இல்லை என நினைக்கத் தொடங்கினாள். அது எங்கிருந்து வருகிறது என்பது அவளுக்குத் தெரியாது, இருந்தாலும் நேராக ஸ்கூலுக்குத் தண்டவாளம் போடுவதற்காக வீடு, மற்றவைகளை இடிக்க மாட்டார்.

எப்படி நிகழும் என்ற பயனில்லாத ஒவ்வொரு விவாதித்தின் பிறகு அன்று மதியம் வீட்டிற்கு போகாமல் காத்திருந்து இரயிலின் வருகையை பார்க்க முடிவெடுத்தனர். மியோ சேனை அவள் அப்பாவிடம் ,இரவு வரை ஸ்கூலில் தங்குவதற்காக அனுமதி கேட்டு வர அனுப்பினார். அவள் திரும்பி வர சிறிது நேரமாயிற்று.

" இரயில்கள் எல்லாம் போவது நின்றவுடன், பின் இரவில் வருகிறது" யாராவது பார்க்க வேண்டுமானால் முதலில் வீட்டிற்குச் சென்று அனுமதி கேட்க வேண்டும். விருப்பம் உள்ளவர்கள் சாப்பாடு முடித்து, பைஜாமா, கம்பளி எடுத்து திரும்பி வரலாம் என்று சொன்னாள்.

"wow" என்று எழுச்சியுடன் கூச்சலிட்டார்கள்.

"பைஜாமா, கம்பளி எடுத்து வரவும்" என்று அவர் சொன்னார், என்றார்கள்.

அன்று மதியம் ஒருவருக்கும் பாடத்தில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. டோட்டோ சேனின் வகுப்பில் அனைவரும் இரவு பைஜாமா, கம்பளியுடன் அந்த இரவு மறுபடியும் சந்தித்துக் கொள்வோம் என்ற நம்பிக்கையுடன் நேராக வீட்டிற்குச் சென்றார்கள்.

டோட்டோ சேன் வீட்டிற்கு போனதும் -" அம்மா ஒரு இரயில் வருகிறது, அது எப்படி ஸ்கூலில் வரும் என்று தெரியாது. பைஜாமா, கம்பளியுடன் நான் போகலாமா?" என்றாள்.

அவள் சொன்னது ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனால் அவளது கம்பீரமான முகத்தை கண்டு அசாதாரணமாக ஏதோ இருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டாள்.

அம்மா டோட்டோ சேனை நிறைய கேள்விகள் கேட்டாள். என்னவென்று தெரிந்த பின் அதை அவள் நிச்சயம் பார்க்க வேண்டும், இது மாதிரி

சந்தர்ப்பங்கள் வராது என்று நினைத்தாள். அந்த கார் வருகையை அவளுக்கும் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியது.

இரவு சாப்பிட்ட பின் பைஜாமா, கம்பளி கொடுத்து, டோட்டோ சேனை அம்மா ஸ்கூலுக்கு அழைத்து சென்றாள். அங்கு பத்து பேர் இருந்தார். சில பெரிய மாணாவர்களும் இந்த நிகழ்வை தெரிந்து கொண்டு வந்து இருந்தார்கள். ஒரு சிலரது அம்மாவும் வந்து இருந்தனர். அவர்களும் தங்குவதற்காக வந்தது போல் தெரிந்தது, ஆனால் குழைந்தைகளை தலைமை ஆசிரியரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

"இரயில் வரும்போது நான் உங்களை எழுப்புகிறேன்" என்ற தலைமை ஆசிரியரின் நம்பிக்கையான வார்த்தைகளுடன் அவர்கள் ஹாலில் கம்பளியினுள் படுக்கச் சென்றார்கள்.

குழைந்தைகள் உற்சாகம் அடைந்து களைப்பாக இருந்ததால் தலைமை ஆசிரியரிடம் -"கட்டாயம் எழுப்பங்கள்" என்று சொல்வதற்கு முன்பே தூங்கி விட்டார்கள்.

"வந்து விட்டது,வந்து விட்டது"

இந்த குரல்களால் தூக்கம் கலைந்து, டோட்டோ சேன் ஸ்கூல் மைதானத்தில் ஓடி. கேட்டின் வெளியே போனாள். ஒரு பெரிய இரயில் ரோட் கார் காலை மூடுபனியில் தென்பட்டது- ஒரு இரயில்(டிரெயின்) ரோடில் தண்டவாளமில்லாது சத்தம் இல்லாமல் வருவது கனவு மாதிரி இருந்தது.

அது ஒரு பெரிய டிராக்டரில் ட்ரேயிலர் மூலம் இழுக்கப்பட்டு ஓய்மாசி(Oimachi)டெப்போவிலிருந்து வந்தது .

இன்றுதான் டிராக்டர், ட்ரேயிலர் என்பது இழுப்பதற்காக இருப்பது என்று தெரிந்து கொண்டார்கள். அது வண்டியை விட பெரிதாக இருந்தது. அதை பார்த்து அவர்கள் மனம் கவர்ந்தது.

ட்ரெயிலர் மீது ஏற்றிய இரயில் கார் ஆட்களில்லாத தெருவில் காலை வேளையில் மெதுவாக நகர்ந்தது.

திடீரென அங்கு பெரிய கலவரம் ஏற்பட்டது. அப்போது, மிகப் பெரிய க்ரேன் இல்லாததால், இரயிலை டிராக்டரிலிருந்து ஸ்கூல் மைதானத்தில் இறக்குவது கஷ்டமான வேலையாக இருந்தது. அதை கொண்டு வந்த ஆட்கள் இரயிலின் அடியில் மரத் துண்டுகள் வைத்து ட்ரெயிலிலிருந்து ஸ்கூல் முற்றத்தில் மெதுவாகத் தள்ளினார்கள்.

வேலையாட்களிடம் "பார்த்து கவனமாக" என்று கூறிக் கொண்டே, தலைமை ஆசிரியர்- "இதுதான் பெரிய வண்டிகளை நகர்த்துவதற்காக பயன்படுத்தப்படும் ரோலர்" என்றார்.

குழைந்தைகள் ஆர்வத்தோடு பார்த்தார்கள்.

"ஹய்யா ஹோ" என்று குரல் எழுப்பிக் கொண்டே வேலையாட்கள் வேலை செய்தார்கள், அவர்களின் இந்த பாட்டிற்கு ஏற்றவாறு சூரியனும் மேலே வந்தது.

ஸ்கூலில் ஏற்கனவே இருந்த ஆறு இரயில்கள் போல, இது வரை பயணிகளை கொண்டு சென்ற இந்த இரயிலின் சக்கரங்கள் எடுக்கப்பட்டு இருந்தன. இதன் பயண வாழ்வு முடிவடைந்தது. இனி குழைந்தைகளின் சிரிப்பொலியை எடுத்துச் செல்லும்.

காலை சூரிய ஒளியில் பைஜாமாவுடன் நின்ற சிறுவன், சிறுமி எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக தலைமை ஆசிரியரின் கழுத்தை கட்டிக் கொண்டும், அவரது கைகளில் ஊஞ்சல் ஆடி மேலும், கீழும் குதித்தார்கள்.

சிறிது தள்ளாடியபடி அவரும் சந்தோஷமாக புன்னகைத்தார். அவர் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதைப் பார்த்து குழைந்தைகளும் புன்னகை புரிந்தார்கள்.

சந்தோஷமாக இருந்ததை ஒருவரும் மறக்கவேயில்லை.

நீச்சல் குளம்

முதல் முறையாக ஆடை இல்லாமல் நீச்சல் குளத்தில் போனது டோட்டோ சேனுக்கு மறக்க முடியாத நாளாக இருந்தது.

அன்று காலை தலைமை ஆசிரியர் இன்று மிகவும் வெப்பமாக இருக்கிறது. நான் நீச்சல் குளத்தை தண்ணீரால் நிரப்பலாம் என்று நினைக்கிறேன் என்றார்.

"wow" என்று மேலும் கீழும் குதித்து கொண்டு எல்லோரும் கத்தினார்கள். குழைந்தைகளும், டோட்டோ சேனும் பெரிய மாணவர்களை விட முதல் க்ரேட் குழைந்தைகளும் டோட்டோ சேனும் அதிக சந்தோஷத்தில் மேலும் கீழும் குதித்தார்கள். டோமோவின் நீச்சல் குளம் பொதுவாக இருக்கும் பின்ன வடிவத்தில் இல்லாமல், படகு வடிவத்தில் இருந்தது. அங்குள்ள இடத்தின் அமைப்பினால் அப்படி இருந்தது. இருந்தபோதிலும் குளம் பெரிதாகவும், அழகாகவும் ஹாலுக்கும், வகுப்புகளுக்கும் நடுவில் இருந்தது.

பாடங்கள் நடந்து கொண்டு இருந்த நேரமெல்லாம் டோட்டோ சேனும் மற்றவர்களும் அவ்வப்போது ஜன்னல் வழியே குளத்தை பார்த்தார்கள். காலியாக இருக்கும் போது அதில் மைதானத்தில் இருப்பது போல் இலைகள் விழுந்து கிடக்கும். ஆனால் இப்போது சுத்தமாக, தண்ணீர் நிரப்பி, உண்மையான நீச்சல் குளம் போல் காட்சி அளித்தது.

லஞ்ச் நேரம் வந்ததும், எல்லா குழைந்தைகளும் அங்கு கூடினதும் "நாம் சிறிது உடற் பயிற்சி செய்து விட்டு நீச்சல் அடிப்போம்" என்று தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார்.

"என்ன எனக்கு நீச்சல் அடிப்பதற்கு நீச்சல் உடை வேண்டாமா?" என்று நினைத்தாள். அவள் அம்மா, அப்பாவுடன் போகும் போது, நீச்சல் உடை, ரப்பர் வளையம் ஆகியவற்றை எடுத்து செல்வாள். டீச்சர் நீச்சல் உடை எடுத்து வர சொன்னரா என்று ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தாள்.

அவள் மனதில் தோன்றியதை தெரிந்து கொண்ட மாதிரி - "நீச்சல் உடையைப் பற்றி கவலை வேண்டாம்" ஹாலில் போய் பாருங்கள் என்று தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார் .

டோட்டோ சேனும் மற்ற முதல் வகுப்பினரும் ஹாலில் போய் பார்த்த போது, பெரிய மாணவர்கள் கத்திக் கொண்டு குளிப்பதற்குப் போவது போல் தங்கள் ஆடைகளை கழற்றிக் கொண்டு இருந்தார்கள். பிறகு ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆடையின்றி ஸ்கூல் மைதானத்தில் ஓடினார்.

டோட்டோ சேனும் அவளது சிநேகிதரும் வேகமாக அவர்களின் பின்னால் போனார்கள். வெது வெதுப்பான காற்றில் ஆடையில்லாமல் இருந்தது அற்புதமாய் இருந்தது. ஹாலிலிருந்து வெளியே சென்று பார்த்தால் மற்றவர்கள் உடற் பயிற்சி செய்ய தொடங்கி விட்டனர். டோட்டோ சேனும் அவள் வகுப்பினரும் படிக்கட்டில் வெறும் கால்களோடு ஓடினார்கள்.

மியோ சேனின் அண்ணன் -தலைமை ஆசிரியரின் மகன் தான் நீச்சல் பயிற்சியாளர். (Gymnastics) உடற்பயிற்சியில் வல்லவன். டோமோவில் அவன் ஆசிரியராக இல்லை, ஆனால் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் நீச்சல் டீமில் இருந்தான். டோமோ ஸ்கூல் பெயரை போல் அவன் பெயரும் டோமோ ஸேன் (TOMOE SAN). அவன் நீச்சல் ஆடையில் இருந்தான்.

உடற்பயிற்சிக்குப் பின் அவர்கள் மீது குளிர்ந்த தண்ணீர் விடும் போது கத்தினார்கள், பிறகு நீச்சல் குளத்தில் குதித்தார்கள். டோட்டோ சேன் மற்றவர் சிலரை கவனித்து அவர்களால் தாங்க முடிகிறது என திருப்தியும், நம்பிக்கையும் ஏற்படும் வரை செல்லவில்லை. அது குளிக்கும் நீர் போல் சூடாக இல்லை, பெரிதாகவும், அழகாவும் இருந்தது, கைகளை நீட்டிய இடம் வரை தண்ணீராக தான் இருந்தது.

ஒல்லியான, குண்டான சிறுவர்கள், சிறுமிகள் பிறந்த மேனியில் சிரித்துக் கொண்டும், கத்திக் கொண்டும் தண்ணீரை வாரி இரைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எவ்வளவு வேடிக்கை, என்ன இன்பமூட்டும் உணர்வுகள்! என டோட்டோ சேன் நினைத்தாள். தனது நாய் ராக்கி ஸ்கூலுக்கு வர முடியாததால் வருத்தப்பட்டாள். நீச்சல் உடையில்லாது வரலாம் என்றால் அதுவும் நீச்சல்

குளத்தில் இருந்திருக்கும் என அவளுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

ஏன் தலைமை ஆசிரியர் குழைந்தைகளை ஆடையில்லாது நீச்சல் அடிக்க அனுமதித்தார் என்று நீங்கள் யோசித்து இருப்பீர்கள். இந்த விதிமுறையைதான் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில்லை. நீச்சல் உடை கொண்டு வந்தால் அதை போட்டு கொண்டும் போகலாம். ஆனால், நீச்சல் உடை இல்லாத போது, நீச்சல் அடிக்க வேண்டும் என்று தோன்றினால், இப்படி செய்வதும் சரிதான். தலைமை ஆசிரியர் பின் ஏன் இவர்களை நீச்சல் உடை இல்லாது நீச்சலடிக்க சொன்னார்? ஏன்னென்றால் ஆண், பெண் வித்தியாசமான உடலமைப்பை தவறான முறையில் அறிந்து கொள்ளுவதை தவிர்க்கலாம், மற்றவரிடமிருந்து தங்கள் உடலை மறைத்து கொள்ள முயற்சிக்க கஷ்டப்படுவது, செயற்கையான ஒன்றை மனிதன் செய்வதாக அவர் நினத்தார்.

எல்லா உடலமைப்பும் அழகானது என்பதை கற்றுக் கொடுக்க நினைத்தார். டோமோவில் இருந்த மாணவர்களில் சிலர் யாசுயாகி சேன் (Yasuaki chan) போல் போலியோ பாதிப்புடையவன், மிகவும் சிறியவானாக (அ) ஏதாவது குறை உள்ளவர்களாக இருந்தால் இப்படி கூடி விளையாடினால் வெட்கத்தை நீக்கவும், தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படுவதை தடுக்கவும் இந்த முறை உதவியாக இருக்கும் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. அவர் நினைத்தது போல், உடலால் பாதிப்படைந்தவர்கள் ஆரம்பத்தில் வெட்கப்பட்டாலும், அவர்களே ஆனந்தமடைந்து கடைசியில் தங்கள் வெட்கத்தை முழுவதுமாக விட்டு விட்டார்கள்.

தலைமை ஆசிரியரது இந்த எண்ணம் சரி இல்லை என்று சில பெற்றோர்கள் அவர்கள் குழைந்தைகளுக்கு நீச்சல் உடை கொடுத்து அனுப்பி, கட்டாயம் அணிய வேண்டும் என வற்புறுத்தினார்கள். குழைந்தைகள் நீச்சல் உடையை எப்போதாவதுதான் அணிந்தனர் என அவர்களுக்குத் தெரியாது. டோமோ சேனுக்கு ஆரம்பத்திலேயே பிறந்த மேனியாக நீச்சலடிப்பது நல்லது என்று தோன்றியது, உடை கொண்டு வர மறந்து விட்டவர்களும் குளத்தில் போனார்கள், குளத்தில் பிறந்த மேனியில் நீச்சல் அடிப்பதில் இருந்த ஆனந்தத்தை புரிந்து கொண்டு, உடை எடுத்து வந்தவர்கள்- நீச்சல் உடையை ஈரமாக்கி வீட்டிற்கு கொண்டு போக மறக்க வில்லை. இதனால் அங்கு டோமோவின் குழைந்தைகள் எல்லோரும் உடையில்லாது ப்ரவுனாக தெரிந்தார்கள், ஒருவர் கூட நீச்சல் உடையில் இல்லை.

ரிப்போர்ட் கார்ட் (Report card)

டோட்டோ சேன் ஸ்கூல் கேட்டிலிருந்து இடது, வலது புறம் பார்க்காமல், பின்னால் பையுடன் ஸ்டேஷனிலிருந்து வீட்டிற்கு போனாள். யாராவது அவளை பார்த்தாள் பயங்கரமானது ஏதோ நடந்து விட்டதாக நினைப்பார்.

வீட்டிற்குப் போனவுடன் முன் கதவை திறந்து -"நான் வந்து விட்டேன்" என்று குரல் கொடுத்து, நாய் ராக்கியை தேடிப் போனாள். அது முன் வாசலில்

கவிழ்ந்து படுத்து இருந்தது. டோட்டோ சேன் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. ராக்கியின் முன் உட்கார்ந்து முதுகிலிருந்த பையை எடுத்து அதிலிருந்து ரிப்போர்ட் கார்டை எடுத்தாள். அது அவள் முதல் ரிப்போர்ட் கார்ட். ராக்கிக்கு தெரியும்படி அதை திறந்து காண்பித்தாள்.

"பார்" என்றாள் பெருமையாக. அதில் "A", "B" இன்னும் சில எழுத்துக்கள் இருந்தது. டோட்டோ சேனுக்கு "A" " B" யை விட நல்லதா (அ) "B" "A" யை விட நல்லதா என்று தெரியாத போது, ராக்கிக்கு இதை தெரிந்து கொள்வது கஷ்டமானது. தன் முதல் ரிப்போர்ட் கார்டை மற்றவர்களுக்கு முன்னே ராக்கியிடம் தான் காட்ட வேண்டும், அது சந்தோஷப்படும் என டோட்டோ சேனுக்கு நிச்சயமாய் தெரியும்.

தன் முன்னால் ஒரு பேப்பரை கண்டு அதை முகர்ந்தது, பின் டோட்டோ சேனை நோக்கியது.

"என்ன உனக்கு மகிழ்ச்சியா" ஆனால் இது கடினமான எழுத்துக்கள், உன்னால் படிக்க முடியாது" என்றாள்.

ராக்கி தலையை சாய்த்து இன்னொரு முறை பார்த்தது பிறகு டோட்டோ சேனின் கையை நக்கியது.

"நன்று" என திருப்தியுடன் சொல்லி எழுந்தாள். " இப்போ நான் போய் அம்மாவிடம் காண்பிக்கிறேன்"

டோட்டோ சேன் போனதும் ராக்கி குளிர்ச்சியான இடத்தில் போய் படுத்து, கண்ணை மூடியது. அதன் கண்கள் மூடி இருந்ததைப் பார்த்தால் ரிப்போர்ட் கார்டை பற்றி நினைத்தது என்று டோட்டோ சேனை தவிர மற்றவரும் அப்படிதான் சொல்லியிருப்பார்.

கோடை விடுமுறை நாட்கள் ஆரம்பம்

தலைமை ஆசிரியரிடமிருந்து வந்த நோட்டீஸை வீட்டிற்கு கொண்டு வந்து அம்மாவிடம் காண்பித்ததில் "நாளை மாலை கேம்பிங்கிற்கு போகிறோம், தயவு செய்து மாலை ஸ்கூலுக்கு பைஜாமா, கம்பளியுடன் வரவும்" என்று எழுதியிருந்தது. கோடை விடுமுறை மறு தினம் ஆரம்பித்தது.

அவள் "கேம்பனா என்ன"? என்று கேட்டாள்

அம்மா ஆச்சரியப்பட்டாள் ஆனால் " நீங்கள் வெளியில் டென்ட் போட்டு அங்கே படுத்துக் கொள்வீர்கள் என எண்ணலாமா? டென்டில் படுத்தவாறே சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் பார்க்கலாம். எங்கு டென்ட் போடுவார்கள் என்பது எனக்கும் ஆச்சரியமான விஷயம். பணத்தை பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடாததால் ஸ்கூலில்தான் இருக்கும்." என்று யோசித்துப் பதில் சொன்னாள்.

கேம்பிங்கு போகிறாள் என்று எண்ணி பயந்தும், பெரிய துணிகரச் செயலாக இருக்கும் என்று தோன்றி இதய துடிப்பு வேகமாகி, அன்று இரவு டோட்டோ சேனுக்கு தூக்கம் வர நேரமாயிற்று.

மறு நாள் காலை எழுந்தவுடன் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்தாள். கம்பளியை பைஜாமா இருக்கும் பையின் மேல் வைத்து, எல்லோரிடமும் "போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லி பயந்தவாறும், சிறுமனப்பான்மையுடன் புறப்பட்டாள்.

குழைந்தைகள் எல்லோரும் கூடியதும், தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார்- "எல்லோரும் இப்போது அசெம்பிளி ஹாலிற்கு வாருங்கள்." அங்கு போனவுடன் சின்ன மேடைக்கு ஒரு பச்சை டென்டை எடுத்துக் கொண்டு போனார்.

அதை விரித்தவாறு அவர் கூறினார் - "நான் உங்களுக்கு டென்ட் எப்படி போடுவது என்பதை காண்பிக்கிறேன், கவனமாக பார்க்கவும்".

அவர் தனியாக மூச்சு இறைக்க, கயிறை இழுத்து, கம்புகளை நட்டு, " Jack Robinson" என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் அங்கு ஓர் அழகான டென்ட் இருந்தது.

"சரி, வாருங்கள்" இப்போது நீங்கள் எல்லோரும் அசெம்பிளி ஹாலில் டென்ட் போட்டு, கேம்பிங்கு செய்ய ஆரம்பிக்கலாம்" என்று சொன்னார்.

அம்மா எல்லோரையும் போல் டென்ட் வெளியில் போடுவார் என்று நினைத்தார். ஆனால் தலைமை ஆசிரியரின் யோசனை வேறு விதமாக இருந்தது. அவர் குழைந்தைகளின் நலனையும், பாதுகாப்பையும் கருதி ஹாலில் போட்டார். இதனால் மழை வந்தால் அல்லது இரவு குளிராக இருந்தாலும் குழைந்தைகள் பாதுகாப்பாக இருப்பார்கள்.

சந்தோஷமாக "நாங்கள் கேம்பிங்கு செய்கிறோம்" என்று கத்திக் கொண்டு டீச்சரின் உதவியுடன் க்ரூப்பாக பிரிந்து போதுமான டென்ட்கள் போட்டு விட்டார்கள். ஒரு டென்டில் மூன்று பேர் படுக்கலாம். டோட்டோ சேன் பைஜாமா உடை மாற்றி, குழைந்தைகள் எல்லோரும் ஆனந்தமாக டென்டில் தவிழ்ந்து கொண்டு இந்த டென்டிற்கும், அந்த டென்டிற்கும் போனார்கள். இங்கும் அங்குமாக போய் வருவது அதிகம் நடந்து கொண்டு இருந்தது.

எல்லோரும் பைஜாமா உடையில் மாறியதும், தலைமை ஆசிரியர் எல்லோருக்கும் தெரியுமாறு நடுவில் உட்கார்ந்து அவரது வெளி நாட்டுப் பயணத்தைப் பற்றி பேசினார்.

சிலர் உட்கார்ந்தும், சிலர் மற்றவர் மடி மீது படுத்து, சிலர் தங்கள் டென்டில் இருந்தே தலையை மட்டும் நீட்டிக் கொண்டு பார்க்காதா, கேட்காத நாடுகளின் கதைகளை கேட்டு கொண்டு இருந்தார்கள். தலைமை ஆசிரியரின்

கதைகள் சுவாரஸ்யமாக இருந்தது, கடல் தாண்டிய நாட்டு குழைந்தைகளைப் பற்றி விவரித்த போது சில நேரங்களில் அவர்கள் சிநேகிதர்கள் எனத் தோன்றியது.

இந்த மாதிரி ஒரு சாதாரண நிகழ்வு -ஹாலில் டென்டில் படுப்பது குழைந்தைகளுக்கு ஆனந்தமான,விலைமதிப்பிலாத மறக்க முடியாத அனுபவமாக இருந்தது.

தலைமை ஆசிரியருக்கு குழைந்தைகளை எப்படி மகிழ்விப்பது என்பது தெரிந்து இருந்தது.

தலைமை ஆசிரியர் தனது பேச்சை முடித்ததும், ஹாலில் இருந்த டென்டின் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டு எல்லா குழைந்தைகளும் அவர்கள் டென்டிற்குள் போனார்கள். அங்கிருந்து சிரிப்பு, முணுமுணுப்பு,சின்ன சச்சரவு சத்தங்கள் வந்தன. மெதுவாக அங்கே நிசப்தம் நிலவியது.

இந்த நட்சத்திரம், சந்திரன் இல்லாத கேம்பிங் குழைந்தைகளுக்கு ஆனந்தமாய் இருந்தது. அந்த சின்ன அசென்பிளி ஹால் அவர்களுக்கு கேம்பிங் மைதானமாக இருந்தது, அந்த இரவின் நினைவு நிலவொளி நட்சத்திரத்தில் நிரந்தமாக ஒளிந்திருந்தது.

பெரிய துணிகரச் செயல்(the great adventure)

கேம்பிங்கின் இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் டோட்டோ சேனின் துணிச்சலான செயலை நடத்தும் தினம் வந்தது. அதுதான் யாசுகி சேனை அவளது அம்மா,அப்பாவிற் கு தெரியாது,யாசுகி சேனின் பெற்றோருக்கும் தெரியாமல் அவனை தனது மரத்திற்கு அழைத்து இருந்த நாள்.

டோமோவின் ஒவ்வொரு மாணவர்களுக்கும் அங்கு மைதானத்தில் ஓர் மரம் அவருக்கு உரிமையானது எனக் கருதி அதன் மீது ஏறுவார்கள். டோட்டோ சேனின் மரம் மைதானத்தின் கோடியில் வேலி ஓரம், குஹொன்புட்சு (Kuhonbutsu)விற்கு போகும் பாதை பக்கத்தில் இருந்தது. அது ஏறுவதற்கு வழுவுழுப்பான ஒரு பெரிய மரம், ஆனால் சாமர்த்தியமாக ஏறிவிட்டால் கீழே இருந்து 6 அடி உயரத்தில் உள்ள ஓர் கிளைக்கு போய் விடலாம். அது ஊஞ்சல் போல் வசதியாக இருக்கும். ஸ்கூல் இடைவேளை, ஸ்கூல் முடிந்த பின் அவள் அங்கு ஏறி உட்கார்ந்து தொலை தூரம் வரை,(அ)மேலே வானத்தை (அ) கீழே போய் கொண்டிருக்கும் மனிதர்களைப் பார்ப்பாள்.

மாணவர்கள் தங்கள் மரத்தை சொந்த மரமாக கருதினார். மற்றவர் அதில் ஏற வேண்டுமானால் பணிவாக - "என்ன நான் உள்ளே வரலாமா" என்று அனுமதி பெற்று ஏற வேண்டும்.

யாசுகி சேனுக்கு போலியோ பாதிப்பினால் மரம் ஏற முடியாததால், அவனுக்கு

சொந்த மரம் இல்லை. இதை அறிந்த டோட்டோ சேன் அவனை தனது மரத்திற்கு அழைக்க முடிவெடுத்தாள். இதை ரகசியமாக வைத்திருந்தார்கள், ஏன்னென்றால் பெரியோர்களுக்கு தெரிந்தால் இதை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்.

அவள் வீட்டை விட்டு புறப்படும் போது அம்மாவிடம் யாசுகி சேனின் டெனென்சொஃபு (Denenchofu)வில் இருக்கும் அவன் வீட்டிற்கு போவதாக சொன்னாள். பொய் சொல்வதால், ஷூ லேஸ் கட்டும் சாக்கில், அம்மாவின் கண்களை நோக்காமல் பேசினாள். நாய் ராக்கி அவளுடன் ஸ்டேஷன் வரை வந்தது, அது விடை பெறும் போது அதனிடம் உண்மையைக் கூறினாள்.

"நான் யாசுகி சேனை என் மரத்திற்கு ஏற அழைத்து இருக்கிறேன்" எனச் சொன்னாள்.

டோட்டோ சேன் கழுத்தில் பாஸ் ஆடிக் கொண்டு, ஸ்கூல் போய் சேர்ந்ததும், கோடை விடுமுறையாக இருந்ததால் ஆரவாரம் இல்லாத மைதானத்தில் பூச்செடி பக்கத்தில் யாசுகி சேன் காத்திருந்ததை கண்டாள். அவளை விட அவன் ஒரு வயதுதான் பெரியவன், ஆனால் அவன் பேசும் போது இன்னும் வயதானவன் போல தோன்றினான் .

யாசுகி டோட்டோ சேனை பார்த்ததும், கால்களை இழுத்து, கைகளை முன்னால் நேராக கொண்டு வந்து, தன்னை சம நிலைக்கு கொண்டு வந்து, அவளை நோக்கி வேகமாக வந்தான். டோட்டோ சேன் ஏதோ ரகசியமாய் செய்யப் போவதை உணர்ச்சியுடன் நினைத்து சிரித்தாள். யாசுகியும் சிரித்தான்.

யாசுகியை தன் மரத்திற்கு கூட்டிச் சென்று, முன் இரவு யோசித்து வைத்தவாறு, ஓடி போய் வாயிற்காப்போன் ஷெட்டிலிருந்து ஏணியை எடுத்து வந்து, அவளது மரத்தின் கீழே சாய்த்து, கிளையை எட்டுமாறு நேராக நிறுத்தி வைத்தாள். அவள் வேகமாக மேலே ஏறி, ஏணியின் மேல் பாகத்தை பிடித்து, -"சரி ஏணியில் ஏற முயற்சி செய்" என கீழே கூப்பிட்டாள்.

யாசுகி சேனின் கால்கள், புஜங்கள் பலஹீனமாக இருந்ததால், அவனால் உதவியின்றி ஏணியின் முதல் படியில் ஏற முடியவில்லை. ஆகையால் டோட்டோ சேன் வேகமாய் இறங்கி வந்து, அவனை பின்னாலிருந்து தள்ள முயற்சித்தாள். டோட்டோ சேன் சிறியவளாகவும், ஒல்லியாக இருந்ததால் யாசுகியை மட்டும்தான் பிடித்துக் கொள்ள முடிந்தது, ஏணியை தானாக நிற்க விட்டாள். அவன் ஏணியின் முதல் படியிலிருந்து தன் கால்களை எடுத்து வைத்து, தலை குனிந்து நின்றான். முதல் முறையாக அவள் நினைத்ததை விட இது மிகவும் கஷ்டமான செயல் என அப்போதுதான் உணர்ந்தாள். அவள் என்ன செய்ய வேண்டும்?

யாசுகி சேனை எப்படியாவது தன் மரத்தில் ஏற்றி விட வேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள், அவனும் அதை எதிர்பார்த்து இருந்தான். அவள்

சுன்னத்தை பலூன் போல் செய்து வேடிக்கை காட்டி அவனை உற்சாகப்படுத்தினாள்.

"இரு, எனக்கு ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது" என்றாள்.

அவள் ஷெட்டிற்கு போய் உபயோகமாக ஏதாவது இருக்குமா என்று தேடினாள். அப்போது ஒரு படிகட்டு ஏணி பார்வையில் தென்பட்டது. அதை பிடித்துக் கொள்ள வேண்டாம். தரையில் பதிந்து நிற்கும். அதை இழுத்து வந்து தன் மரத்தின் கிளையை தொட்டவாறு வைத்தாள். இப்படி செய்து முடித்து, தனது பலத்தை எண்ணி வியந்தாள். அது மரக் கிளையை எட்டியதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியானாள்.

"இனி நீ பயப்பட வேண்டாம், இது ஆடாது," என்று சொன்னாள்.

யாசுகி சேன் படி ஏணியை பயத்துடன் நோக்கினாள். வியர்வையால் நனைந்து இருந்த டோட்டோ சேனையும் பார்த்தான். அவனுக்கும் அதிகம் வியர்த்தது. பின் மன உறுதியுடன் முதல் படியில் கால்களை வைத்தான்.

யாசுகி சேன் ஏணியின் மேலே வருவதற்கு எவ்வளவு நேரம் எடுத்தது என்பதை இருவரும் உணரவில்லை.

கோடை கால சூரிய வெப்பதை பொருட்படுத்தாமல் அவளது எண்ணம் யாசுகியை எப்படியாவது மேலே ஏற்றி விட வேண்டும் என்பதாக தான் இருந்தது. டோட்டோ சேன் அவனை தூக்கி, அவனுடைய முயற்சியாலும் மேலே வந்து சேர்ந்தான்.

"ஹூரே" என்றனர்.

அந்த இடத்திலிருந்து நன்றாக இல்லை. அவள் கிளைக்கு தாவினாள். யாசுகியை ஏணியின் மேல் படியிலிருந்து மரத்திற்கு கொண்டு வர முடியவில்லை. யாசுகி ஏணியை பிடித்து கொண்டு டோட்டோ சேனை பார்த்தான்.

திடீரென அழுகையே வந்தது. அவள் தனது மரத்திற்கு அழைத்து, பல விதமான காட்சிகள் காண்பிக்க விரும்பினாள்.

அவனும் அழுது விடுவான் என்ற பயத்தில் அவள் அழவில்லை.

அவனது போலியோ பாதிப்பால் விரல்கள் சேர்ந்து இருந்த கைகளை பிடித்துக் கொண்டாள். அது அவளதை விட பெரிதாகவும், நீளமாகவும் இருந்தது. ரொம்ப நேரம் பிடித்து இருந்து விட்டு, அவள் சொன்னாள் - "நீ படுத்து கொள், நான் உன்னை இழுக்க முயற்சிக்கிறேன்".

யாசுகி சேன் படி ஏணியில் வயிற்றை கீழ் அழுக்கி படுத்து - டோட்டோ சேன் மரத்தின் கிளையிலிருந்து அவனை மரத்திற்கு இழுப்பதை பெரியோர்கள் பார்த்தால் கூச்சல் போட்டு இருப்பார். இது பார்பதற்கு அபாயகரமாக

இருந்தது.

யாசுகி சேன் டோட்டோ சேனை முழுவதுமாக நம்பினான். அவளும் அவனுக்காக இந்த துணிச்சலில் இறங்கினாள். அவன் சிறிய கைகளை பிடித்து, தன் முழு பலத்துடன் இழுத்தாள்.

கடைசியில் இருவரும் மரத்தில் எதிரும் புதிருமாக இருந்தார்கள். தன் முடியை பின்னால் தள்ளி, குனிந்து – "என் மரத்திற்கு நல்வரவு" என பணிவுடன் சொன்னாள்.

யாசுகி மரத்தின் மீது சாய்ந்து வெட்கத்துடன் "நான் உள்ளே வரலாமா" என்று கேட்டான்.

இதுவரை பார்க்காத தொலை தூர காட்சிகளை அவனால் பார்க்க முடிந்தது. "இதுதான் மரம் ஏறுவதின் இனிமையா" என்றான் மகிழ்ச்சியுடன்.

வெகு நேரம் அங்கு இருந்து, அவர்கள் பல விஷயங்கள் பேசினார்கள்.

அமெரிக்காவில் இருக்கும் எனது அக்காவிடம் டெலிவிஷன் உள்ளது" என்றான் உற்சாகமாக. "ஐப்பானுக்கு டெலிவிஷன் வந்தால் நாம் வீட்டில் உட்கார்ந்தே சுமோ குத்து சண்டை பார்க்கலாம். அது ஒரு பெட்டி மாதிரி இருக்கும் என்று சொன்னான்."

யாசுகி ரொம்ப தொலைவில் போக இயலாத நிலையில், டெலிவிஷன் மூலம் எல்லாவற்றையும் பார்க்கலாமென்பதை தற்போது டோட்டோ சேனுக்கு புரியவில்லை.

சுமோ சண்டை போடுபவர்கள் மிகப் பெரிய உருவமாக இருப்பவர்கள் அவள் வீட்டு டெலிவிஷன் உள்ளே எப்படி போக முடியும் என ஆச்சரியப்பட்டாள். ஆனாலும் இது மனதை கவருவதாக இருந்தது. அப்போது ஒருவருக்கும் டெலிவிஷனைப் பற்றி தெரியவில்லை. யாசுகி தான் முதல் முதலில் இதைப் பற்றிச் சொன்னான்.

சிள்வண்டுகள் பாடிக் கொண்டு இருந்தது. குழைந்தைகள் இருவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். யாசுகி மரம் ஏறினது இதுதான் முதலும், கடைசியுமாக இருந்தது.

தெரியத்திற்கு ஒரு பரிக்கை

"பயமுறுத்தும், நாற்றம் அடிக்கும், சுவையாக இருக்கும், அது என்ன?"

இந்த விடுகதையின் பதில் தெரிந்தும், அவர்களுக்கு இது பிடிக்கும். டோட்டோ சேனும் அவளது சினேகிதரும் சலிப்படையாமல் இதை ஒருவருக்கொருவர் கேட்பார்கள்.

இதன் பதில் -" டாய்லெட்டில் ஒரு பன் ஜாம் சாப்பிடும் ஓர் பேய்"

டோமோவின் தைரியப் பரிக்ஷை முடிவடைந்ததையும் ஒரு விடுகதை போல் ஆக்கலாம். "பயமுறுத்தும், அரிக்கும், சிரிக்க வைக்கும்- அது என்ன?"

அசெம்பிளி ஹாலில் டென்ட் போட்டு, கேம்பிங்க் செய்த இரவு அன்று - "நாங்கள் ஓர் இரவு குஹோன்புட்சு(Kuhonbutsu)கோவிலில் தைரியப் பரிக்ஷை வைக்க போகிறோம், பிசாசாக நடிக்க விருப்பம் உள்ளவர் கையை தூக்கவும்" என்று தலைமை ஆசிரியர் அறிவித்தார்.

ஏழு சிறுவர்கள் இதற்கு போட்டியிட்டார்கள். எல்லா குழைந்தைகளும் அசெம்பிளி ஹாலில் குறிப்பிட்ட மாலை அன்று கூடினர். பிசாசாக இருக்க விரும்பினவர் அவர்களே செய்த டிரஸ்ஸை கொண்டு வந்தார்கள். அதை போட்டு கொண்டு கோவில் மைதானத்தில் ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

"உங்கள் உயிர் போய்விடும் போல் பயமுறுத்துவோம்" என்று சொல்லி புறப்பட்டார்கள்.

மீதி 30 பேர் குழுவில் 5 பேர் என குஹோன்புட்சுவை நோக்கி ஒவ்வொரு குழுவும் சிறிது இடைவெளி விட்டுப் போனார்கள். அவர்கள் கோவில் மைதானத்தையும், சுடுகாட்டையும் சுற்றி நடந்து, ஸ்கூலுக்கு திரும்ப வேண்டும்.

அவர்கள் எவ்வளவு தைரியசாலி என பார்பதற்கான இந்த பரிக்ஷை , இருப்பினும் யாராவது முடிக்காது திரும்பினாலும் பரவாயில்லை என்று தலைமை ஆசிரியர் விவரமாகச் சொன்னார்.

டோடோ சேன் அம்மாவிடமிருந்து ஓர் டார்ச் வாங்கி வந்து இருந்தாள்.

"தொலைத்து விடாதே" என்று கூறி அம்மா கொடுத்தார்.

சில சிறுவர்கள் பிசாசை பிடிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லி, அதற்காக பட்டாம்பூச்சி வலை, சிலர் பிசாசை கட்டப் போவதற்கு கயிறை கொண்டு வந்து இருந்தார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விவரமாக சொல்லி, குழைந்தைகள் "கல், பேப்பர், கத்திரிக்கோல்" எனக் கூறி குழுவாக பிரிந்த போது இருட்டி விட்டது. முதல் குழு ஸ்கூலின் கேட் வெளியே கத்திக் கொண்டே போனார்கள் . கடைசியில் டோட்டோ சேனின் குழு புறப்படும் நேரம் வந்தது.

கோவிலுக்கு முன்பே ஒரு பிசாசும் தென்படக் கூடாது என்று தலைமை ஆசிரியர் சொல்லி இருந்தும், கோவில் வாசல் வரை போவதற்குள், வழியில்

பிசாசு வருமோ என்ற பயத்தில் நடந்தனர். நிலா இருந்தும் கோவில் மைதானம் இருட்டாக தெரிந்தது. பகலில் வெட்டவெளியாக இருந்த இடம்,எந்த நேரம் பிசாசுடன் மோதுவோமோ என்ற பயத்தில் இருந்தார்கள். காற்றில் இலைகள் அசைந்தாலும் "ஹி ஹி" என்றார், யாராவது கால் மிருதுவான பொருளை மிதித்தால்"பிசாசு" என்றார். கடைசியில் குழுவின் மற்றவரின் கையை பிடித்திலிருந்தாலும், பிசாசு என்று எண்ணத் தோன்றியது. டோடோ சேன் சுடுகாடு வரை போக வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்தாள். அங்குதான் பிசாசு காத்து கொண்டு இருக்கும். தைரியப் பரிக்ஷை என்னவென்று தெரிந்துவிட்ட உணர்வில் அவள் திரும்பிவிட நினைத்தாள். அவள் குழுவின் மற்றவர்களும் ஒரே நேரத்தில் அந்த முடிவை எடுத்து - கால்கள் வேகமாக எடுத்து செல்லும் அளவிற்கு அவர்கள் ஓடினார்கள்.

ஸ்கூலை அடைந்தவுடன் இவர்களுக்கு முன் சென்ற குழுவினரும் திரும்பி விட்டதைக் கண்டனர். எல்லோரும் சுடுகாடுவரை போகப் பயந்தார்கள் எனத் தெரிந்தது.

அப்போது டீச்சருடன் ஒரு பையன் தலை மேல் வெள்ளை துணியுடன், அழுது கொண்டு கேட்டின் வழியாக வந்தான். பிசாசு வேடம் போட்ட அவன் ரொம்ப நேரமாக சுடுகாட்டில் ஒளிந்து இருந்தும்,ஒருவரும் அங்கு வராததால், மிகவும் பயந்து, வெளியே தெருவில் வந்து அழுது கொண்டு இருந்தான். அங்கு உலாவி கொண்டு இருந்த டீச்சர் இதை கவனித்து,அவனை அழைத்து வந்தார்.

மற்றவர்கள் அவனை தேற்றி கொண்டு இருந்த போது, இன்னொருவன் மற்றொருவனுடன் அழுது கொண்டே வந்தான். பிசாசாக ஒளிந்து கொண்டவன் ஏதோ ஓடி வரும் சத்தம் கேட்டு, அதை பயமுறுத்த எட்டி வெளியே வந்தவன் மற்ற பிசாசுடன் மோதிக் கொண்டான். பயந்தும், காயப்பட்டு,இருவரும் சேர்ந்து ஓடி வந்தார்கள். வெகு நேரம் பயந்தத்திற்கு பின் குழைந்தைகள் சிரித்தது வேடிக்கையாக இருந்தது. பிசாசாக இருந்தவர்கள் ஒரே நேரத்தில் அழுதும், சிரித்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள். உடனே மிகிடா என்ற டோட்டோ சேனின் சக மாணவன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் பிசாசு முகமூடி அணிந்து சுடுகாட்டில் ஒருவரும் வராததால் மிகவும் கோபமாக இருந்தான்.

"நான் ரொம்ப நேரம் காத்திருந்தும் ஒருவரும் வரவில்லை" எனக் கைகள், கால்களில் இருந்த கொசுக் கடியை சொரிந்து கொண்டே குறை சொன்னான்.

"ஒரு பிசாசை கொசுக்கள் கடித்து விட்டது" என்று யாரோ சொல்ல எல்லோரும் மறுபடியும் சிரிக்க தொடங்கினர்.

இனி மற்ற பிசாசுகளையும் கூட்டி வருகிறேன் என்று சொல்லி ஐந்தாம் கிரேட் டீச்சர் மரியாமா- புறப்பட்டார். தெரு விளக்கு அடியில் நின்ற பிசாசை, பயந்து வீட்டிற்குப் போனவரையும் ஒன்று கூட்டி ஸ்கூலிற்கு அழைத்து வந்தார்.

அந்த இரவிற்கு பின் டோமோவின் மாணவர்கள் பிசாசை கண்டு

பயப்படவில்லை. ஏன்னென்றால் பிசாசும் பயப்படும், இல்லையா?

ஒத்திகை ஹால்

டோட்டோ சேன் நிதானமாக நடந்தாள். ராக்கியும் அவ்வப்போது அவளை பார்த்துக் கொண்டு நிதானமாய் நடந்தது ஏன்னென்றால் இருவரும் அப்பாவின் ஒத்திகை ஹாலை எட்டிப் பார்பதற்காக போய் கொண்டு இருந்தனர். பொதுவாக அவள் எவ்வளவு ஓட முடியுமோ அவ்வளவு ஓடுவாள், அல்லது இங்கும் அங்கும் ஏதோ கீழே விழுந்து இருக்கிறதா என்று பார்த்து நடப்பாள், ஒருவர் தோட்டத்திலிருந்து மற்றவர் தோட்டத்திற்கு வேலி வழியாக குனிந்து போவாள்.

அப்பாவின் ஒத்திகை ஹால் அவர் வீட்டிலிருந்து ஐந்து நிமிடம் நடக்கும் தூரத்தில் இருந்தது. அப்பா இசை வாத்திய குழுவின் தலைமை தாங்குபவராக இருந்ததால், அவர் வயலின் வாசித்தார். ஒரு இசை கச்சேரிக்கு அழைத்து போன போது, பார்வையாளர்கள் முடிந்தவுடன் கை தட்டினார்கள். பின் நடத்துனர் பார்வையாளர் பக்கம் திரும்பி, மேடையிலிருந்து கீழே இறங்கி, வயலின் வாசித்த அப்பாவுடன் கையை குலுக்கினார். இதன் பின் அப்பா, மற்ற இசைக் குழுவினரும் எழுந்து நின்றார்கள்- இது டோட்டோ சேனுக்கு புரியாத ஒன்றாய் இருந்தது.

டோட்டோ சேன் தாழ்ந்த குரலில் கேட்டாள் "ஏன் கைகளை குலுக்கினார்கள்?" "இசை குழு நன்றாக வாசித்ததால், நடத்துனர் நன்றி சொல்ல விரும்பினார். ஆகையால், அப்பா குழுவின் தலைமை தாங்கியதால் அவருடன் கையை குலுக்கி நன்றி சொன்னார்" என்று அம்மா விளக்கினார்.

அவளுக்கு ஒத்திகை ஹாலுக்கு போவது பிடித்தது ஏன்னென்றால் ஸ்கூலில் அதிகம் குழைந்தைகள் இருப்பது போல் இல்லாமல், இங்கு பெரியவர்கள் பலவித இசை கருவிகளை வாசித்ததுக் கொண்டு இருந்தார்கள். தவிர நடத்துனர் திரு ரொசென்ஸ்டாக் (Mr. Rosenstock) பேசிய ஜப்பானிய மொழி வேடிக்கையாக இருந்தது.

-ஜோசெப் ரொசென்ஸ்டாக் (Josef Rosenstock) ஐரோப்பியாவில் ஓர் புகழ் பெற்ற நடத்துனர் என அப்பா சொல்லி இருக்கார். ஆனால் ஹிட்லர் என்பவன் அங்கு பயங்கரமான செயல்கள் செய்ய ஆரம்பித்ததால், தொடர்ந்து இசை அமைப்பதற்காக திரு ரொசென்ஸ்டாக் தப்பித்து ஜப்பானுக்கு வந்தார். அப்பா அவரை மிகவும் உயர்வாக மதித்தார். டோட்டோ சேனுக்கு உலக நிலைமை புரியாத அச் சமயம்தான் ஹிட்லர், யூத மதத்தினரை துன்புறுத்த ஆரம்பித்தார். இது நடந்திருக்காவிட்டால், ரொசென்ஸ்டாக் ஜப்பான் வந்திருக்க மாட்டார், தொகுப்பளர் கோஸ்காக் யமாடா (Koscah Yamada) ஆரம்பித்த இசை குழு சர்வ தேச புகழ் ரொசென்ஸ்டாகின் முயற்சி இல்லாமல் குறிகிய காலத்தில் இவ்வளவு முன்னேற்றம் அடைந்து இருக்காது. ரொசென்ஸ்டாக் இந்த குழுவிலிருந்தும் சர்வ தேச இசை குழுவின் தரத்தை எதிர்பார்த்தார். ஆகையால்தான் ஒத்திகை முடிவில் அவர் எப்போதும் :

" கஷ்டபட்டு முயற்சி செய்தும், நான் எதிர்பார்க்கும் தரத்தில் இயங்கவில்லை" என அழுதார்.

"நாங்கள் எங்களால் முடிந்தவரை நன்றாக செய்கிறோம்,எங்களது வாசிக்கும் திறன் இன்னும் தேர்ச்சி அடையவில்லை, நான் நிச்சயம் கூறுவேன் எங்கள் இயலாமையின் காரணம் அறியாமைதான்" என்று Hideo Saito என்னும் நன்றாக ஜெர்மன் பேசும் செல்லோ வாசிப்பவர், ரொசென்ஸ்டாக் ஓய்வு எடுக்கும் நேரத்தில் நடத்துபவர் எல்லோர் சார்பிலும் பதில் சொன்னார்.

இந்த நேரத்தில் ரொசென்ஸ்டாக் கோபப்பட்டு, ஜெர்மன் மொழியில் கத்துவார். அப்போது, டோடோ சேன்,ஜன்னலிலிருந்து விலகி, தரையில் ராக்கியுடன் மூச்சு விடாது உட்கார்ந்து,மறுபடியும் இசை தொடங்குவதற்காக காத்திருப்பாள்.

பொதுவாக ரொசென்ஸ்டாக் நல்லவர், அவர் பேசும் ஜப்பானிய மொழி வினோதமாக இருக்கும்.

"நன்று, மிக அற்புதமாக வாசித்தீர்கள்" என்று சொல்வார்.

டோட்டோ சேன் ஒத்திகை ஹாலினுள் போனதில்லை. அவளுக்கு ஜன்னலிலிருந்தே எட்டி பார்த்து, இசையை கேட்க பிடிக்கும். இடைவேளையில், அவர்கள் வெளியே வரும் போது அப்பா அவளை அங்கு பார்ப்பார்.

"ஹோ நீ இங்கு இருக்கிறாயா டோட்ஸ்கி"! என்று கேட்பார்.

ரொசென்ஸ்டாக் அவளை பார்த்து விட்டால்- "காலை வணக்கம்,மாலை வணக்கம்" என்று அவரது வினோதமாக பேசும் ஜப்பானிய மொழியில் சொல்வார், இப்போது அவள் பெரியவளாக இருந்தாலும், சின்ன வயதில் கொஞ்சியது போல் அவளை தூக்கி கொஞ்சுவார் ,தர்மசங்கடமாய் இருக்கும், ஆனால் ரொசன்ஸ்டாக்கை அவளுக்கு பிடிக்கும். வெள்ளி விளிம்பு கொண்ட கண்ணாடி அணிந்து, பெரிய மூக்கு,அதிக உயரமில்லாத, கலைஞனுக்கு உரிய அழகான தோற்றம் அவருக்கு இருந்தது.

மேற்கத்திய அமைப்பில், சிறிது இடிந்து இருந்த ஒத்திகை ஹால் டோட்டோ சேனுக்குப் பிடித்தது.

Senzoku (சென்ஷொகு) குட்டை வழியாக வந்த காற்று, இசையின் ஒலியை ஒத்திகை ஹாலிலிருந்து மிக தொலைவில் எடுத்துச் சென்றது. சில நேரங்களில் தங்க மீன்(goldfish-kingyo)வியாபாரிகளின் கூக்குரலும் இந்த இசையுடன் இணைந்து விடும்.

Kin-gyo-ee- kin-gyo

சூடான நீரூற்றுக்கு ஒரு சிறு பயணம்

கோடை விடுமுறை முடிவடைந்து, சூடான நீரூற்றுக்கு சிறு பயணம் போகும் நாள் வந்தது.

டோமோவின் மாணவர்கள் இந்த நிகழ்வை முக்கியமானதாக கருதினார்கள். அதிக விஷயங்கள் அம்மாவிடமிருந்து ஆச்சர்யமாக இல்லை, ஆனால், ஒரு நாள் - "நான் மற்றவருடன் சூடான நீரூற்றுக்கு சிறு பயணம் போகட்டுமா?" என்று டோட்டோ சேன் கேட்டது திகைக்க வைத்தது. வயதானவர்கள் குழுவாக சூடான நீரூற்றுக்குப் போவது கேள்விபட்டு இருக்கிறாள், ஆனால் முதல் வகுப்பு குழைந்தைகள் போகமாட்டார். தலைமை ஆசிரியரின் கடிதத்தை நிதானமாய் படித்துவிட்டு, இது ஒரு நல்ல யோசனையாகவும், அவரது திட்டத்தை முழுமையாக பாராட்டத் தோன்றியது. Shizuoka வின் Izu Peninsula வில் "seaside school"லிலே TOI என்ற இடத்திற்கான பயணம். கடலிலே இருந்த சூடான நீரூற்றில் குழைந்தைகள் குளிக்கலாம், நீச்சலும் அடிக்கலாம். அது 3 பகல், 2 இரவு பயணம் ஆகும். டோமோவின் ஒரு மாணவரது அப்பாவிடமிருந்து அங்கே ஓய்வு விடுதி இருந்தது- அதில் டோமோவின் முதல்-ஆறாம் வகுப்பு வரை உள்ள 50 மாணவர்கள் தங்கலாம். அம்மா இதற்கு கட்டாயம் சம்மதித்தாள்.

டோமோவின் மாணவர்கள் குறிப்பிட்ட தினத்தன்று புறப்படுவதற்கு முன்பே கூடினார்கள்.

எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடினதும் - "நாம் இரயில், கப்பல் வழியாக பயணம் செய்வோம், யாரும் தொலைந்து விடக் கூடாது என நான் விரும்புகிறேன், புரிந்ததா? சரி, புறப்படலாம்" என்று தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார்.

தலைமை ஆசிரியர் இவ்வளவு புத்திமதிதான் சொல்லியிருந்தும் டோக்கியோ இரயிலில் ஜியுகோகாவில்(Jiyugaoka) ஏறும்போது குழைந்தைகள் வியப்படையும் அளவு ஒழுங்காக நடந்து கொண்டார்கள். மேலும் கீழும் இரயிலில் ஒருவரும் ஓடவில்லை, பேசும்போது மெதுவாக பக்கத்திலிருப்பவரிடம் தான் பேசினார்கள். டோமோவின் மாணவர்களை வரிசையில் வாருங்கள், சரியாக நட, இரயிலில் அமைதியாக இருங்கள், சாப்பிடும் போது கீழே சிந்தாதீர்கள் என்று ஒரு முறை கூடச் சொல்ல தேவைப்படவில்லை. அவர்கள் தினசரி பள்ளிக்கூட வாழ்க்கை தன்னைவிட பலஹீனமாய்/சிறியவராக இருப்பவரை தள்ள கூடாது, கீழே குப்பை இருந்தால் எடுக்க வேண்டும், அடக்கமில்லாத நடத்தையால் வெட்கப்பட வேண்டும், மற்றவரை கோபமூட்டும்/தொந்தரவாக எதுவாக இருந்தாலும் அதை செய்ய முயற்சிக்க கூடாது என்பதை கற்று கொடுத்து இருந்தது. இதில் அதிசயம் என்னவென்றால் டோட்டோ சேன் சில மாதங்கள் முன்பு படித்த ஸ்கூல் வகுப்பின் நடுவில் ஜன்னல் வழியாக தெரு பாடகர்களுடன் பேசி பூரா ஸ்கூலை தொந்தரவு செய்தவள், டோமோவில் வந்த முதல் நாளிலிருந்தே டெஸ்கில் உட்கார்ந்து சரியாக பாடங்களை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாள். இப்போது முன்னால் இருந்த ஸ்கூல் டீச்சர் இவள் இப்படி

மற்றவருடன் ஒழுங்காய் உட்கார்ந்து இருப்பதை பார்த்தால் "இது வேறு யாரோ" என்று சொல்லி இருப்பார்.

நுமாசு(Numazu)என்ற இடத்தில் அவர்கள் கனவுக் கண்டது போல் ஒரு கப்பலில் ஏறினார்கள். அது பெரிய கப்பல் இல்லை, இருந்தாலும் அவர்கள் ஊக்கத்துடன் கப்பலின் ஒவ்வொரு இடத்தை பார்வையிட்டார். கப்பல் கிளம்பினதும், மேலே நின்று கப்பல்துறையில் இருப்பவர்களுக்கு கை காட்டினார்கள். சிறிது தூரம் சென்றதும், மழை வந்ததால், அவர்கள் உள்ளே போய்விட்டார். சீக்கிரமே கடலில் புயல் வீசியது. டோடோ சேன், இன்னும் சிலரது உடல் நிலை மோசமானது. அப்போது ஓர் பெரிய மாணவன் கப்பல் ஆடுவதற்கு ஏற்றால் போல் "oops"என்று சொல்லி இப்படியும், அப்படியும் ஆடினான். இது வேடிக்கையாக இருந்ததால், உடல் நிலை சரியில்லாதவர்களும் சிரிப்பை அடக்க முயலாது, டோய் (TOI)வந்து சேரும் வரை சிரித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால் கப்பலிலிருந்து இறங்கினதும், "ஊப்ஸ்"என்ற பையனின் உடல் மோசமானது, மற்றவர்கள் உடல் நிலை நன்றாகி விட்டது. மரங்கள் கொண்ட குன்றுகள் சுற்றி இருந்த அமைதியான ஒரு கிராமத்தில் அந்த டோய் ஆரோக்கிய நீரூற்று இருந்தது . சிறிது ஓய்விற்குப் பின் டீச்சர் குழைந்தைகளை கடலுக்கு அழைத்து சென்றார். அது ஸ்கூலில் இருந்த நீச்சல் குளம் போல் இல்லாததால் நீச்சல் உடை அணிந்தார்கள்.

அந்த கடலின் சூடான நீரூற்று மிகவும் வித்தியாசமானது. அதை வேலி போட்டு தடுக்கவில்லை. ஆதலால் கடலையும் சூடான நீரூற்றையும் பிரிப்பதற்கான எல்லை இல்லை. சூடான நீரூற்று இருக்கும் என்று சொன்ன இடத்தில் நீங்கள் குனிந்தால், சூடான நீர் கழுத்து வரை வந்து சுகமாக,வென்னீரில் குளிப்பது போல் இருக்கும்.சூடான நீரூற்றிலிருந்து கடலுக்கு போக வேண்டுமானால் 15 அடி பக்கவாட்டில் திரும்பினால், அங்குள்ள கடல் நீர் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போனால் அதிக குளிர்ச்சியாய் கடலில் இருப்பது தெரியும். கடலில் இருந்துவிட்டு குளிர் எடுத்தால் சூடான நீரூற்றிற்கு வந்து மறுபடி கழுத்துவரை வென்னீரில் குளிக்கலாம். வீட்டில் இருப்பது போலும், பார்பதற்கு வேடிக்கையாகவும் இருந்தது.குளிக்கும் தொப்பி அணிந்த குழைந்தைகள் பொதுவாக கடலில் நீச்சல் அடித்து கொண்டு இருந்தார்கள், சூடான நீரூற்றில் இருந்தவர் வட்டம் அமைத்து ஓய்வாக பேசிக் கொண்டு இருந்தனர்." சிறுவர்களும் சூடான நீரூற்றில் போனால் பெரியோர்களைப் போல் செய்கிறார்கள்."

அந்த நாட்களில் கடலோரம் ஆள் நடமாட்டமில்லாமல் இருந்ததால், சொந்தமான கடற்கரையில் இருப்பது போல் இருந்தது, குழைந்தைகளும் சூடான நீரூற்று கடல் குளியலை சுகமாக அனுபவித்தார்கள்.ரொம்ப நேரம் தண்ணீரில் இருந்துவிட்டு மாலை வீடு திரும்பியதும் அவர்கள் விரல்கள் சுருங்கி போய் இருந்தது.

ஒவ்வொரு இரவும், மென்மையான மெத்தையின் உள்ளே போய், குழைந்தைகள்

முறையே ஒருவர் ஒருவராக பேய் கதை சொல்வார்கள். டோட்டோ சேனும் மற்ற முதல் வகுப்பினரும் பயந்து அழுதார்கள். ஆனால் கண்களில் கண்ணீருடன் "பிறகு என்னவாயிற்று?" எனக் கேட்பார்கள்.

ஸ்கூல் கேம்பிங்க், தைரியப் பரிக்கைஷ போல் அல்லாமல், மூன்று தினம் ஆரோக்கிய நீரூற்றில் தங்கியது ஒரு நிஜ வாழ்க்கை அனுபவமாக அமைந்தது. இரவு சாப்பாட்டிற்க்காக காய்கறி, மீன் வாங்கி வருவது, அறிமுகமில்லாதவர்-எந்த ஸ்கூல் படிக்கிறாய்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? என்ற கேள்விகளுக்கு பணிவாய் பதிலளிப்பது, சிலர் காட்டில் பாதை தவறிப் போய் விட்டார்கள். திரும்பி வர முடியாத தூரம் வரை நீச்சல் அடிக்கப் போய் மற்றவர்களை கவலைக்குள்ளாக்கினார்கள். பீச்சில் நடக்கும் போது கண்ணாடி துண்டுகளால் சிலர் காலில் காயம் பட்டது. ஒவ்வொரு சந்தர்பங்களில் தங்களால் நன்கு முடிந்த அளவு ஒவ்வொருவரும் உதவி புரிய வேண்டி இருந்தது.

ஆனால் எல்லாமே மிகவும் ஜாலியாக இருந்தன. அங்கு ஒரு காடு பூரா சிள் வண்டு இருந்தன, ஒரு கடையில் வாங்குவதற்கு பாப்சிகில்ஸ் இருந்தது. தன் கைகளினாலே மரப் படகு செய்பவரை பீச்சில் சந்தித்தார்கள். அது ஏற்கனவே படகு உருவத்தில் இருந்தது, ஒவ்வொரு காலையும் அவர் எவ்வளவு செய்து இருப்பார் என்பதை பார்பதற்கு பீச்சிற்கு ஓடினார்கள். டோட்டோ சேனுக்கு அந்த மனிதன் ஓர் நீளமான, சுருளான மெல்லிய மரச் செதில் கொடுத்தார்.

புறப்படும் தினத்தன்று தலைமை ஆசிரியர் கேட்டார் "என்ன ஞாபகார்த்தமாக ஓர் ஃபோட்டோ எடுக்கலாமா?" அவர்கள் எல்லோரும் கூடி ஒரு ஃபோட்டோ இல்லாததால், இதை கேட்டவுடன் குழைந்தைகள் உற்சாகமடைந்தார்கள். டீச்சர் கேமராவுடன் தயார் நிலையில் இருந்தும், ஒருவன் டாய்லெட்டிற்கு போயிருந்தான், ஒருவன் ஷூ மாற்றி போட்டு இருந்ததை சரி செய்தான். டீச்சர் ரெடி என்ற போது, சிலர் சோர்வடைந்து கீழே உட்கார்ந்து விட்டார். இதை செய்து முடிக்க அதிக நேரம் எடுத்தது.

அந்த கடலின் பின்னணியில் குழைந்தைகள் தன் இஷ்டபடி போஸ் கொடுத்த ஃபோட்டோவை ஒவ்வொருவரின் பொக்கிஷமாக இருந்தது. அதை ஒரே முறை பார்த்து அவரது நினைவலைகள் படகு பிரயாணம், சூடான நீரூற்று, பேய் கதைகள், உபஸ் பையன் இவற்றில் போய் விடும். இந்த மகிழ்ச்சியான முதல் கோடை விடுமுறையை டோட்டோ சேன் மறக்கவே இல்லை.

டோக்கியோவில் அவர்கள் வீட்டின் பக்கம் இருந்த குட்டையில் க்ரே மீன்களைப் அப்போதும் பார்க்கலாம், குப்பை எடுத்து செல்பவரின் வண்டி ஓர் பெரிய எருது இழுத்தது.

யூரித்மிக்ஸ் (Eurythmics)

ஜப்பானில் ஸ்கூல் வருட ஆரம்பம் ஏப்ரல் என்பதால் கோடை விடுமுறை முடிந்ததும் இரண்டாம் வருடம் தொடங்கின. விடுமுறையில் பலவித ஒன்று

கூடும் நிகழ்வுகளால் டோட்டோ சேனுக்கு அவள் வகுப்பு குழைந்தைகள் தவிர, மற்ற வகுப்பின் பெரிய பையங்கள், பெண்களுடனும் சினேகிதம் ஏற்பட்டது. ஆகையால் அவளுக்கு டோமோ காகுயென் இன்னும் அதிகமாகப் பிடித்தது.

சாதாரண ஸ்கூலை விட டோமோவின் வகுப்புகள் வித்தியாசமாக இருந்தது என்பது உண்மை, இதை தவிர இங்கு இசைக்கு அதிக நேரம் ஒதிக்கி இருந்தார்கள். பலவிதமான இசை பாடங்கள் இருந்தது-தினசரி யூரித்மிக்ஸ் இருந்தது -இது சுவிட்சிலார்ந்து நாட்டு இசை ஆசிரியர்-இயக்குனர் எமிலே ஜேகுஸ் டால்க்ரோஸ்(Emile Jacques Dalcroze) திட்டமிட்ட இயற்கையான இணைப்புப் பயிற்சியாகும். அவரது இந்த ஆராய்ச்சி 1904 ல் தெரிய வந்தது. ஐரோப்பியா, அமெரிக்கா முழுவதும் வேகமாக இந்த முறை ஏற்க்கப்பட்டது, இதற்கான ஆராய்ச்சி, பயிற்சி நிறுவனங்கள் எல்லா இடங்களிலும் எழுந்தது. டால்க்ரோஸ் யூரித்மிக்ஸ் டோமோவில் எப்படி பின்பற்றினார்கள் என்பதின் கதை பின்வருமாறு:

டோமோ காகுயென் தொடங்குவதற்கு முன், தலைமை ஆசிரியர் - சோசாகு கோபாயாஷி(Sosaku Kobayashi)வெளி நாட்டில் குழைந்தைகளின் ஆரம்ப கல்வி முறையை தெரிந்து கொள்ள ஐரோப்பியாவிற்கு சென்றார். அவர் நிறைய ஆரம்ப பள்ளிகளுக்குப் போனார், கல்வியாளருடனும் பேசினார். போரீஸில் டால்க்ரோஸ் என்ற நேர்த்தியான இசை இயக்குனர்- கல்வியாளரை சந்தித்தார்.

இசையை காதால் மட்டும் கேட்காது, மனதில் இசையைக் கேட்கவும் உணரவும் எவ்வாறு குழைந்தைகளுக்கு கற்று கொடுக்கலாம் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலில் டால்க்ரோஸ் தனது அதிக நேரத்தை செலவிட்டார். இசை ஒரு சுவாரசியமில்லாத, உயிரோட்டமில்லாத பாடமில்லை, அசைவுள்ளது என்ற உணர்வை எப்படி கொண்டு வருவது, குழைந்தையின் உணர்ச்சியை எவ்வாறு எழுப்புவது?

கடைசியில் குழைந்தைகள் குதித்து தாவி, ஒரு காலில் குதித்து, கும்மாளம் அடித்து விளையாடியது- இவைகளை கவனித்த போது, இயற்கையான இணைப்பு பயிற்சியை உருவாக்க திடீரென ஓர் எண்ணம் டால்க்ரோஸுக்கு தோன்றி -அதை யூரித்மிக்ஸ்(Eurythmics) என்றார்.

போரீஸில் இருந்த டால்க்ரோஸ் பள்ளியில் ஒரு வருடம் கோபாயாஷி இதன் சரியான முறையை நன்றாக பயின்றார். நிறைய ஜப்பானியர்கள் -Kosack Yamada-organator of modern dance in Japan, Baku Ishii; the Kabuki actor Ischikawa Sadanji II, modern drama pioneer Kaoru Osannai, dancer michioito -இவர்கள் எல்லோரும் டால்க்ரோஸின் தத்துவங்கள் பல கலைகளுக்கு மூலாதாரமாக இருந்தது என எண்ணினார்கள். ஆனால் சோசாகு கோபாயாஷிதான் ஜப்பானில் முதன் முதலாக இதை ஆரம்ப கல்வியில் உபயோகித்தார்.

அவரிடம் நீங்கள் யூரித்மிக்ஸ் என்னவென்று கேட்டால் -"உடல் உறுப்பின்

செயல் திறன்களை மேன்மையாக்கும் ஒரு விளையாட்டு; மனதை எவ்வாறு உபயோகிக்க வேண்டும், உடலை எப்படி இயக்க வேண்டும் எனச் சொல்லி கொடுக்கும் விளையாட்டு; உடலும், மனதும் இயற்கையான இணைப்பை தெரிந்து கொள்ள உதவும் விளையாட்டு என்று பதில் சொல்வார். யூரித்மிக்ஸ் பயிற்சியை முறையாக செய்தால் தனிப்பட்ட தோற்றத்தில் இயற்கையான இணைப்பை ஏற்படுத்தும். இயற்கையான இணைப்புடன் உள்ள தோற்றம் அழகாகவும், பலமாகவும், இயற்கை விதிக்கு கட்டுப்பட்டு இருக்கும்."

டோட்டோ சேனின் பாடங்கள் உடல் இயற்கையான இணைப்பை தெரிந்து கொள்ளும் பயிற்சியுடன் ஆரம்பித்தது. அசெம்பிளி ஹாலில் இருந்த சின்ன மேடையில் தலைமை ஆசிரியர் பியானோ வாசிப்பார், குழைந்தைகள் நிற்கும் இடத்திலிருந்தே இசைக்கு ஏற்றவாறு இணைந்து நடக்க ஆரம்பிப்பார். அவர்கள் இஷ்டப்படி எப்படி வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம், ஆனால் ஒருவர் மீது ஒருவர் மோதிக் கொள்ளக் கூடாது என்பதால் அவர்கள் வட்டமாகவே போய் கொள்ள நேரிடும். இசை இரண்டு தாளம் என நினைத்தால் அவர்கள் நடக்கும் போது நடத்துனர் போல் கையை மேலும் கீழும் வீசுவார்கள்.கால்களை மிதித்து நடக்க கூடாது, அதே நேரம் பேலே நடனத்தை போல் கால் விரல்களை தூக்கியும் நடக்க கூடாது. தங்கள் கால் விரல்களை இழுத்தவாறு மிக சுலபமாக நடக்கச் சொல்லி இருந்தார். இயல்பான நடைதான் முக்கியம், ஆகையால், அவர்களுக்கு எது சரியான நடை எனத் தோன்றியதோ அவ்வாறு நடக்கலாம். தாளம் மூன்றில் மாறியதும் அதற்கேற்ப வேகத்தை சரி செய்து கைகளை மேலும் கீழும் அசைத்து மெதுவாக/வேகமாகவோ ஏற்றவாறு நடந்தார்கள். ஆறு தாளங்கள் வரை தாளத்திற்கு இணைந்தவாறு தங்கள் கைகளை மேலே தூக்கி, கீழே போடக் கற்க வேண்டும். நாலு தாளங்களில் சரளமாகவும், ஆறு தாளத்தில் கடினமாகவும் இருந்தது.

ஆகையால் தாளம் மாறும் போது சிறிது கடினமாய் இருந்தது.

தலைமை ஆசிரியர் "எனது பியானோவின் வேகத்தை நான் மாற்றினாலும் நான் சொல்லும் வரை நீங்கள் மாற்ற கூடாது."எனக் குரல் கொடுக்கும் போதுதான் இன்னும் கடினமாக இருந்தது .

இசையின் தாளம் இரண்டிலிருந்து மூன்றிற்கு மாறினாலும், அவர்கள் மூன்று தாளத்தை கேட்டபடி இரண்டில் தான் நடக்க வேண்டும், இது மிக கடினமானதுதான்,ஆனால் இது குழைந்தைகளின் மன ஒருமைப்பாடு திறமையை விருத்தி செய்யதான் என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

கடைசியில் கத்தி சொல்வார்- "இப்போது நீங்கள் மாறலாம்."

சுலபமாகி விட்டதாக உடனே அவர்கள் மூன்றாம் தாளத்திற்கு மாறிவிடுவார்கள். ஆனால் அப்போதுதான் அவர்கள் மிக கவனமாய் இருக்க வேண்டும். மூன்றாம் தாளத்திற்கு சரியாக உடல் அசைவையும் மனதையும் கொண்டு வருவதற்குள் ஐந்தாம் தாளத்திற்கு போய் விடுவார்.

குழைந்தைகள்" டீச்சர் இருங்கள், இருங்கள்" என்று முன்குவார்கள்.
அவர்களுக்கு பழக்கமாகிவிட்டால் இந்த அசைவுகளை செய்ய சுகமாக
இருந்தன, குழைந்தைகளே சில மாற்றங்கள் யோசித்து, செய்து
மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

பொதுவாக குழைந்தைகள் தனியாக நகர்ந்தார்கள், ஆனால் சில நேரங்களில் ஜோடியாக
செய்வது என முடிவெடுத்து, கைகளை பிடித்து ஒருங்கிணைந்து இரண்டாம் தாளத்தில்
செய்வார்கள்; அல்லது கண்களை மூடி நடக்க முயற்சிப்பார்கள். அங்கு
ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்வது தான் தடை.

சில நேரங்களில் பெற்றோர் சந்திப்பின் போது அம்மாக்கள் ஜன்னலின் வழியே எட்டி
பார்ப்பார்கள், குழைந்தைகள் சரியான நேரத்தில் இசைக்கு ஏற்றவாறு கைகள், கால்களை
அசைப்பது, மகிழ்ச்சியுடன் குதிப்பதை பார்க்க நன்றாக இருக்கும்.

இயற்கையான இணைப்பை உடல், மனம் உணர பழக வேண்டும் என்பதற்கான பயிற்சி
அளிப்பது தான் யுரித்மிக்ஸின் முதல் நோக்கம், அதனால் உடல், உள்ளுணர்விற்கும்
இசைவு ஏற்பட்டு, கற்பனை ஆற்றல் விழிப்படையும், உண்டாக்கும் திறன் விருத்தி
அடையும்.

முதல் நாள் இந்த ஸ்கூல் வந்து அடைந்ததும், ஸ்கூல் கேட்டின் பெயரை பார்த்து
அம்மாவிடம் "டோமோ என்றால் என்ன என்று கேட்டாள்"?

டோமோ பழைய காலத்து (coma) (க்கான ஓர் குறி- ஒரு பாதி கருப்பு நிறம்-மறு பாதி
வெள்ளை நிறம் என சேர்த்து ஓர் வட்டம் பரம்பரை சின்னத்தை இந்த ஸ்கூலுக்காக
தலைமை ஆசிரியர் இரண்டு டோமோக்கள் ஏற்க்கொண்டுள்ளார்.
அவரது குழைந்தைகளுக்காக குறிக்கோளை இந்த சங்கேதக் குறி தெரிவித்தது;
உடலும் மனமும் ஒரே சீராக இணைந்து முழுவதுமாக விருத்தி அடைகிறது.

யுரித்மிக்ஸ் நல்ல பலனை அளிக்கும் என அவருக்கு தோன்றியதால் தலைமை ஆசிரியர்
இந்த ஸ்கூலின் பாட திட்டத்தில் இதை சேர்த்தார். பெரியோர்களின் அதிக
தலையீட்டின்றி குழைந்தைகளின் தனிப்பட்ட குணம் இயற்கையாக வளர உதவும்.

அப்போது இருந்த எழுத்து அறிவு கல்வி முறையை கண்டு வருத்தப்பட்டார். இம்
முறையால் குழைந்தைகளின் ஆழ்ந்த மனதின் அசைவில்லாத கடவுள் குரல் மூலம்
அதாவது "உள்ளுணர்வால்" குழைந்தைகள் இயற்கையை அறியும் திறன், இயல்பாய்
ஏற்கக் கூடிய தன்மை நலிந்து விட வாய்ப்பு அதிகம்.

கவிஞர் பாஷா (Basho) எழுதினார்:

"கவனமாக கேள்"

ஒரு தவளை

குதிக்கின்றது நிசப்பதமான பழைய காலத்து குட்டையில்!"

இதுவரை தவளை குட்டையில் குதிக்கும் இந்த சம்பவத்தை மற்ற எல்லோரும் பார்த்து
இருப்பார். இது நாள் வரை உலகில் ந்யூடன், வாட்ஸ் மட்டும் தான் ஆப்பிள்

விழுவதையும், கொதிக்கும் கெட்டிலிருந்து ஆவி வருவதை கவனித்து இருக்க மாட்டார்.

கண்கள் இருந்தும் அழகை பார்க்காது, காதுகள் இருந்தும் இசையை கேட்காது, மனம் இருந்தும் உண்மையை அறியாது, இதயம் இருந்தும் கருணை இல்லாது, இதனால் இந்திரியங்கள் எழுச்சி அடையாமல் இருந்தால், அது பயப்பட வேண்டிய விஷயம் என்பார் தலைமை ஆசிரியர்.

டோட்டோ சேன் இசடொரா டங்கன் (Isadora Duncan) என்பவரை போல் வெறும் காலுடன் தாவுவது, வெறும் காலுடன் ஓடி , அவள் மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தாள். ஸ்கூலில் இதுவும் ஒரு பாடமாக இருப்பதை அவளால் சிறிதும் நம்ப முடியவில்லை!

ஒன்றே ஒன்றுதான் எனக்கு வேண்டும்!

அவள் முதல் முறையாக இது தான் கோவில் திருவிழாவிற் றுக்குப் போவது. முன்பு போன அவள் ஸ்கூலின் அருகில் சென்ஷலிகி குட்டை மத்தியில் ஓர் சின்னத் தீவில் பென்டன் (Benten) என்ற அழகு, இசைக்கான கடவுளின் கோவில் இருந்தது. ஆண்டு சந்தையில் அன்று இரவு அம்மா, அப்பாவுடன் மங்களான விளக்கொளி தெருவில் நடந்து சென்ற போது, திடீரென சந்தை விளக்கொளியால் மின்மினித்தது. டோட்டோ சேன் ஒவ்வொரு சின்ன கடையிலும் எட்டிப் பார்த்தாள். அங்கு பலவிதமான ஒலிகளும், வசீகரிக்கும் வாசனையும் வந்தது. எல்லாம் புதியதாகவும், விசித்திரமாக இருந்தது.

விளையாட்டு பைப்பில் மிட்டாய் போட்டு புகை பிடிப்பது போல் வந்தது. அதில் நாய், பூனை படங்களுடன் அலங்கரிக்கப் பட்டு இருந்தது. லாலி பாப், பஞ்சு மிட்டாய், இன்னும் சில விளையாட்டுப் பொருள்கள் இருந்தது.

தெரு ஓரம் ஓர் மனிதன் கத்திகளையும், கண்ணாடித் துண்டுகளையும் விழுங்கி கொண்டு இருந்தான். மேஜிக் தங்க மோதிரத்தால் பணத்தை காணாமல் செய்வதும், சூரிய ஒளியில் காண்பித்தால் படங்கள் தெரிவது, தண்ணீரில் போட்டால் மலரும் மேஜிக் பூக்கள் எனக் கடைகளை பார்த்து வந்த அவள் சட்டென நின்று விட்டாள்.

ஓர் பெட்டி நிறைய சத்தம் எழுப்பிய மஞ்சள் கோழிக் குஞ்சுகளை பார்த்து "ஆ பார்!" எனக் குரல் கொடுத்தாள்.

அம்மா, அப்பாவை இழுத்தவாறு "எனக்கு ஒன்று வேண்டும் தயவு செய்து வாங்கி தரவும்", "ப்ளீஸ்" என்றாள்.

குஞ்சுகளும் டோட்டோ சேனை நோக்கி தலையை தூக்கி, உடலையும் நெளித்து இன்னும் குரலை உயர்த்திக் கத்தியது.

"இவை எல்லாம் அழகாய் இருக்கிறது இல்லையா"? இது வரை இவ்வளவு மனதை ஈர்க்குமளவு அவள் ஒன்றும் பார்த்தது இல்லை என டோட்டோ சேன் நினைத்து அதன் பக்கதில் கீழே உட்கார்ந்தாள்.

"ப்ளீஸ்" என்று அம்மா அப்பாவிடம் முறையிட்டாள், ஆனால் அவர்கள் அவளை வேகமாக இழுத்து செல்ல முயன்றது அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

"ஆனால் நீங்கள் ஏதாவது வாங்கி தருவதாக சொன்னதால் எனக்கு இது ஒன்றுதான் வேண்டும்" என்றாள்.

"வேண்டாம்" என்று அம்மா மெதுவாக கூறினாள்."இந்த கோழி குஞ்சுகள் சீக்கிரமே இறந்து விடும்"

"ஏன்"என்று கேட்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

விற்பவர் பக்கத்திலிருந்து அவளை இழுத்து தெளிவாக சொன்னார் -" டோஸ்கி, அவைகள் இப்போது அழகாய் உள்ளது,ஆனால் மெலிந்து இருப்பதால் அதிக நாள் உயிருடன் இருக்காது. அவைகள் இறந்து விட்டால் நீ அழுவாய், அதனால்தான் உனக்காக ஒன்றை வாங்கவில்லை."

அந்த கோழி குஞ்சுகள் வேண்டும் என டோட்டோ சேன் மனதில் நினைத்ததுவிட்டதால் அவர் சொன்னதை கேட்கவில்லை.

"நான் அதை இறக்க விட மாட்டேன், பார்த்துக் கொள்வேன்" என்றாள்.

அம்மாவும், அப்பாவும் டோட்டோ சேனது கவனத்தை அந்த பெட்டியிலிருந்து திருப்ப முயற்சி செய்தார்,அவள் ஆவலுடன் குஞ்சுகளை பார்த்தாள், குஞ்சுகளும் அவளை ஆவலுடன் பார்த்தது, இன்னும் உரக்க கத்தியது. டோட்டோ சேனுக்கு அந்த கோழி குஞ்சுகள்தான் வேண்டும் என மனதில் உறுதியாக இருந்தாள். அவள் பெற்றோரை கெஞ்சினாள் -'ப்ளீஸ், ப்ளீஸ் எனக்கு ஒன்று வாங்கி தாருங்கள்".

அம்மாவும் அப்பாவும் மிக பிடிவாதமாக இருந்தனர்.

"இது கடைசியில் உன்னை அழ வைத்து விடும்" என்பதால் நாங்கள் இதை உனக்கு வாங்க விரும்பவில்லை என்றார். கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிய, அவள் அழுது கொண்டே வீட்டிற்கு நடக்க ஆரம்பித்தாள். அவர்கள் இருட்டான பாதையில் வந்ததும், இழுப்பு உண்டாகும் அளவு தேம்பி அழுதவாறு -"நான் இது நாள் வரை ஏதாவது வேண்டும் என கேட்டதில்லை, இனியும் நான் ஒன்றும் வாங்கி கொடு எனக் கேட்க மாட்டேன்- ப்ளீஸ், ஒரே ஒரு கோழி குஞ்சு மட்டும் வாங்கி கொடு" என்று சொன்னாள்.

கடைசியில் அம்மா,அப்பா சம்மதித்தார்.

மழைக்கு பின் சூரிய வெளிச்சம் போல் இருந்தது. டோட்டோ சேன் இப்போது புன்சிரிப்புடன் இரண்டு கோழி குஞ்சுகள் இருந்த டப்பாவை தூக்கி கொண்டு வீட்டிற்கு நடந்தாள்.

மறு நாள் அம்மா மர வேலை செய்வரை கூப்பிட்டு, மின்சார பல்ப் போட்டு குஞ்சுகளை மிதமான சூட்டுடன் வைப்பதற்காக ஸ்பெஷல் பெட்டி தயார் செய்தார்.டோட்டோ சேன் நாள் முழுவதும் அதை கவனித்தாள்.மஞ்சள் கோழி குஞ்சுகள் அழகாய் இருந்தது. அந்தோ! நான்காவது நாள் ஒரு குஞ்சு அசையவில்லை,ஐந்தாம் நாள் இன்னொன்றும் அதே போல் ஆனது. அவள் அதை தடவி, குரல் கொடுத்தாள், ஆனால் அவைகள் ஓர் குரல் கூட எழுப்பவில்லை.அவள் காத்திருந்து பார்த்தும், அவைகள் மறுபடி கண்களை திறக்கவில்லை. அம்மா,அப்பா சொன்னது போல் நடந்து விட்டது. தனக்குள்ளே அழுது கொண்டு தோட்டத்தில் குழி தோண்டி அந்த இரண்டு சின்ன குஞ்சுகளை புதைத்து விட்டாள். அந்த இடத்தில் ஓர் சிறிய பூவை வைத்தாள். அவைகள் இருந்த பெட்டி வெறிச்சோடி இருந்தது. பெட்டியின் ஓரத்தில் மஞ்சள் இறகு அவள் கண்களுக்கு தென்பட்டு,அவளுக்கு திருவிழாவில் குஞ்சுகளை பார்த்தது, அதுவும் குரல் எழுப்பிய நினைவலைகள் வந்தன, பற்களை இறுக மூடி சத்தமில்லாமல் அழுதாள்.

அவள் வாழ்க்கையில் ஆசையாய் விரும்பியது கொஞ்ச நேரத்திலேயே அவளை விட்டுப் போனது. இதுதான் அவள் முதல் இழப்பு,பிரிவின் அனுபவம்.

அவர்களின் மிக மோசமான துணிகள்

தலைமை ஆசிரியர் பெற்றோரிடம் அவர்கள் குழைந்தைகளை மிக மோசமான துணியுடன் ஸ்கூலுக்கு அனுப்ப சொல்வார். அவர் குழைந்தைகள் மோசமான துணியில் வருவதை விரும்பினார் ஏன்னென்றால் அது மண்ணாலானும், கிழிந்தாலும் பரவாயில்லை. குழைந்தைகள் துணி அழுக்காகி திட்டு வாங்குவோம் என்ற கவலை இல்லாமல், துணி கிழிந்து விடும் என்பதால் விளையாட்டில் சேராமல் தயங்குவது வெட்க பட வேண்டிய தான ஒன்றாக எண்ணினார். டோமோவின் பக்கத்தில் இருந்த ஆரம்ப பள்ளியில் சிறுவர்கள், சிறுமிகள் ஆடம்பரமாக டிரஸ் அணிந்து வருவார்கள். ஆனால் டோமோவின் குழைந்தைகள் சாதாரண துணிகளில் வந்து, டீச்சரின் அனுமதியுடன் திருப்தியாக துணியை பற்றி கவலை இல்லாது விளையாடினர். சிறுவர்கள் தடிப்பான ஜீன்ஸ் பேன்ட், சிறுமிகள் உறுதியான துணியில் ஸ்கர்ட் (அ) டிரஸ் அணிந்தார்கள்.

டோட்டோ சேனின் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு மற்றவரின் தோட்டம் (அ) காலி மனை வேலியின் கீழ் குனிந்து போவது, ஆகையால் துணியை பற்றி கவலை படாமல் இருப்பது அவளுக்கு ஏற்றவாறு இருந்தது. அந்த காலத்தில் நிறைய முட்கம்பி வேலிகள் தரை வரை இருந்தன. அதன் கீழே போவதற்காக, நாயை போல பூமியில் வளை தோண்ட வேண்டும். அவள் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இருந்தாலும், முட்கம்பியில் மாட்டி துணியை கிழித்தி விடுவாள். ஒரு முறை அவள் போட்டிருந்த பழைய மல்லின் டிரஸ் நூல் இழை இழையாக வந்து மேலிருந்து கீழ் வரை சுக்கு சுக்காக கிழிந்து விட்டது. அம்மாவுக்கு அந்த டிரஸ் ரொம்ப பிடித்தமானதால் அவள் என்ன சொல்வது என்று மூளையை குழப்பி கொண்டு இருந்தாள். அது கிழிந்து போயிருந்ததை தவிர்க்க முடியாததை நம்ப வைப்பது போல் அவள் ஓர் பொய் கதை சொல்ல நினைத்தாள்.

அவளுக்கு தோன்றிய கதை இதுதான்:

வீட்டிற்கு வந்ததும் இட்டுக்கட்டிய கதையைத் தொடங்கினாள் -" நான் தெரு ஓரம் நடந்து கொண்டு இருந்த போது, நிறைய குழைந்தைகள் என் பின்னால் கத்திகளை வீசினார்கள். அதனால்தான் என் டிரஸ் இப்படி கிழிந்து போனது. இதை சொல்லும் போதே அம்மாவின் இனி வரும் கேள்விக்கு எப்படி பதில் சொல்வது என்று ஆச்சரியப்பட்டு கொண்டிருந்தாள். ஆனால் நல்ல வேளையாக அம்மா "அது மிக தாங்க முடியாமல் இருந்திருக்குமே" என மட்டும்தான் சொன்னாள்.

டோட்டோ சேன் பெருமூச்சு விட்டாள். இந்த மாதிரி சூழ்நிலையில் பிடித்தமான டிரஸ் கிழியாமல் இருக்க முடியாது என்று அம்மா உணர்ந்து விட்டதாக தெரிந்தது.

உண்மையில் அவளது கத்தி கதையை அம்மா நம்பவில்லை. பின்னாலிருந்து கத்தி வீசி டிரஸ் கிழிந்தால், டோட்டோ சேனுக்கும் காயம் ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவள் அந்த சம்பவத்தால் பயந்ததாக தெரியவில்லை. அம்மா இது இட்டு கட்டியது என்று உணர்ந்துவிட்டாள். மன்னிப்பு கேட்பதற்காக இப்படி அவள் விரிவாக காரணம் சொல்வது மிக அபூர்வமானது. டோட்டோ சேனுக்கு அம்மாவின் பிரியமான டிரஸ் பற்றி வருத்தம் என்பதை தெரிந்து கொண்டாள். ரொம்ப நாட்களாக அம்மா ஒன்றை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என நினைத்ததால் இது சரியான வாய்ப்பாக கருதினாள்.

"நான் கவனிக்கிறேன் கத்தியால் உன் டிரஸ் கிழிகிறது, ஆனால் உள்ளாடை எப்படி ஒவ்வொரு நாளும் கிழிகிறது?"
என அம்மா கேட்டாள்.

அவளது லேஸ் உள்ளாடை ஓரத்தில் நூல் இழை இழையாக எப்படி வருகிறது என்பது புரியவில்லை. கீழே வழக்கி போகும் போது/கீழே விழும் போது உள்ளாடை மண்ணாகி விடும் அல்லது நைந்து விடும், ஆனால் எப்படி சுக்கு சுக்காக கிழிந்து விடும்?

டோட்டோ சேன் சிறிது யோசித்து சொன்னாள் - "வேலியின் கீழே குழி தோண்டும் போது ஸ்கர்ட்/உள்ளாடையை பிடித்து கொள்ள முடியாது, கீழே போகும் போது மன்னிக்கவும் "நான் உள்ளே வரலாமா? மேலே ஏறும் போது -நன்று பை பை கூறி ஒரு பக்கம் வேலியிலிருந்து மறு பகுதிக்கு செல்லும் போது உள்ளாடை கிழிந்துதான் விடும்."

அம்மாவிடமிருந்து புரியவில்லை, ஆனால் தமாஷாக இருந்தது.

"என்ன ரொம்ப வேடிக்கையாக இருக்குமா? " என்று கேட்டாள்.

இந்த கேள்வியால் ஆச்சரியப்பட்டு அவள் கேட்டாள்- "ஏன் நீ கூட முயற்சிக்கலாமே? ரொம்ப தமாஷாக இருக்கும், நீயும் உன் உள்ளாடையை கிழித்து கொள்வாய்."

டோட்டோ சேனுக்கு மிக விருப்பமான த்ரில்லிங்கான விளையாட்டு இதுதான்:

முதலில் முடவேலிகளால் சூழப்பட்ட ஓர் காலி மனையை கண்டு பிடிப்பது. "தயவு செய்து உள்ளே வரலாமா?" என்பதில் - வேலியை தூக்குவது, குழி தோண்டுவது, ஊர்ந்து செல்வது போன்ற செயல்கள். உள்ளே சென்றதும், பக்கத்து வேலியை தூக்கி மற்றொரு குழி தோண்டி - இந்த முறை பின் நகர்ந்து - " சரி குட் பை" சொல்வாள். எப்படி பின்னால் போகும் போது ஸ்கர்ட் வேலில் மாட்டி, உள்ளாடையும் அதில் மாட்டி கிழிந்து விடலாம் என அம்மாவிடமிருந்து இப்போது புரிந்தது . இது மாதிரி அவள் பல முறை செய்து ஒவ்வொரு தடவையும் ஸ்கர்ட், உள்ளாடை கிழிந்து விடும். அவள் ஜிக் ஜேக்காக மகிழ்ச்சியுடன் முன்னும் பின்னும் முடவேலியின் கீழ் ஒரு கோடியிலிருந்து மறு கோடி வரை குழி தோண்டுவாள். அவள் உள்ளாடை கிழிந்து விடுவதில் ஆச்சரியமில்லை.

இது மாதிரி ஓர் கற்பனை செய்த விளையாட்டு பெரியோர்களுக்கு களைப்பாகவும், வேடிக்கையாய் இல்லாமல் இருக்கும் ஆனால் குழைந்ததைகளை மகிழ்விக்கச் செய்யும்.

டோட்டோ சேனின் விரல் நகங்கள், தலை முடி, காதுகள் அழுக்காக இருந்ததை பார்த்து, அம்மாவிடமிருந்து சிறிது பொறாமையாக இருந்தது. அவள் தலைமை ஆசிரியரை பெருமையாக நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. குழைந்ததைகள் இஷ்டப்படி அழுக்காகி கொள்ளலாம் என்பதற்கு ஏற்றவாறு டிரஸ் அணிந்து வரலாம் என்ற யோசனையால் குழைந்ததைகளை அவர் எவ்வளவு புரிந்து கொண்டு இருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது.

டாகஹாஷி (TAKAHASHI)

ஒரு நாள் காலை அவர்கள் மைதானத்தில் விளையாடி கொண்டிருந்த போது, "இதோ ஒரு புதிய நண்பன்- பெயர் டாகஹாஷி, இவன் உங்கள் முதல் கிரேட் இரயிலில்

சேருகிறான்" என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

டோட்டோ சேனும் மற்ற குழைந்தைகளும் டாகஹாஷியை நோக்கினார்கள். அவன் தன் தொப்பியை எடுத்து, குனிந்து, வெட்கத்துடன் கேட்டான் "எப்படி இருக்கிறீர்கள்"?

டோட்டோ சேனும் அவள் வகுப்பினரும் முதல் கிரேடில் படிப்பதால் இன்னும் சின்னவர்களாக இருந்தார்கள்.

டாகஹாஷி பையனாக இருந்தும், இன்னும் சிறியவனாய், குட்டையான புஜங்களும், கால்களுடன் இருந்தான்.

தொப்பி வைத்திருந்த கையும் சின்னதாய் இருந்தன. அவன் தோள் பட்டை அகலமாக இருந்தது. அவன் தனியே அங்கு நின்று கொண்டு இருந்தான்.

"நாம் அவனிடம் பேசலாம்" என்று டோட்டோ சேன் மியோ சேனும், சாக்கோ சேனிடமும் சொன்னாள். அவர்கள் அவனிடம் சென்றார்கள். கிட்டே நெருங்கினதும் அவன் ரம்மியமாக புன்னகைதான், அவர்களும் திரும்பி புன்னகை புரிந்தார்கள். அவனுக்கு உருண்டையான பெரிய கண்கள் இருந்தது, அவன் ஏதோ சொல்ல போவது போல காணப்பட்டன.

"உனக்கு இரயிலில் உள்ள வகுப்பை பார்க்க விருப்பமா"? என்று டோட்டோ சேன் ஆரம்பித்தாள்.

டாகஹாஷி தலையில் திரும்ப தொப்பியை போட்டவாறு "ஆம்" என்றான்,.

வகுப்பை அவனுக்கு காட்டும் அவசரத்தில் டோட்டோ சேன் இருந்தாள், அவள் இரயிலை நோக்கி போய் வாசற்படியிலிருந்து "சீக்கிரமாக வா" என அவனைக் கூப்பிட்டாள்.

அவன் வேகமாக நடந்தும், இன்னும் தொலை தூரத்தில் இருந்தான்.

"நான் வருகிறேன்" என்றான், ஓட முயற்சிக்கும் போது தட்டு தடுமாறினான்.

போலியோ பாதிப்புடைய யாசிகி சேனை போல் காலை இழுத்து நடக்கவில்லையானாலும் அவனும் இரயிலுக்குள் வர அதே நேரம் எடுத்தான். அவள் அவனுக்காக மௌனமாய் காத்து இருந்தாள். டாகஹாஷி அவனால் முடிந்த வரை வேகமாக நடந்ததால், அவசரப்படுத்த தேவையில்லை. அவன் கால்கள் குட்டையாகவும் வளைந்தும் இருந்தது. டீச்சரும், பெரியவர்களும் அவன் வளர்ச்சி நின்றுவிட்டதை அறிந்தனர். டோட்டோ சேனை பார்த்தும், அவன் கைகளை ஆட்டிக் கொண்டு இன்னும் வேகமாக நடந்து, கதவு வரை வந்ததும் சொன்னான்- "நீ வேகமாக ஓடுகிறாய்" எனச் சொல்லிவிட்டு - "நான் ஓசாகாவிலிருந்து வருகிறேன்" என்றான்.

"ஓசாகாவா" என்று உற்சாகமாக கத்தினாள். ஓசாகா அவள் பார்க்காத கனவு நகரமாக இருந்தது. அவள் அம்மாவின் சின்ன தம்பி- மாமா- ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் மாணவன், வீட்டிற்கு வரும்போது எல்லாம் அவளை தலைக்கு மேலே எவ்வளவு உயர தூக்க முடியுமோ தூக்கி - நான் உனக்கு ஓசாகாவை காண்பிக்கிறேன், உன்னால் பார்க்க முடிகிறதா?" என்று சொல்வான்.

பெரியவர்கள் குழைந்தையுடன் விளையாடும் இது ஓர் விளையாட்டாக இருந்தது, ஆனால் டோட்டோ சேன் இதை நம்பினாள். அவளது முகம் விரிந்து, கண்களின் பார்வை மாறி, காதுகள் வலித்தாலும் பிடிவாதமாக அவள் தொலைவில் ஓசாகாவை

பார்க்க முயற்சிப்பாள். ஆனால் பார்க்க முடியாது. அவள் என்றாவது ஓசாகாவை பார்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையில், மாமா வரும் போதெல்லாம், ஓசாகாவை காண்பி என்பாள். ஆதலால் ஓசாகா அவளது கனவு நகரமாகி விட்டது. டாக்ஹாஷி அங்கிருந்துதான் வந்தான்!

"ஓசாகாவை பற்றி சொல்லு"என டாக்ஹாஷியிடம் கேட்டாள்.

"ஓசாகாவை பற்றியா" என்று மகிழ்ந்து புன்னகையுடன் கேட்டான். அவன் குரல் அன்பாகவும், முதிர்ச்சியடைந்தாகவும் இருந்தது. அப்போது தான் முதல் பாட வகுப்பிற்கான மணி அடித்தது.

"ஐயோ" என்றாள் டோட்டோ சேன். பையின் பின்னால் டாக்ஹாஷியின் சின்ன உடல் மறைந்தவாறு உல்லாசமாக நடந்து போய் அவன் முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்தான். டோட்டோ சேன் வேகமாக போய் அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள். எங்கு வேண்டுமானாலும் உட்காரலாம் என்பதால் உற்சாகமாக இருந்தாள். அவனை விட்டு விலக மனமில்லை. இவ்வாறுதான் டாக்ஹாஷியும் அவளது ஓர் நண்பன் ஆனான்.

"குதிப்பதற்கு முன் பார்க்கவும்"(Look before you leap)

டோட்டோ சேன் ஸ்கூலிலிருந்து வரும்போது வழியில் வீட்டை நெருங்க கொஞ்ச தூரம் இருக்கும் போது கவர்ச்சியான ஏதோ ஒன்றை தெரு ஓரம் கண்டாள். அது ஒரு பெரிய மணல் குவியல். கடலிலிருந்து இவ்வளவு தொலைவில் மணல் இங்கு காண்பது அசாதாரணமானது. அவள் கனவு காண்கிறாளா! டோட்டோ சேனுக்கு திரில்லிங்காக இருந்தது, ஆரம்பத்தில் நிதானமாய் குதித்து, வேகமாக மண் குவியலை நோக்கி ஓடி அதன் உச்சியில் குதித்தாள். கடைசியில் அது மண் இல்லை! உள்ளே சுவர்களுக்கு பூசும் சாம்பல் நிற சுண்ணாம்பு கலவை. அவள் அதற்குள்ளே ப்ளாப் (blop)என்று போய், பசை போல இருந்ததால் மார்பு வரை மூடி, அவளது ஸ்கூல் பை,ஷூவும் சேர்ந்து தன்னை ஒரு சிலை போல் அவள் கண்டாள். அவள் வெளியே வர அதிகமாய் நெளிந்த போது, கால்கள் இன்னும் உள்ளே இழுத்து கொண்டு போனது. அவள் ஷூக்கள் கால்களை விட்டு வெளியில் வந்தது, அவள் முழுவதுமாக புதைந்து விடாது ஜாக்கிரதையாக இருந்தாள். வேறு ஒன்றும் செய்யாது, இடது கை கலவையில் மாட்டி கொண்டு, ஸ்கூல் பையை பிடித்த நிலையிலேயே அசையாது இருக்க வேண்டி இருந்தது. அவளுக்கு அறிமுகமில்லாத இரண்டு பெண்கள் அந்த வழியே சென்றார்கள்,அவள் சின்ன குரலில் அவரிடம் சொன்னாள் - " மன்னிக்கவும்"...ஆனால் இவள் விளையாடுகிறாள் என அவர்கள் எண்ணி, புன்சிரிப்புடன் தங்கள் வழியே சென்றனர்.

மாலை பொழுதின் நேரம் முடிந்து, இருட்டாகும் போது, அவளைத் தேடி அம்மா வந்த போது, டோட்டோ சேனின் தலை அந்த குவியலில் ஓட்டி கொண்டிருந்ததை கவனித்து ஆச்சரியப்பட்டாள். ஓர் கொம்பை எடுத்து அதன் ஒரு பக்கத்தை டோட்டோ சேனை பிடிக்கச் சொல்லி, அம்மா மறு பக்கத்திலிருந்து அவளை வெளியே இழுத்தாள்.

சாம்பல் நிற சுவர் சுண்ணாம்பால் சுவர் போல டோட்டோ சேன் மூடப்பட்டு இருந்தாள்.

"நான் முன்பு ஒரு முறை" சொல்லி இருக்கிறேன் என நினைக்கிறேன் " ஏதாவது அசாதாரணமாய்

இருப்பதாக பார்த்தால் நேராக குதிக்காதே, "குதிப்பதற்கு முன் பார்க்கவும்" என்றாள் அம்மா.

"முன்பு ஒரு முறை" என குறிப்பிட்டது அவள் ஸ்கூல் லஞ்ச் நேரத்தில் ஒரு தடவை நடந்தது. டோட்டோ சேன் அசெம்பிளி ஹாலின் பின் பாதையில் உலாவி கொண்டிருந்த போது, பாதையின் நடுவில் நீயூஸ் பேபர் கிடந்ததை பார்த்தாள். அந்த நீயூஸ் பேபரின் மீது குதிப்பது வேடிக்கையாக இருக்கும் என நினைத்து, சில அடிகள் பின் நகர்ந்து குதித்து, மிக வேகத்துடன் நீயூஸ் பேபரின் நடுவே குறி வைத்து குதித்தாள். வாயிற்காவலர் வேறு வேலைக்காக போனதால், கான்கிரீட் மூடி போய் விட்டதால் அந்த நீயூஸ் பேபரை சாக்கடை நீர் பள்ளத்தின் துவாரத்திற்காக தாற்காலிக மூடியாக வைத்து இருந்தார் . டோட்டோ சேன் பெரிய "ப்ளாப்" என்ற சத்தத்துடன் சாக்கடை பள்ளத்தில் நேராக போய் விழுந்தாள். அவள் பயங்கரமாக இருந்தாள். ஆனால் அந்த சின்ன பெண்ணை நன்றாக சுத்தப் படுத்தி விட்டார்கள். அந்த ஒரு முறையை பற்றிதான் அம்மா குறிப்பிட்டாள்.

"இனி நான் எது மீதும் குதிக்க மாட்டேன்" என்றாள் டோட்டோ சேன் நிதானமாக. அம்மா தெளிவடைந்தாள். ஆனால் அவள் பிறகு சொன்ன வார்த்தையால் இந்த தெளிவு சிறிது நேரம்தான் நீடித்தது,

"நான் நீயூஸ் பேபர் அல்லது மண் குவியலில் குதிக்க மாட்டேன்".

மற்ற ஏதாவது மீது குதிப்பது என அவள் எளிதாக தீர்மானித்திருப்பாள் என்று அம்மாவிற்கு நிச்சயமாய் தெரியும்.

பகல் பொழுது குறைந்ததால், அவர்கள் வீட்டிற்கு போவதற்குள் இருட்டி விட்டது.

பின் ஆ! (And then....uh...)

டோமோவின் லஞ்ச் நேரம் எப்போதும் வேடிக்கையாக இருக்கும் ஆனால் சமீப காலமாக புதியதாக ஒன்றை சேர்த்து உள்ளார்.

தலைமை ஆசிரியர் இன்னும் "சில கடல்/நில/மலை உணவு" இருக்கிறதா என 50 குழைந்தைகளின் லஞ்ச் டப்பவை பார்வையிட்டார், அவர் மனைவியும் வாணலியுடன் எந்த வகையானது டப்பாவில் இல்லையோ அந்த உணவை கொடுப்பார், "நீங்கள் சாப்பிடுவதை எல்லாம் நன்றாக மெல்லவும், மெல்லவும்," என்ற பாட்டை பாடுவார், பின் "நன்றி கூறி உண்கிறேன்" என்பார்கள். ஆனால் இனி "நன்றி கூறி உண்கிறேன்" என்ற பின் யாராவது சிறிது பேச வேண்டும்.

ஒரு நாள் தலைமை ஆசிரியர் நாம் எல்லோரும் நன்றாக பேச கற்க வேண்டும்." நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?" என்றார். இதன் பின் நாம் சாப்பிடும் போது, தினந்தோறும் ஆள் மாறி வட்டத்தின் நடுவில் நின்று எதை பற்றியாவது சொல்வார். என்ன இது எப்படி இருக்கும்?"

சில குழைந்தைகள் அவர்களுக்கு நன்றாக பேச வராது ஆனால் மற்றவர் பேசுவதை கேட்பதில் ஜாலியாக இருக்கும் என நினைத்தனர். சிலர் அவருக்கு தெரிந்ததை மற்றவருக்கு சொல்வதில் நன்றாக இருக்கும் என நினைத்தார். டோட்டோ சேனுக்கு என்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை, ஆனாலும் முயற்சி செய்ய இஷ்டப்பட்டாள். எல்லா குழைந்தைகளும் இந்த யோசனைக்கு சம்மதித்து, மறு தினத்திலிருந்தே பேச ஆரம்பிக்க முடிவெடுத்தனர்.

சாதாரணமாக சாப்பிடும்போது பேசக் கூடாது என ஜப்பானிய குழைந்தைகளுக்கு

கற்றுத் தந்தார்கள். ஆனால் தலைமை ஆசிரியரின் வெளி நாட்டு அனுபவத்தால், மாணவர்களை சாப்பிட அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்ளவும், ஒருவருக்கொருவர் உறையாடி மகிழ்ச்சி கொள்ளவும் உற்சாகப்படுத்தினார்.

இதை தவிர எல்லோரின் முன் எவ்வாறு எழுந்து வருவது, தங்கள் எண்ணங்களை தயக்கமில்லாது சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்த கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்து இருந்ததை இப்போது செயல் படுத்த முடிவெடுத்தார்.

குழைந்தைகள் அவரது யோசனைக்கு சம்மதித்ததும், அவர் சொன்னதை கவனமாக டோட்டோ சேன் கேட்டாள்.

"நீங்கள் நல்ல பேச்சாளராக இருக்க முயல வேண்டும் என்ற கவலை வேண்டாம்." உங்களுக்கு பிடித்ததை பேசலாம், உங்களுக்கு செய்ய பிடித்ததை பற்றி பேசலாம்." எது வேணாலும் பேசலாம், ஆனால் இதை எப்படியாவது செய்ய முயற்சிக்கணும்" என்று சொன்னார்.

பேச்சாளர்களின் வரிசை நிச்சயிக்கப்பட்டது. குறிப்பிட்ட தினத்தன்று பேசுபவர் பாட்டு முடிந்து, சீக்கிரமாக சாப்பிடுவார் என தீர்மானமானது.

லஞ்சின் போது இரண்டு மூன்று நண்பர்களுடன் பேசுவது போல் இல்லாமல்,பூரா ஸ்கூலின் நடுவே நின்று பேசுவதற்கு தைரியம் வேண்டும், கொஞ்சம் கஷ்டமானது என குழைந்தைகள் தெரிந்து கொண்டார்கள்.சிலர் முதலில் வெட்கப்பட்டு வெறும் நகைத்தார்கள். ஒரு பையன் பேசுவதற்கு முயற்சி எடுத்து தயார் செய்தும், எழுந்து நின்று போது எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டான். அழகான பேச்சின் தலைப்பையே திரும்ப திரும்பச் சொன்னான்-"தவளைகள் ஏன் பக்கவாட்டில் குதிக்கிறது?---"மழை பெய்யும் போது....."என்பதற்கு மேலே போக முடியவில்லை. கடைசியில் "இவ்வளவு தான்" என்று சொல்லி, தலை வணங்கி தன் இடத்திற்கு திரும்பிச் சென்றான்.

டோட்டோ சேனினின் முறை இன்னும் வரவில்லை, ஆனால் அவளுக்கு மிக விருப்பமான கதையை சொல்ல முடிவெடுத்தாள். "இராஜகுமாரன் இராஜகுமாரி". எல்லோருக்கும் தெரியும், அவள் இடைவேளையின் போது சொல்ல விரும்பும் போது - எங்களுக்கு இது அலுத்துவிட்டது"என குழைந்தைகள் சொல்வார்கள். இருந்தாலும் இந்த கதையை தான் சொல்வது என தீர்மானித்து விட்டாள்.

இந்த திட்டம் நன்றாக செயல்பட்டு கொண்டிருந்த போது, ஒரு பையனின் முறை வந்த போது அவன் பேச மறுத்து விட்டான்.

"எனக்கு ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை" என்று வெளிப்படையாக கூறினான்.

ஒருவனுக்கு ஒன்றுமே சொல்ல இல்லை என்பதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டாள்.ஆனால் அந்த பையனுக்கு ஒன்றும் சொல்லுவதற்கு இல்லை.

அவனது காலியான லஞ்ச் டப்பாவுடன் தலைமை ஆசிரியர் அந்த பையனின் டெஸ்கிற்குப் போனார்.

"உனக்கு ஒன்றும் சொல்ல இல்லையா? என்றார்.

"ஒன்றும் இல்லை".

அந்த பையன் சாமர்த்தியமாக இருப்பதற்கு முயற்சிக்கவில்லை. அவனுக்கு உண்மையாகவே பேசுவதற்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

தலைமை ஆசிரியர் தன் வாயில் பற்கள் இல்லாத இடைவெளியை பற்றி கவலைப்படாது பின்னால் தலையை வளைத்து சிரித்தார்.

"நாம் உனக்கு பேசுவதற்காக ஏதாவது கண்டுபிடிக்க முயற்சிப்போம்".

"எனக்காக ஏதாவது கண்டுபிடிக்கனுமா" என்றான் திடுக்கிட்டவாறு.

தலைமை ஆசிரியர் அந்த பையனை வட்டத்தின் நடுவே நிற்க வைத்து, அவர் அவனது டெஸ்கில் உட்கார்ந்தார்.

"நினைவில் கொண்டு வர முயற்சி செய்" என்றார் - இன்று காலை எழுந்ததும், ஸ்கூலுக்கு வரும் முன்னே என்ன செய்தாய்? முதலில் என்ன செய்தாய்?"

"வந்து" என்று சொல்லி பின் தலையை சொறிந்தான்.

"நல்லது" என்றார் தலைமை ஆசிரியர். உனக்கு ஏதோ சொல்ல இருந்தது, வந்து என்பதற்கு அப்புறம் நீ என்ன செய்தாய்?"

"வந்து, ஆ, நான் எழுந்தேன்," என்றான் இன்னும் சிறிது தலையை சொறிந்து கொண்டு.

டோட்டோ சேனும் மற்றவர்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள், ஆனால் கவனமாக கேட்டனர்.

"பின் ஆ. "என்று சொல்லி மறுபடியும் தலையை சொறிந்து கொண்டே இருந்தான். தலைமை ஆசிரியர் பொறுமையாக, டெஸ்கில் கையை வைத்து, புன்சிரிப்புடன் அந்த பையனை கவனித்தார். பின் சொன்னார், ரொம்ப பிரமாதம், அது போதும். நீ காலையில் எழுந்தாய். அதை நீ எல்லோருக்கும் புரிய வைத்து விட்டாய். நீ மற்றவரை சந்தோஷப்படுத்தும், அல்லது சிரிக்க வைக்கும் அளவு ஓர் நல்ல பேச்சாளராக இருக்கனும் என்பதில்லை, உனக்கு ஒன்றுமே சொல்ல இல்லை என்றாய், ஆனால் ஏதோ சொல்ல கண்டுபிடித்துவிட்டாய்.

அந்த பையன் உட்காரவில்லை. அவன்" பிறகு ஆ ..".என்றான் உரத்த குரலில்.

குழைந்தைகள் முன்னால் குனிந்தார்கள். அந்த பையன் ஆழமாக மூச்சு விட்டு சொல்லி கொண்டே போனான். "பின் ஆ.. அம்மா..ஆ..அவள் சொன்னாள் . ஆ...உன் பற்களை பிரஷ் செய்...ஆகையால் நான் பற்களை பிரஷ் செய்தேன்".

தலைமை ஆசிரியர் கை தட்டினார், எல்லோரும் கூட கை தட்டினார்கள். இதனால் அவன் இன்னும் முன்னை விட உரக்கச் சொன்னான் -" பின் ஆ.." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

குழைந்தைகள் கை தட்டுவதை நிறுத்தினர், வியப்படைந்து மூச்சு விடுவதை நிறுத்தி, இன்னும் முன்னால் குனிந்தார்கள்.

அவன் கடைசியில் வெற்றிகரமாக சொன்னான் -"பின் ஆ...நான் ஸ்கூல் வந்தேன்."

ஒரு பையன் தள்ளாடி அவன் முகம் லஞ்ச் டப்பாவில் இடிக்கும் அளவிற்கு முன்னால் குனிந்து விட்டான்.

அவனுக்கு ஏதோ சொல்லக் கிடைத்தது என ஒவ்வொருவரும் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர் பலமாக கை தட்டினார், டோடோ சேன், மற்றவரும் கை தட்டினார்கள்.

நடுவில் நின்று கொண்டிருந்த "பின் ஆ..." என்றவனும் கை தட்டினான். அசெம்பிளி ஹால் கை தட்டல் ஒலியால் நிரம்பி இருந்தது.

அந்த பையன் வாலிபனான பிறகும் கூட அந்த கை தட்டல் ஒலி மறக்க முடியாத ஒன்றாய் இருந்தது என்பது நிச்சயம்.

"நாங்கள் விளையாடி கொண்டோம் இருந்தோம்"

. ஸ்கூலிருந்து வீட்டிற்கு வந்ததும் இரவு சாப்பாட்டிற்கு முன்பு, அவள் ரூமில் ராக்கியுடன் "கரடி" என்ற விளையாட்டின் போது டோட்டோ சேனுக்கு பயங்கர விபத்து ஏற்பட்டது.

ரூமின் எதிர் புரத்திலிருந்து ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி உருண்டு வந்து மோதிக் கொள்ளும் போது சின்ன சண்டையுடன் முடிக்க வேண்டும் என்று விளையாட அவர்கள் ஆரம்பித்தார். இப்படி நிறைய தடவை விளையாடிய பிறகு, இதை விட சிக்கலான ஒன்றை முயற்சிக்கலாம் என்று டோட்டோ சேன் தான் முடிவெடுத்தார். ரூமில் ஒருவரை நோக்கி ஒருவர் உருண்டு வந்து, நடுவே சந்திக்கும் போது யார் மிக கோபமான கரடியாக முகத்தை செய்கிராரோ அவர்தான் ஜெயித்தார். ராக்கி ஓர் ஜெர்மன் ஷெப்பர்ட், ஆகையால் அதற்கு கரடி போல் இருப்பதில் கஷ்டமில்லை. காதுகளை கூர்மையாக்கி, வாயை திறந்து, பற்களை காண்பித்தால் போதும். கண்களையும் கோபமாக ஆக்க முடியும். ஆனால் டோட்டோ சேனுக்கு இது சிறிது கடினமான செயல். அவளுக்கு இரு கைகளையும் இரு பக்கத்திலும் மேலே பிடித்து காதுகள் போல, வாயை திறந்து, கண்களை முடிந்தளவு அகல விரித்து, உருமல் சத்தங்கள் எழுப்பி, ராக்கியை கடிக்கப் போவதாக பாசாங்கு செய்ய வேண்டும், ஆரம்பத்தில் ராக்கி நன்றாய் விளையாடியது. ஆனால் அது நாய் குட்டியானதால், சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு விளையாட்டு என்பதை மறந்து டோடோ சேனை காதில் கடித்து விட்டது.

ராக்கி நாய் குட்டியானாலும், டோட்டோ சேனை விட இரு மடங்கு பெரிதாகவும், கூர்மையான பற்களுடனும் இருந்ததால், என்ன நடந்தது என உணர்வதற்குள், அவளது வலது காது தனியே தொங்கி, ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் கூச்சலை கேட்டு, அம்மா சமையலறையிலிருந்து ஓடி வந்து, ரூமின் ஓரத்தில் ராக்கியுடன், டோட்டோ சேன் வலது காதை இரு கைகளாலும் பிடித்து கொண்டிருந்ததை கண்டாள். அவள் டிரஸ் முழுவதும் ரத்தமாகி விட்டது. அப்பா லிவிங்க் ரூமில் வயலின் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தவரும் ஓடோடி வந்தார். ராக்கியும் ஏதோ பயங்கரம் நடந்துவிட்டது என உணர்ந்தது. அதன் வாலை கால்கள் நடுவில் தொங்கவிட்டு, டோட்டோ சேனை பரிதாபத்துடன் பார்த்தது. அம்மா, அப்பா ராக்கியின் மீது கோபப்பட்டு அதை வெளியேற்றினால் (அ) கொடுத்து விட்டால், அவள் என்ன செய்ய என்று மட்டும்தான் யோசித்தாள். அவளுக்கு அது தான் வருத்தமானதாகவும், பயங்கரமானதாகவும் இருக்கும். ராக்கியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, வலது காதை பிடித்தவாறு - "ராக்கியை திட்டாதே, ராக்கியை திட்டாதே!" அவள் திரும்ப திரும்பக்

கேட்டுக்கொண்டாள்.

அம்மாவும், அப்பாவும் டோடோ சேனின் காதுக்கு என்னவாயிற்று என்பதை பார்பதற்கு ஆர்வமாய் இருந்து அவள் கைகளை இழுக்க முயன்றார். அவள் கையை எடுக்காமல் கத்தினாள் -" எனக்கு வலிக்கவில்லை, ராக்கியை கோபிக்கதீர்கள், கோபிக்காதீர்கள்". அப்போது வலியை உணராமல், ராக்கியை பற்றிதான் நினைத்தாள்.

ரத்தம் வழிந்து கொண்டு இருந்தது, ராக்கி கடித்து இருக்கும் என அம்மா அப்பா உணர்ந்தார்கள். ஆனால் ராக்கியை திட்ட மாட்டோம் என்று அவர்கள் நிச்சயமாக சொன்ன பின் தான் அவள் காதிலிருந்து கையை எடுத்தாள். காது தொங்கி கொண்டிருந்ததை பார்த்த அம்மா கத்தினாள். அப்பா அந்த சின்ன பெண்ணை டாக்டரிடம் தூக்கிக் கொண்டு போனார், அம்மா முன்னால் நடந்து சென்றார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக உடனே சிகிச்சை அளித்ததால், டாக்டர் காதை முன் இருந்த மாதிரி திரும்ப ஒட்ட வைத்து விட்டதால், அவள் பெற்றோர் நிம்மதி அடைந்தார்கள். அம்மா அப்பா, ராக்கியை கோபிக்க மாட்டேன் என்ற வார்த்தைகளை காப்பாற்றுவாரா? என்பதை பற்றிதான் டோட்டோ சேனுக்கு கவலையாய் இருந்தது.

ஓர் வெள்ளை முயலை போல் தலையிலிருந்து தாடை வரை பேண்டேஜூடன் டோட்டோ சேன் வீட்டிற்குச் சென்றாள். வாக்கு கொடுத்தும் எப்படியாவது ராக்கியை திட்ட வேண்டும் என அப்பாவிற்கு தோன்றியது. ஆனால் அம்மா கண்களால் "உங்கள் வார்த்தையை காப்பாற்றுங்கள்" என சொன்னதை விருப்பமில்லாது சொன்ன வாக்கை காப்பாற்றினார்.

எல்லாம் சரியாக இருப்பதாகவும், ஒருவரும் கோபமாக இல்லை என்பதை கூடிய சீக்கிரமே ராக்கியிடம் தெரியப்படுத்த அவள் வீட்டிற்குப் போனாள். ஆனால் ராக்கி எங்கும் தென்படவில்லை. முதல் முறையாக அவள் அழுதாள். அவளது பெற்றோரின் கோபம் ராக்கி மீது அதிகமாகிவிடும் என பயந்து டாக்டரிடம் அழவில்லை. ஆனால் இனி அவள் அழுகையை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவள் அழுது கொண்டே "ராக்கி, ராக்கி நீ எங்கு இருக்கிறாய்" என்றாள்.

பல தடவை கூப்பிட்ட பின், சோஃபாவின் பின்னாலிருந்து மிகப் பழக்கமான ப்ரவுன் முதுகுபுறம் வெளியே தெரிந்ததை பார்த்ததும் அழுது கொண்டிருந்தவள் முகத்தை புன்சிரிப்போடு நிமிர்த்தினாள். அது டோட்டோ சேனிடம் போய் பேண்டேஜ் கட்டிலிருந்து தெரிந்த காதை நக்கியது. டோட்டோ சேனும் கையை அதன் கழுத்தில் கட்டிக் கொண்டு காதை முகர்ந்தாள். அம்மாவும் அப்பாவும் அதன் காதுகள் ஒரு மாதிரி வாடை வீசும் என்று சொல்வார்கள், ஆனால் அவளுக்கு அந்த வாசனை மிகவும் பிடிக்கும்.

டோட்டோ சேன், ராக்கி இருவரும் களைப்பாகவும், தூக்க கலகமாக இருந்தனர்.

பேண்டேஜ் கட்டுடன் இருந்த சின்ன பெண், இனி "கரடியாக" விளையாட விருப்பமில்லாத ராக்கி இருவரையும் தோட்டத்திலிருந்து கோடை காலத்து நிலா பார்த்தது. இப்போது இருவரும் முன்னை விட மிக நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டார்கள்.

விளையாட்டு தினம்

ஒவ்வொரு வருடமும் நவம்பர் 3 அன்று டோமோவின் விளையாட்டு தினம் நடை

பெறும். ரொம்பவும் ஆராய்ச்சி செய்த பின் நவம்பர் இலையுதிர் காலத்தில் அன்றுதான் மழை குறைவாக இருக்கும் என்பதால் இந்த தினத்தை தலமை ஆசிரியர் தேர்ந்தெடுத்தார். கால சீதோஷண நிலையை அறிந்து கொள்ளும் அவரது திறமையால், அல்லது மழை பெய்து குழைந்தைகள் அலங்கரித்த மைதானம், முன் தினமே பல ஏற்பாடுகள் செய்து அவர்கள் மிகவும் எதிர்பார்த்த தினம் வீணாகி விடக் கூடாது என்ற தலைமை ஆசிரியரின் விருப்பத்திற்கு மேகம், சூரியன் ஒத்துழைத்தது. எதுவாகயிருந்தாலும் மாய வித்தை போல் ஏறக்குறைய அன்றைய தினம் மழை வராமல் இருந்தது.

மற்றவைகள் டோமோவில் வித்தியாசமாக செய்வது போல விளையாட்டு தினமும் மாறுபட்டதாக இருந்தது. கயிற்றை இரு கட்சியினரும் எதிராக இழுப்பது, மூன்று கால் ஒட்டப் பந்தயம், இந்த இரண்டு மட்டும்தான் மற்ற ஆரம்ப பள்ளியிலும் இங்கும் ஒரே மாதிரி இருந்தது. மற்ற எல்லாம் தலைமை ஆசிரியரால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டவை. இதற்கு பள்ளியின் தினசரி பொருட்கள் தான் உபயோகித்தார்கள், மிக விசேஷமான, விரிவான பொருள்கள் தேவையில்லை.

கார்ப் பந்தயம் (carp race) என்பதில் சைகை காட்டும் போது நீளமான துணி பைப்பின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து உள்ளே போய் மறு பக்கம் வெளியே வந்து ஆரம்பித்த இடத்திற்கு ஓட வேண்டும். ஒரு சிவப்பு, இரண்டு நீல நிற துணி கார்ப்கள்தான் இருந்ததால் ஒரு சமயத்தில் மூன்று பேர்தான் ஓடுவார்கள். பார்பதற்கு சரளமாக இருந்தாலும் கடினமான ஒன்றுதான். கார்ப் நீளமாக, உள்ளே இருட்டாக இருந்ததால், திசை அறிவதில் சுலபமாய் தவறு ஏற்படலாம். டோட்டோ சேனும், மற்றவரும் சில சமயம் நுழைவாயில் வந்து பார்த்து திசை மாறி போனதை உணர்ந்து மறுபடியும் அதன் உள்ளே போய் விடுவார்கள். முன்னும் பின்னும் உள்ளே தவழ்ந்து குழைந்தைகள் செல்லும் போது இப்படியும் அப்படியும் நெளியும் கார்ப் உயிருள்ள பொருள் மாதிரி பார்பதற்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும்.

அம்மாவை கண்டு பிடி - என ஓர் பந்தயம் இருந்தது. சைகை காட்டியவுடன் குழைந்தைகள் ஒரு பக்கமாக நிறுத்தி வைத்த மர ஏணியின் படி வழியாக குனிந்து கூடையில் இருக்கும் கவரை எடுத்து அதில் "சாகோ சேனின் அம்மா" என இருந்தால் அவரை அந்த பார்வையாளர் கூட்டத்தில் தேடி கண்டு பிடித்து, கையை பிடித்து கொண்டு முடிவிடத்திற்கு திரும்ப வேண்டும். ஏணிப் படிகளில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் சரளமாக வெளியே வருவதை தவிர "சாகோ சேனின் அம்மா" என்றால் குழைந்தைகளுக்கு தெரிந்து இருக்கும், ஆனால் சந்தித்திராத யாருடையாவது மகன், அக்கா, தங்கை என இருந்தால், பார்வையாளர் பக்கம் சென்று அவரது பெயரை கத்தி கூப்பிட வேண்டும்.

இதை செய்வதற்கு தைரியம் வேண்டும். அதிர்ஷ்டவசமாய் யாருக்காவது அவரது அம்மாவின் பெயரே வந்தால் - மேலும் கீழும் குதித்து "அம்மா சீக்கிரம் வா" எனக் கத்துவார்கள். பார்வையாளர்களும் இந்த நிகழ்ச்சியில் மிக கவனமாக இருக்க வேண்டும். யாருடைய பெயர் எப்போது கூப்பிடப்படும் என்பதை சொல்ல முடியாததால், அவர்கள் எந்த நேரமும் உடனே எழுந்து வழி செய்து கூப்பிட்டவரின் இடத்திற்குப் போய், கையை பிடித்துக் கொண்டு ஓடுவதற்கு தயாராக இருக்க வேண்டும். ஆகையால் குழைந்தை பெரியோர்களின் எதிரே வந்து நின்றதும், அப்பாக்களும் யார் பெயர் கூப்பிடப்படும் என்று ஆவலுடன் எதிர் நோக்குவார்கள். அங்கே வெட்டிப் பேச்சு பேசுவோ அல்லது ஏதாவது கொறித்து சாப்பிட கூட நேரமிருக்காது. சிறியவர்களுக்கு சமமாக பெரியோர்களும் இந்த நிகழ்ச்சியில் பங்கு பெற வேண்டி இருந்தது.

ஒரு வடக்கயிற்றை எதிரும் புதிருமாக இரு கட்சியினரும் இழுக்கும் நிகழ்ச்சியில் தலமை ஆசிரியரும், டீச்சர்களும் சேர்ந்து இழுத்து "ஹய்ய ஹோ" எனக் கத்தினார்கள், யாசுகி சேனை போல் உடல் பாதிப்படைந்தவர்களால் இழுக்க முடியாததால், அவர்கள் கயிற்றின் நடுவில் ஓர் கைக்குட்டை கட்டியிருப்பதின் மேல் ஒரு பார்வை வைத்து யார் ஜெயிக்கிரார் என்று பார்க்க வேண்டும்.

ஸ்கூல் முழுவதும் பங்கேற்று கடைசியாக நடக்கும் ரிலே பந்தயம் டோமோவில் மிக வித்தியாசமாக இருக்கும். ரொம்ப அதிக தூரம் ஓட வேண்டாம், அசெம்பிளி ஹாலிற்கு செல்லும் படிசட்டுகளில் அரை வட்டத்தில் மேலும் கீழும் ஓட வேண்டும். பார்பதற்கு சுலபமாக இருந்தாலும், படிசட்டுகள் அசாதாரணமாக மேலமுந்தவாராகவும், கிட்ட கிட்ட இருந்து, ஒரு சமயத்தில் ஒரு அடிக்கு மேல் ஒருவரும் எடுத்து வைக்க அனுமதி இல்லாததால், உயரமாய் அல்லது அகல கால்கள் இருப்பவர்களுக்கு கொஞ்சம் கடினமானது. தினசரி லஞ்ச் நேரத்தில் ஏறி பழக்கமான படிகள்தான் விளையாட்டு தினத்தன்று புதிய, வேடிக்கையான தோற்றம் பெற்று, குழைந்தைகள் வேகமாக மேலும் கீழும் உல்லாசமாக கத்திக் கொண்டு ஓடினார்கள். தூரத்திலிருந்து யாராவது இதை கண்டால், இந்த காட்சி ஓர் அழகான கலைடாஸ்கோப்பு கருவி (Kaleidoscope) போல இருந்திருக்கும். மேல் படியும் சேர்ந்து எட்டு படிகள் இருந்தன.

டோட்டோ சேன் அவள் சக வகுப்பினரின் முதல் விளையாட்டு தினம் தலைமை ஆசிரியர் எதிர்பார்த்தவாறு நன்றாய் அமைந்தது. அலங்காரப் பொருள்களால் முதல் தினமே குழைந்தைகள் அலங்கரித்தும், ஓட்டப் பந்தயத்தின் ஆரவாரத்தினால் ஓர் விழாப் போல இருந்தது.

பெண்களின் நிஜாரும், பாவாடையும் கொண்ட உடை (athletic bloomers) தான் அணிய டோட்டோ சேன் விரும்பியும் நீல நிற ஷார்ட்ஸ், வெள்ளை சட்டை அணிந்தாள். ஒரு நாள் ஸ்கூல் முடிந்த பின் தலைமை ஆசிரியர் கே.ஜி டீச்சர்களுக்கு யூரித்மிக்ஸ் பயிற்சி அளிக்கும் போது அவர்கள் athletic bloomers அணிந்ததை பார்த்த டோட்டோ சேன் ஆச்சரியம் அடைந்தாள். சிலர் கால்களை வேகமாக மிதிக்கும் போது கீழ் பாகத்தின் ப்ளேமர் அலைகள் போல உண்டாவதை கண்டு வீட்டிற்குப் போய் ஷார்ட்ஸ் போட்டு செய்து பார்த்தாள். அது போல் வராததால் அம்மாவை கேட்ட போது அதற்கான தனியான டிரஸ்-ப்ளேமர் அணிய வேண்டும் என்றார். அவள் விளையாட்டு தினத்தன்று அதுதான் கட்டாயம் அணிய வேண்டும் என்றாள். ஆனால் அவள் அளவு ப்ளேமர் கிடைக்காததால் ஷார்ட்ஸ்தான் அணிந்தாள்.

விளையாட்டுத் தினத்தன்று வியக்கத்தக்க ஒன்று நடந்தது- மிகச் சிறியவனான குட்டை கால்கள் கைகள் உடைய டாகாஹாஷிதான் எல்லாவற்றிலும் முதலாக வந்தான். இதை நம்ப முடியவில்லை. கார்பினுள் மற்றவர்கள் நெளிந்து கொண்டிருந்தபோது டாகாஹாஷி மின்னல் வேகத்தில் வந்து விட்டான், ஏணியின் படயிலிருந்து மற்றவர் தலை மட்டும் வெளி வருவதற்குள் அவன் வெளி வந்து தொலை தூரம் ஓடினான். ரிலே பந்தயத்திலும் படிசட்டுகளில் மற்றவர்கள் எவ்வாறு செயல் பட வேண்டும் என முடிவெடுப்பதற்குள் அவன் தன் குட்டை கால்களினால் மிக வேகமாக மேலும் கீழும் சென்றான்.

"டாகாஹாஷியை தோற்கடிக்க நாம் முயற்சிக்க வேண்டும்" எல்லோரும் கூறினார்கள்.

அவனை தோற்கடிக்க முடிவெடுத்து தங்களால் முடிந்த வரை முயன்றும் டாகாஹாஷிதான் ஜெயித்தான். டோட்டோ சேனும் கஷ்டப்பட்டு நன்றாக செய்தும் அவனை தோற்கடிக்க முடியவில்லை. நேரான ஓட்டப் பந்தயத்தில் அவர்கள்

ஜெயித்தார்கள், ஆனால் கஷ்டமான பந்தயங்களில் முடியவில்லை.

பரிசுகளை வாங்கப் போகும் போது டாகாஹாஷி சந்தோஷமாக, பெருமையுடன் இருந்தான். எல்லாவற்றிலும் அவன் முதலாக இருந்ததால், பரிசுகளாக வாங்கினான். எல்லோரும் அவனை பொறாமைபுடன் நோக்கினார்கள்.

"அடுத்த வருடம் டாகாஹாஷியை தோற்கடிப்பேன்" என ஒவ்வொரு குழைந்தையும் தனக்கு தானே சொல்லியது. ஆனால் ஒவ்வொரு வருடமும் டாகாஹாஷிதான் நட்சத்திர விளையாட்டு போட்டியாளர் ஆனான்.

தலைமை ஆசிரியர் கொடுத்த பரிசுகள் வித்தியாசமாக இருந்தது. முதல் பரிசாக பெரிய முள்ளங்கி, இரண்டாவதாக பர்டாக் ரூட் (burdock root), மூன்றாவதாக கீரை கட்டு என்ற காய்கறிகளாக கொடுத்தார். டோட்டோ சேனுக்கு புரிந்து கொள்ளும் வயதை எட்டும் வரை ,காய்கறிதான் விளையாட்டுப் போட்டி பரிசாக எல்லா ஸ்கூலும் கொடுத்தது என நினைத்தாள்.

அந்த காலத்தில் எல்லா ஸ்கூல்களும் பரிசுப் பொருளாக நோட்டிபுக், பென்சில், ரப்பர் எனதான் கொடுத்தார்கள்.

டோமோவின் குழைந்தைகளுக்கு இது தெரியாது, ஆனால் பரிசாக காய்கறிகள் என சந்தோஷப்படவில்லை. டோட்டோ சேனுக்கு வெங்காயம், burdock root பரிசாக கிடைத்ததை இரயிலில் கொண்டு செல்ல தர்மசங்கடமாக இருந்தது. இதை தவிர மேலும் பலவித போட்டிகளுக்கும் பரிசுகள் பெற்றதால் விளையாட்டு தினத்தின் முடிவில் ஒவ்வொரு டோமோ குழைந்தைக்கும் ஏதோ காய்கறி கிடைத்தது. குழைந்தைகள் ஏன் ஸ்கூலிலிருந்து வீட்டிற்கு காய்கறியை எடுத்துச் செல்ல தர்மசங்கடப்பட வேண்டும்!! அம்மா மார்கெட்டிற்கு காய்கறி வாங்க அனுப்பினால் அங்கிருந்து எடுத்து செல்வார்கள், ஆனால் ஸ்கூலிலிருந்து வீட்டிற்கு காய்கறி எடுத்து செல்வதை வழக்கதிற்கு மாறான ஒன்றாக இருப்பதாக தெளிவாக தெரிந்தது.

பருமனான ஒரு பையனுக்கு முட்டை கோஸ் கிடைத்ததை அவனுக்கு என்ன செய்ய எனத் தெரியவில்லை.

"நான் இதை எடுத்து செல்வதை மற்றவர் பார்ப்பதை விரும்பாததால் இதை தூக்கி எறிய நினைக்கிறேன்" என்றான்.

இந்த புகார் தலமை ஆசிரியரின் காதுகளுக்கு எட்டியதால், முள்ளங்கி, மற்ற காய்கறிகளுடன் இருந்த குழைந்தைகளிடம் சென்றார்.

"என்னவாயிற்று? இதெல்லாம் உங்களுக்கு வேண்டாமா?" என்று தலைமை ஆசிரியர் கேட்டு மேலும் சொன்னார் "அம்மாவிடம் இன்று இரவு சாப்பாடிற்கு இதை உங்களுக்காக சமைக்கச் சொல்லவும். இந்த காய்கறிகள் நீங்களாகவே உங்களுக்கு சம்பாதித்தது. உங்களது முயற்சியால் உங்கள் குடும்பதிற்காக அளித்த உணவு. இது எப்படி இருக்கும்? மிகவும் ருசியாக இருக்கும் என நம்புகிறேன்."

ஆம், அவர் சொன்னது சரிதான். டோட்டோ சேன் அவள் குடும்பத்தின் இரவு சாப்பாட்டிற்காக இதுதான் முதல் முறையாக ஏதோ அளித்து இருக்கிறாள்.

"நான் அம்மாவிடம் காரசாரமாக பர்டாக்(burdock)செய்ய சொல்லப் போகிறேன்" என்று தலைமை ஆசிரியரிடம் கூறினாள்." அம்மாவிடம் வெங்காயத்தால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்ல இன்னும் முடிவெடுக்கவில்லை".

அதன் பிறகு மற்றவர்களும் வித்தியாசமான உணவுகளைப் பற்றி யோசித்து, தலமை ஆசிரியரிடம் விவரித்தார்கள்.

"உங்களுக்கு எண்ணங்கள் தோன்றியது மிகவும் நன்று" என புன்னகையுடன் ஆனந்தமடைந்து சொன்னார். விளையாட்டு தினத்தின் நிகழ்வுகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டு குழந்தைகள் இந்த காய்களை குடும்பத்துடன் சாப்பிடும் போது நன்றாக இருக்கும் என நினத்தார் போல் இருந்தது.

முதல் பரிசுகள் வாங்கிய டாகாஹாஷியின் சாப்பாடு மேஜை காய்கறிகளால் நிரம்பி இருப்பதை அவர் நினைத்தார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இனி வளர மாட்டான் என்ற உண்மையால் தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படாமல் அவன் ஜெயித்த முதல் பரிசுகளால் கிடைத்த பெருமை, மகிழ்ச்சியை ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பான் எனவும் எதிர்பார்த்தார். டாகாஹாஷிக்கு மட்டும் பொருத்தமான விளையாட்டு பந்தயங்கள் யோசித்து, அவன் முதலாக வர வேண்டும் என்பதற்காகவே இவ்வாறு செய்தாரோ எனனவோ என்பது யாருக்குத் தெரியும்.

கவிஞர் இசா(The poet Issa)

குழைந்தைகள் தலைமை ஆசிரியரை இசா கோபயாஷி எனக் கூப்பிட விரும்பினார்கள். அவரைப் பற்றிய அன்பான வரிகள்-

இசா கோபயாஷி!

எங்கள் வயோதிக இசா

அவரது தலை வழக்கை!

தலைமை ஆசிரியருக்கு 19-ஆம் நூற்றாண்டின் கவிஞன் இசா கோபயாஷியின் ஹைகூ பிடிக்கும். அவர் பெயரும் தலைமை ஆசிரியரின் குடும்ப பெயரும் ஒன்றாக இருந்ததால் இவ்வாறு இயற்றி இருந்தார்கள். இசாவின் ஹைகூவை அடிக்கடி தலைமை ஆசிரியர் கூறுவதால், குழைந்தைகளுக்கு தலைமை ஆசிரியர் சோஷாகு கோபயாஷி போல் இசாவும் அவர்கள் நண்பர் ஆனார்.

வாஸ்தவமாகவும், வாழ்க்கையின் சாதாரண நிகழ்வுகள் சித்தரிக்கும் இசா கோபயாஷியின் ஹைகூ இருந்ததால் தலைமை ஆசிரியருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அந்த சமயத்தில் ஆயிரக் கணக்கான ஹைகூ கவிஞர்கள் இருந்த போதும் இசா தனக்கென ஓர் உலகம் ஏற்படுத்தி இருந்ததை ஒருவரும் பின்பற்ற முடியவில்லை. எளிய முறையில் குழைந்தைதனமான வரிகள் தலைமை ஆசிரியரின் மனதை கவர்ந்தது. ஆகையால் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மாணவர்களுக்கு இசாவின் பின் வரும் வரிகள் கற்றுத் தருவார்:

ஒல்லியான தவளை,

உன்னை ஒப்படைக்காதே!

இதோ உன்னுடன் இருக்கிறேன் இசா!

பறக்க முயற்சிக்கும் குருவிக் குஞ்சுகளே!

வழி விடுங்கள், வழி விடுங்கள்,

ஊனமுற்ற குதிரைக்காக வழி!

விட்டு விடு ஈயை!

தன் கைகளை முறுக்கும், தன் கால்களை முறுக்கும்,

மன்றாடி கேட்கிறது உங்கள் கருணையை!

சொசகு கொபயாஷி திடீரென ஒரு இனிமையான கவிதை இயற்றி, எல்லோரும் பாடினார்கள்:

சின்ன ஆதரவில்லாதவனே வா, எங்களுடன் விளையாடு

ஏன்னென்றால் நீ அம்மா இல்லாத குருவி.

பாட திட்டத்தில் இல்லாது இருந்தாலும் அவர் அடிக்கடி ஹைகூ வகுப்புகள் நடத்துவார்.

டோட்டோ சேன் முதலாக இயற்றிய ஹைகூ சிறுவர் புத்தகத்தில் காமிக் துண்டு ஒன்றில் வந்த வழி தவறிய கறுப்பு நாய் நோரக்கு(Noaraku) தரைப் படையில் சேர்ந்து ,தொழிலில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்தும் எவ்வாறு முன்னேறியது என்பதை விவரித்து இருந்தது.

திரியும் கறுப்பு நாய் கிளம்பியது,

நிலப் பகுதிக்கு, இப்போது

ஏன்னென்றால் இராணுவத்திலிருந்து அதை நீக்கிவிட்டார்.

"உன் எண்ணத்தில் வருவதை வைத்து உண்மையான ஹைகூ இயற்ற முயற்சி செய்" என்று தலைமை ஆசிரியர் கூறினார்.

டோட்டோ சேனின் இந்த ஹைகூ சரியானாது எனச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் எந்த விஷயம் அவள் மனதை கவர்ந்தது என தெரிந்தது. ஹைகூவில் 5-7-5 வார்த்தைகள் போல் இல்லாமல் அவளது 5-7-7 என்று இருந்தது. ஆனால் இசாவின் ஜப்பானிய மொழி குருவி ஹைகூவும் 5-8-7 வார்த்தைகளில் இருந்ததால், டோட்டோ சேன் இதுவும் சரி என நினைத்தார்.

குஹோன்புட்சு கோவிலுக்கு நடந்து செல்லும் போது, மழை வந்து வெளியில் விளையாட முடியாத நேரத்தில் அசெம்பிளி ஹாலில் கூடி டோமோவின் இசா கோபயாஷி குழைந்தைகளுக்கு ஹைகூ சொல்வார். வாழ்க்கை, இயற்கை பற்றிய அவரது எண்ணங்களை விளக்க ஹைகூவை உபயோகிப்பார்.

சில இசாவின் ஹைகூ டோமோவிற்காகவே எழுதியது போல் இருந்தது -

பணி உருகியது-

திடீரென கிராமம் முழுவதும் குழைந்தைகள் வெளியே வந்தார்கள்!

மிக மர்மமான இரகசியம்

டோட்டோ சேன் தன் வாழ்க்கையில் முதன் முறையாக பணத்தைக் கண்டாள். அவள் ஸ்கூலிலிருந்து வீட்டிற்குச் இரயிலில் செல்லும் போது இச் சம்பவம் நடந்தது. ஜியுகொகாவில்(Jiyugoaka) ஓய்மாசி (Oimachi) இரயிலில் ஏறினாள். அடுத்த ஸ்டேஷன் மிடோரிகொகா (Midorigaoka)வரும் முன் ஒரு சிறிய வளைவின் போது எப்போதும் இரயில் கீர்ச் சப்தத்துடன் சாயும். டோட்டோ சேன் தடுமாறி விழாது இருக்க கால்களை கீழே பதிய வைத்து சம நிலைக்கு ஆக்கி கொள்வாள். அவள் இறங்கும் ஸ்டேஷன் வலது புறம் வருவதால், நுழைவாயில் பக்கத்தில் இருக்கும் வலது கதவருகே நிற்பாள்.

அன்று இரயில் எப்போதும் போல் வளைவில் கீர்ச் சப்தத்துடன் சாய்ந்த போது டோட்டோ சேன் தன் காலடியில் காசு விழுந்து இருந்ததை கவனித்தாள். முன்பு ஓர் முறை காசு என எதையோ எடுத்தது பட்டனாக இருந்ததால், இம் முறை நன்றாக கவனிக்க வேண்டும் என நினைத்தாள். இரயில் சரியான நிலைக்கு வந்ததும் குனிந்து உற்று நோக்கினாள். ஆம், அது 5-சென்(5 sen coin) காசுதான். யாராவது பக்கத்தில் நிற்பவர் காசை தவற விட்டு இரயில் சாய்ந்த போது அவள் அருகே உருண்டு வந்து இருக்கலாம். ஆனால் அவள் பக்கத்தில் ஒருவரும் நிற்கவில்லை.

என்ன செய்ய என்று ஆச்சரியப்பட்டாள்!! ஏதாவது பொருளை கண்டால் போலீசிடம் கொடுத்து விடு என யாரோ சொன்னது அப்போது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஆனால் இரயிலில் போலீஸ் இல்லையே? இருக்கிறாறா என்ன?

அப்போது கம்பார்ட்மென்ட் திறந்து டோட்டோ சேன் இருந்த இரயில் காரில் கண்டக்டர் நுழைந்தார். டோட்டோ சேனுக்கே எதனால் அப்படி செய்தாள் என அறியாது அவளது வலது காலை அந்த ஐந்து சென் காசின் மீது வைத்தாள். நடத்துனருக்கு அவளை தெரிந்து இருந்ததால் புன்னகைத்தார். ஆனால் அவளால் முழு மனதாக திரும்பி சிரிக்க முடியவில்லை, ஏன்னென்றால் காலடியில் மறைத்து வைத்து இருந்த குற்ற உணர்வில் இருந்தாள். அந்த நேரத்தில் அவள் இறங்கும் ஸ்டேஷன் முன்னதான ஊகயாமாவில் இரயில் நின்று (Ookayama)இடது புற கதவு திறந்தது. நிறைய ஆட்கள் டோட்டோ சேனை தள்ளி, இடித்து ஏறியும் அந்த இடத்திலிருந்து நகராது, அவள் ஒரு திட்டத்தை யோசித்தாள். ஸ்டேஷனில் இறங்கியதும் அந்த காசை போலீசிடம் கொடுத்து விட எண்ணினாள். ஆனால் அந்த காசை எடுக்கும் போது யாராவது பார்த்து விட்டால் அவளை திருடி என நினைத்தால்!! அந்த காலத்தில் ஐந்து சென் காசுக்கு கெரமல் சாக்லேட் பேக்கெட்/கேட்பரி பார் சாக்லேட் கிடைக்கும். பெரியோர்களுக்கு அது அதிக காசாக இல்லாவிட்டாலும், டோட்டோ சேனுக்கு அது பெரியதாக தோன்றியதால், சிறிது கவலையாக இருந்தாள்.

"ஆம், இது சரிதான்" என தனக்கு தானே சொல்லிக் கொண்டாள். "என் பணத்தை கீழே போட்டு விட்டேன், அதை எடுக்க வேண்டும் என்று மெதுவாக சொன்னால் எல்லோரும் அது என்னுடையதாக எண்ணுவார்கள்".

"நான் இப்படி சொல்லும் போது எல்லோரும் என்னை பார்த்து, யாராவது "அது என்னுடையது என்றால் நான் என்ன செய்ய?" என்று திடீரென அவளுக்கு இன்னொரு பிரச்சனை தோன்றியது,

பலவிதமான எண்ணங்கள் அவள் மனதில் தோன்றி, இரயில் அவள் ஸ்டேஷனை நெருங்கும் போது கீழே குனிந்து ஷூ லேலை கட்டும் சாக்கில் ரகசியமாக அதை எடுக்கலாம் என திட்டமிட்டபடி செய்தாள். வியர்வையால் நனைந்து, கையில் ஐந்து சென் காசை பிடித்துக் கொண்டு பிளாட்பார்மில் இறங்கிய போது களைப்பாகி விட்டாள். போலீஸ் ஸ்டேஷன் மிக தொலைவில் இருந்ததால், அங்கு இந்த ஐந்து சென் காசை கொடுத்து விட்டு, வீட்டிற்கு செல்ல நேரமாகி விட்டால் அம்மா கவலைப் படுவாள். படிக்கடில் இறங்கும் போது அவள் கஷ்டப்பட்டு யோசித்து பின் வருமாறு செய்ய தீர்மானித்தாள்.

"நான் இதை இரகசியமான இடத்தில் வைத்து விட்டு நாளை ஸ்கூலுக்கு எடுத்து சென்று எல்லோருடைய அபிப்பிராயத்தை கேட்பேன். ஒருவருக்கும் காசு கிடைக்காததால், அவர்களுக்கு நான் இதை காண்பித்து தான் ஆக வேண்டும்."

இதை எங்கு ஒளித்து வைப்பது என அவள் வியப்படைந்தாள். வீட்டிற்கு கொண்டு சென்றால் அம்மா இதை பற்றி கேட்பாள் என்பதனால் வேறு இடத்தில் தான் ஒளித்து வைக்க வேண்டும்.

ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு அடர்த்தியான புதருக்குள் ஏறினாள். அங்கே அவளை யாரும் பார்க்க மாட்டார், ஒருவரும் ஏற மாட்டார் என்பதால் நல்ல இடமாக தோன்றியது. குச்சியால் ஓர் சின்ன குழி செய்து ஐந்து சென் காசை போட்டு மண்ணால் மூடிவிட்டாள். அங்கு இருந்த ஒரு வித்தியாசமான கல்லை அதன் மேல் அடையாளத்திற்காக வைத்து விட்டு மிக வேகமாக வீட்டை நோக்கி ஓடினாள்.

இரவில் எப்போதும் அம்மா "தூங்க நேரமாகி விட்டது" என சொல்லும் வரை அவள் தூங்காமல் ஸ்கூலை பற்றி இருவரும் பேசுவார். ஆனால் அன்று இரவு அதிகம் பேசாமல் சீக்கிரமாக தூங்கிவிட்டாள்.

மறு நாள் ஏதோ முக்கிய வேலை செய்ய வேண்டுமென எண்ணி எழுந்தாள். திடீரென அவள் பொக்கிஷத்தை பற்றி நினைத்து சந்தோஷம் அடைந்தாள்.

தினந்தோறும் புறப்படும் நேரத்தை விட சீக்கிரமாகவே கிளம்பி ராக்கியுடன் ஓடிப் போய் புதருக்குள் தேடினாள்.

"இங்குதான் வைத்தேன்"

அடையாளக் கல் அப்படியே இருந்தது.

கல்லை எடுத்து, அந்த குழியை கவனமாக தோண்டியவாறே "நான் அழகான ஒன்றை உனக்கு காண்பிக்கப் போகிறேன்" என்று ராக்கியிடம் கூறினாள். அதிசயம் என்னவென்றால் ஐந்து சென் காசு அங்கு இல்லை!

அவள் மறைத்து வைக்கும் போது யாராவது பார்த்தார்களா, அடையாளக் கல்லை யாராவது நகர்த்தினாரா! என்று ஆச்சரியப்பட்டாள். அவள் அக்கம் பக்கத்தில் தோண்டி பார்த்தும் ஐந்து சென் எங்கும் கிடைக்கவில்லை. அவளது டோமோ நண்பர்களுக்கு காண்பிக்க முடியாததால் வருத்தம் அடைந்தாள், ஆனால் இந்த புதிரான சம்பவம் அவள் மனதிலிருந்து நீங்காத ஒன்றாக இருந்தது.

பிறகு அந்த வழியே செல்லும் போது புதரின் மீது ஏறி தோண்டுவாள், ஆனால் அந்த

ஐந்து சென் காசை மறுபடியும் பார்க்கவே இல்லை.

மூஞ்சூர் எடுத்து இருக்கலாம் என்று நினைத்தாள், அல்லது கடவுள் அவள் மறைத்து வைக்கும் போது பார்த்திருப்பார். எப்படி நினைத்துப் பார்த்தாலும் அவளுக்கு அது ஒரு மர்ம புதிராக இருந்தது. இந்த மர்மமான நிகழ்ச்சியை அவள் மறக்கவே மாட்டாள்.

உன் கைகளால் பேசுவது

ஒரு நாள் மதியம் ஜியுகோகா (Jiyugoaka) ஸ்டேஷன் டிக்கெட் நுழைவாயின் பக்கத்தில் டோட்டோ சேனைவிட கொஞ்சம் வயதான இரு பையங்கள், ஒரு பெண் கூடி நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தால் அவர்கள் கல்,பேப்பர்,கத்திரிகோல் விளையாடுவது போல் இருந்தது. இந்த விளையாட்டில் விரல்களால் செய்யும் சைகைகளை விட அதிகமான சைகைகள் செய்ததை அவள் கவனித்தாள். அது பார்பதற்கு வேடிக்கையாக இருந்தது! அருகில் சென்று உன்னிப்பாக கவனித்தாள். அவர்கள் சத்தம் செய்யாது பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஒருவன் தன் கைகளால் சைகை செய்வான், அதை மற்றொருவன் கவனித்து, பிறகு உடனே இன்னும் அதிகாமாய் வித்தியாசமான சைகைகள் செய்வான். மூன்றாமவர் கொஞ்சம் சைகைகள் செய்து, மூவரும் சேர்ந்து சத்தமில்லாது சிரிப்பார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு செய்து ஆனந்தமடைந்தார்கள். சிறிது நேரம் கவனித்த பின் டோட்டோ சேன் அவர்கள் கைகளால் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என முடிவெடுத்தாள்.

"எனக்கும் கைகளால் பேச வேண்டும் என ஆசை" என்று பொறாமையுடன் எண்ணினாள். அவர்களுடன் தானும் பங்கு பெற வேண்டும் என யோசித்தாள், ஆனால் அவளுக்கு எப்படி கை சைகளால் கேட்பது என தெரியவில்லை. தவிர அவர்கள் டோமோ மாணவர்களாக இல்லாததால் கேட்பது சரி என தோன்றவில்லை. டோயோகோ (Toyoko)இரயில் பிளாட்ஃபார்மை நோக்கி அவர்கள் செல்லும் வரை அவள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்றாவது ஒரு நாள் மனிதர்களுடன் எவ்வாறு கைகளால் பேசுவது என்பதை கற்றுக் கொள்வேன்" என்று முடிவெடுத்தாள்.

அவள் தினசரி போகும் இரயிலின் கடைசி நிற்பிடமான ஓய்மாசியில் இருக்கும் காது கேளாதவர், வாய் பேசாதவர்களுக்கான நகராட்சி பள்ளிக்கு அந்த குழைந்தைகள் போகிறார்கள் என்பதை பற்றி டோட்டோ சேனுக்கு தற்போது தெரியாது.

அந்த ஒவ்வொரு குழைந்தைகள் கைகளை பிரகாசமான கண்களால் கவனித்து அதை ஓர் அழகான செயல் முறையாக நினைத்து என்றாவது ஒரு நாள் அவர்களை நண்பர்களாக்கி கொள்ள விரும்பினாள்.

நாற்பத்தேழு ரோனின் (Forty seven Ronnin)

கோபயாஷியின் கல்வி முறை மாறுபட்டதாக இருந்தாலும், டோமோவின் யுரித்மிக்ஸ், சாப்பாட்டு நேர பழக்கம்,ஸ்கூலின் நடை பயிற்சி, சாப்பாட்டு நேரத்தின் பாட்டு "row row, row your boat"மெட்டில் பாடியது இம் முறைகளை நோக்கினால் ஐரோப்பியா, மற்ற வெளி நாட்டு எண்ணங்களின் பாதிப்பு அதிகமாய் இருப்பதாக தெரிகிறது.

தலைமை ஆசிரியரின் நம்பிக்கைகுரிய ஆளான மருயாமா(Mr.Maruyama), கோபயாஷிக்கு நேர் மாறாக இருந்தார். அவர் பெயரின் அர்த்தமான -"உருண்டை குன்று" போல் மேல் பாகத்தில் முடியே இல்லாமல்,பின் பாகத்தில் காதுளவு மட்டும்

வெள்ளை முடி இருந்தது. வட்டமான மூக்கு கண்ணாடி அணிந்து, கன்னங்கள் நல்ல சிவப்பாக இருந்தது. தோற்றத்தில் கோபாயாஷியைவிட வித்தியாசமாக மட்டுமல்லாமல், சாஸ்தீரிய சீன பாணி கவிதையை கம்பீரமான குரலில் சொல்லுவார்.

டிசம்பர் 14 காலை ஸ்கூலில் குழைந்தைகள் கூடியதும் மருயாமா இவ்வாறு அறிவித்தார்:

"அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த நாளன்றுதான் நாற்பத்தேழு ரோனின் தங்கள் குடும்ப பகை பழியை நிறைவற்றினார்கள்.(Sengakuji) செங்காகுசி கோவிலில் இருக்கும் அவர்கள் கல்லறைக்கு மரியாதை செலுத்துவதற்கு அதை நோக்கி நாம் நடக்கப் போகிறோம். உங்கள் பெற்றோருக்கு முன்பே அறிவித்து விட்டோம்."

தலைமை ஆசிரியர் மருயாமாவின் இத் திட்டத்தை எதிர்க்கவில்லை. கோபாயாஷி இதைப் பற்றி என்ன நினைத்தார் என பெற்றோருக்கு தெரியவில்லை, ஆனால் அவர்களுக்கு தெரியும் அவர் எதிர்க்கவில்லை என்பதால் சம்மதித்திருப்பார்,குழைந்தைகள் நாற்பத்தேழு ரோனின் கல்லறைகளைப் போய் பார்க்கும் நிகழ்வு கட்டாயம் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலை எழுச்சியூட்டுவதாக அமையும்.

லார்ட் அசனோவின் புகழ் பெற்ற 47 தைரியமுள்ள,நேர்மையான ஆட்கள் வருந்ததக்க தவற்றினால் இறந்து போன தலைவனின் மரியாதையை காப்பாற்ற எப்படி இரண்டு வருடமாக பழி வாங்க போட்ட சதி திட்டத்தின் கதையை அவர்கள் புறப்படும் முன் மருயாமா குழைந்தைகளுக்கு கூறினார். இந்த நாற்பத்தேழு ஆட்களுடன் ரிஹி அமனொயா (Rihei Amanoya)என்ற ஒரு துணிச்சலான வியாபாரியும் பங்கேற்றார். இவர்தான் ஆயுதங்கள் கொடுத்தார், ஆனால் ஷொகன்(shogun)அதிகாரிகள் அவரை கைது செய்யும் போது ஒத்துக் கொள்ள,ரகசியங்களை வெளிப்படுத்த மறுத்து பகிங்கரமாக-"நான்,ரிஹி அமனொயா(Rihei Amanoya)ஓர் ஆண்" என்று சொன்னார். குழைந்தைகளுக்கு பாதி கதை புரியாது இருந்தும், வகுப்பறையை விட்டு குஹொன்புட்சு கோவிலிருந்து மிக தொலை தூரத்தில் நடை பயிற்சி போவது, அங்கு பிசுனிக்கு உணவு இவை எல்லாம் அவர்களுக்கு மிக உற்சாகமாக இருந்தது.

தலைமை ஆசிரியர் மற்ற டீச்சர்களிடம் விடை பெற்று 50 குழைந்தைகளும் மருயாமாவின் தலைமையில் புறப்பட்டார்கள். மாணவர்களுடன் மாணவிகளும் உற்சாகத்துடன் உரத்த குரலில் "நான், ரிஹி அமனொயா, ஓர் ஆண்" எனக் கூறியதைக் கேட்டு வழிபோக்கர்கள் திரும்பி பார்த்து சிரித்தனர். செங்குகுஜிக்கு (Sengakuji)ஏழு மைல் நடந்து செல்ல வேண்டி இருந்தும்,குழைந்தைகள் உலாவி கொண்டும், "நான்-ரிஹி அமனொயா, ஓர் ஆண்" எனக் குரலெழுப்பி சென்றதால் பாதை தொலை தூரமாக தெரியவில்லை.

செங்குகுஜியை அடைந்ததும் மருயாமா ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு ஊதுவத்தி, சிறிது பூக்கள் கொடுத்தார். இந்த கோவில் குஹொன்புட்சுவை விட சின்னதாக இருந்தது, ஆனால் நிறைய கல்லறைகள் வரிசையாக இருந்தன. இந்த புனிதமான இடம் நாற்பத்தேழு ரோனின் நினைவாலயம் என்ற எண்ணத்தால் பயபக்தி உணர்வுடன் மரியாமா செய்ததை பின்பற்றி ஊதுவத்தி ஏற்றி,பூக்கள் போட்டு, டோட்டோ சேன் மௌனமாக வணங்கினார். அங்கு மௌனம் நிலவியது. டோமோ மாணவர்கள் மௌனமாய் இருப்பது அசாதாரணமான ஒன்று. ஒவ்வொரு கல்லறையில் இருந்த ஊதுவத்தி புகை காற்றில் ஓவியம் போல் வானத்தில் பரவியது.

இதன் பிறகு ஊதுவத்தியின் வாசனை குழைந்தைகளுக்கு மரியாமா, ரிஹி அமனொயா இருவரையும் நினைவூட்டியது. இது ஒரு மெளன வாசனையாகவும் அமைந்தது.

குழைந்தைகளுக்கு நாற்பத்தேழு ரோனின் கதை புரியாவிட்டாலும், மரியாமா அவர்களைப் பற்றி ஆர்வத்துடன் பேசியது, குழைந்தைகளுக்கு கோபாயாஷி மீது இருந்த மரியாதைக்கு இணையாக மரியாமாவின் மீதும் வித்தியாசமாக இருந்தது. அவரது தடிமனான மூக்கு கண்ணாடியின் பின்னால் இருந்த சிறிய கண்கள், விசாலமான உடலுடன் சேராத மிருதுவான் குரல் இரண்டையும் டோட்டோ சேன் விரும்பினாள்.

"மாசொ சேன் (MaSOW-chaan)!"

ஸ்டேஷனை நோக்கி செல்லும் போதும், வரும்போது டோட்டோ சேன் கொரியன் மக்கள் குடியிருப்பை கடந்துதான் செல்வாள். அவளுக்கு அவர்கள் கொரியா நாட்டை சேர்ந்தவர்கள் என்பது தெரியாது. அவளுக்கு அவர்களை பற்றி தெரிந்தது என்னவென்றால் அங்கு ஒரு வயதான பெண் தன் முடியை வித்தியாசமாக கொண்டை போல் அலங்கரித்து, நீளமான ஸ்கர்ட், சின்ன ப்ளவுஸ் அணிந்து எப்போதும் தனது மகளை எதிர்பார்த்து-"MaSOW" என அவன் பெயரை கூக்குரலிட்டு கொண்டிருந்தாள். "Ma-sa-o-chaan" என பொதுவாக கூப்பிடுவது போல் அல்லாமல் "MaSOW-Chaan" என பின் வார்த்தையை நீட்டி உயர்த்த குரலில் உச்சரித்தது கவலை மிகுந்த குரல் போல் டோட்டோ சேனுக்கு தோன்றியது.

அந்த குடியிருப்பு பகுதி ஓய்மாசி இரயில் பாதை அருகில் இருந்த மண்மேட்டில் இருந்தது. மாசொ சேன் யாரென டோட்டோ சேனுக்கு தெரியும். அவளை விட கொஞ்சம் வயதானவாக இருந்தான், இரண்டாம் க்ரேடில் இருக்கலாம், அவன் எந்த ஸ்கூல் போகிறான் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. அவன் கலைந்த முடியுடன் எப்போதும் ஒரு நாயுடன் இருந்தான். ஒரு நாள் மண்மேடு வழியாக டோட்டோ சேன் வீடு திரும்பும் போது மாசொ சேன் நாயின் மேல் கால்களை இரு பக்கம் விரித்து போட்டு இடுப்பின் மீது கைகளை வைத்து நின்று கொண்டு வலிய சண்டைக்கு வருவது போல் "கொரியனா" என டோட்டோ சேனை நோக்கிக் கத்தினான்.

அவன் குரல் புண்படுத்துவதாகவும், வெறுப்பாகவும் இருந்தது. டோட்டோ சேன் பயந்து விட்டாள். அவளை தாழ்வாக ஒன்றும் செய்யவில்லை, பேசவும் இல்லை என்ற போது அவன் அப்படி வெறுப்புடன் கத்தியதால் அவள் வியப்படைந்தாள்.

வீட்டிற்குச் சென்றதும் அம்மாவிடம் "மாசொ சேன் அவளை கொரியன் என கூப்பிட்டதை" சொன்னாள். வாயின் மேல் கை வைத்து கண்ணில் கண்ணீருடன் இருந்த அம்மாவை அவள் கவனித்தாள். டோட்டோ சேன் குழப்பத்துடன் அது கெட்டதாக இருக்குமா என நினைத்தாள். அம்மாவின் நுணி மூக்கு சிவப்பாகி இருந்தும் தன் கண்ணீரை துடைப்பதற்கு முயற்சிக்கவில்லை. "பாவம் அந்த குழைந்தை" என்றாள். எல்லோரும் அவளை அடிக்கடி "கொரியன் கொரியன்" என கூப்பிட்டதால் அவன் அந்த வார்த்தையை கெட்ட வார்த்தை என எண்ணினான். அவன் சிறுவனாக இருந்ததால் அது என்னவென்று புரியவில்லை. மற்றவர்கள் "நீ முட்டாள்" என நினைத்து "பகா(baka)" வார்த்தையை சொல்வது போல் என நினைத்து விட்டான். "கொரியன்" என்ற வார்த்தையை அடிக்கடி அவனைப் பார்த்து சொல்லியிருப்பதால் அவனும் யார் மீதாவது அந்த அசிங்கமான வார்த்தையை சொல்ல விரும்பி உன்னை "கொரியன்" என கூப்பிட்டு இருக்கலாம். மனிதர்கள் ஏன் இவ்வளவு கொடுமையாக இருக்கிறார்கள்?"

கண்ணீரை துடைத்துக் கொண்டு அம்மா டோட்டோ சேனிடம் மெதுவாக சொன்னாள், "நீ ஜப்பானியர், மாசோ சேன் கொரியா நாட்டை சேர்ந்தவன். ஆனால் அவனும் உன்னை போல் சின்ன குழைந்தை. ஆகையால் டோட்டோ சேன் கண்ணு- மனிதர்கள் வித்தியாசமானவர்கள் என ஒரு போதும் நினைக்காதே. அந்த மனிதன் ஜப்பானியர், அல்லது இந்த மனிதர் கொரியன்" என எண்ணாதே. மாசோ சேனிடம் நன்றாய் பழகு. அவர்கள் கொரியர்கள் என்பதால் சிலர் அவர்களை கெட்டவர்களாக நினைப்பது மிக வருத்தமான ஒரு விஷயம்.

இவை எல்லாம் டோட்டோ சேனுக்கு புரிந்து கொள்வது கடினமானதாக இருந்தாலும், சிறுவனான மாசோ சேனை காரணமில்லாது இழிவாக பேசினார்கள் என்பதை மட்டும் தெரிந்து கொண்டாள். அதனால் தான் அவனது அம்மா எப்போதும் கவலையுடம் தேடினாள் என்று அவள் நினைத்தாள். மறு நாள் காலை மண்மேடு வழியாக செல்லும் போது அவன் அம்மா கிரீச்சிட்ட குரலில் "மாசெள-சேன்" என கூப்பிட்ட போது அவன் எங்கு இருப்பான் என ஆச்சிரிப்பட்டு அவள் கொரியானாக இல்லாவிட்டாலும் அவன் அப்படி மறுபடி கூப்பிடும் போது "நாம் எல்லோரும் குழைந்தைகள், நாம் எல்லோரும் ஒன்றுதான்" என எடுத்துச் சொல்லி நண்பர்களாவதற்கு முயற்சி செய்ய தீர்மானித்தாள்.

அவன் அம்மாவின் கவலைமிகுந்த, வருத்தமான குரலை ஒரு முறை கேட்டாலும் மறக்க முடியாத ஒன்றாக இருந்தது.

பிக்டேய்ல்ஸ்(pigtails)

டோட்டோ சேன் சிறியவாளாக இருந்த போது இரண்டு பெரிய ஆசை இருந்தது. ஒன்று விளையாட்டு போட்டியினர் அணிந்து கொள்ளும் ப்ளூமர்(bloomer) டிரஸ்ஸை போட்டு கொள்ள வேண்டும், இரண்டாவது தலை முடியை பின்னலாக பின்னி கொள்ள வேண்டும். அவளை விட வயதான ஸ்கூல் பெண்கள் பின்னல் போட்டு இரயிலில் வந்ததை பார்த்து அவளும் அவ்வாறு செய்து கொள்ள விரும்பினாள். அவள் வகுப்பு மாணவிகள் குட்டை முடியுடன் தலையில் பேண்டுடன் வந்த போது, டோட்டோ சேன் ஒரு பக்கமாக வகிடு எடுத்து, நீள முடியை ரிப்பனால் கட்டிக் கொண்டு வந்தாள். தவிர அவள் அம்மாவுக்கும் அவ்வாறு பிடித்து இருந்தது. பிக் டெயிலாக போட்டு கொள்ள ஆசையினால் டோட்டோ சேன் முடியை வளர்க்க விரும்பினாள்.

ஒரு நாள் அவள் முடியை இரண்டு பிக் டெயிலாகப் அம்மாவை போடச் செய்தாள். நுணியில் நன்றாக ரப்பர் பேண்ட் போட்டு மெலிதான ரிப்பனால் கட்டியதும், தன்னை பெரிய மாணவி போல் உணர்ந்தாள். முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் பார்த்த போது இரயிலில் வரும் பெண்களின் பின்னல் போல் அல்லாது அவளது பின்னல் ஒல்லியாகவும், குட்டையாகவும்(பன்னி வால் போல்) இருந்ததை உணர்ந்தாள். இருந்தாலும் ராக்கியிடம் ஓடி போய் அது பார்பதற்காக, பின்னலை பெருமையுடன் தூக்கி பிடித்தாள். நாய் ராக்கி இரு முறை கண் சிமிட்டியது.

"உன் முடியையும் பின்னலாம் என்பது என் ஆசை" எனச் சொன்னாள்.

பின்னல் அவிழ்ந்து விடும் என்ற பயத்தினால் இரயிலில் ஏறியதும் அவள் தலையை அசைக்காமல் வைத்துக் கொண்டாள். "இரயிலில் யாராவது கவனித்து "எவ்வளவு அழகான பின்னல்" எனச் சொன்னால் "எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்" என நினைத்தாள். ஆனால் ஒருவரும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவள் ஸ்கூல் சென்றதும், அவள் வகுப்பில் இருந்த மியோ சேன்(Miyo-chan), சாகோ சேன்(Sakko Chan), கிய்கோ ஆகி(Keiko Aoki), எல்லோரும் ஒரே குரலில் ஆச்சரியத்துடன் "

ஹோ! பிக்டெயில்" என்ற போது அவள் மிக்க திருப்தி அடைந்து அவர்களை தொட அனுமதித்தாள்.

மாணவர் ஒருவருமே இதை கவனிக்கவில்லை. ஆனால் லஞ்ச் நேரத்திற்கு பின் அவள் வகுப்பு ஓயே(Oe)என்றவன் "வாவ், டோட்டோ சேன் புதிய தலையலங்காரம் செய்து வந்து இருக்கிராள்" என உயர்த்த குரலில் சொன்னான்.

ஒரு மாணவன் கவனித்தான் என்பதை நினைத்து டோட்டோ சேன் "இது பிக்டெயில்" என்று பெருமையுடன் கூறினான்.

அவன் அவள் முன்னால் வந்து இரு கைகளால் அதை பிடித்து கொண்டு "நான் களைப்பாக இருக்கிறேன், இதில் சிறிது நேரம் தொங்கலாம் என நினைக்கிறேன்", இது இரயில் கை பிடியை விட நன்றாக இருக்கிறது"என்று சொல்லி அதை இழுத்ததும், ஓ(Oe) ஒல்லியான டோட்டோ சேனைவிட இரு மடங்கு பருமனாக இருந்ததால், அவள் தடுமாறி தடாமென்று கீழே விழுந்தாள். கீழே தள்ளாமல் உன் பிக்டெயில் கை பிடி எனக் கிண்டல் செய்த போதே அவள் புண்பட்டுவிட்டாள். "ஹய்யா ஹோ" என்ற சத்ததுடன் விளையாட்டு தின "டக் ஆஃப் வார்" போல் முடியை இழுத்த போது அவளுக்கு அழுகையே வந்தது.

டோட்டோ சேன் பிக்டெயிலை சிறிது வயதான தோற்றம் அளிக்கும் சிகை அலங்காரமாக கருதி, அதனால் யாவரும் பணிவுடன் நடப்பார்கள் என எதிர்பார்த்தாள். அழுது கொண்டே அவள் தலைமை ஆசிரியரின் அறை நோக்கி ஓடினாள். அவள் தேம்பி அழுதவாறு கதவை தட்டுவது கேட்டு அவர் திறந்து, எப்போதும் போல் அவளுக்கு சமமாக குனிந்து "என்னவாயிற்று" என கேட்டார்.

தன் பிக்டெயில் பின்னல் ஒழுங்காக இருக்கிறதா என சரி பார்த்து "ஓ(Oe) ஹய்யா ஹோ எனச் சொல்லி இதை இழுத்தான்" எனக் கூறினாள்.

தலைமை ஆசிரியர் அவள் முடியை கவனித்தார். அவளது அழுகையான தோற்றத்திற்கு மாறாக அவள் பிக்டெயில் பின்னல் உல்லாசமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தது போல் காட்சி அளித்தது. இருவரும் எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்து, பற்கள் இல்லாததை பற்றி கவலைப் படாது வாய் திறந்து சிரித்தார்.

"அழாதே, உன் முடி அலங்காரம் மிக அழகாக இருக்கிறது" என்றார்.

கண்ணீருடன் இருந்த முகத்தை சிறிது உயர்த்தி வெட்கத்துடன் "உங்களுக்கு பிடித்திருக்கிறதா" எனக் கேட்டாள்.

"ரொம்ப ஜோராக இருக்கிறது" என்றார்.

டோட்டோ சேன் அழுகையை நிறுத்தி நாற்காலியிருந்து எழுந்து "ஓய் ஹய்யா ஹோ என சொன்னாலும் இனி நான் அழவே மாட்டேன்" என்றாள்.

தலைமை ஆசிரியர் புன்னகையுடன் சரி என தலை ஆட்டினார். டோட்டோ சேனும் புன்னகை புரிந்தாள். இந்த புன்சிரிப்பான முகம் அவள் பின்னலுக்கு நிகராக இருந்தது. தலைமை ஆசிரியரை வணங்கி, ஓடிச் சென்று மற்ற மாணவர்களுடன் விளையாட ஆரம்பித்தாள்.

தலையை சொரிந்து நிற்கும் ஓ வை அவள் முன் பார்த்த போது, தான் அழுததை மறந்து

விட்டிருந்தாள்.

"உன் பின்னலை இழுத்ததற்காக மன்னிப்பு கேட்கிறேன்" என தெளிவான குரலில் உரக்க சொன்னாள். "தலைமை ஆசிரியர் என்னை திட்டினார். நீ மாணவிகளிடம் நன்றாக பழக வேண்டும் தவிர மரியாதையுடனும் நடந்து அவர்களை கவனமாக பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்றும் கூறினார்.

இதுவரை யாரும் பெண்களிடம் நன்றாக பழக வேண்டும் எனச் சொல்லிக் கேட்டதில்லை என்பதால் டோட்டோ சேன் சற்று வியப்படைந்தாள். அவளுக்கு தெரிந்த அதிக குடும்பங்களில் நிறைய குழைந்தைகள் இருக்கும் போது ஆண் குழைந்தைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அவர்களுக்கு முதலில் உணவு அளிப்பதும், சிறுமிகள் பேசினால் "சின்ன பெண்கள் தன் பேச்சின் மூலம் அவர்கள் இருப்பதை வெளிப்படுத்தக் கூடாது" என அவர்கள் அம்மா சொல்வார்.

இப்படி இருந்தும், தலைமை ஆசிரியர் ஓ விடம் பெண்களை கவனமாக பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கூறியது அதிசயமாக இருந்தது. யாராவது கவனமாக பார்த்து கொள்வது நன்று, இது எவ்வளவு இனிமையானது என்றும் பிறகு அவள் எண்ணினாள்.

ஆனால் ஓ வின் பார்வையில் இது ஓர் எதிர்பாராத ஒன்றாக இருந்தது. பெண்களிடம் அன்பாகவும், மரியாதையுடன் இரு எனக் கூறியது வினோதமாக இருந்தது. மேலும் முதலும் கடைசியுமாக டோமோவில் அவன் தலைமை ஆசிரியரிடம் திட்டு வாங்கிய அன்று மறக்க முடியாத தினமாகிவிட்டது.

நன்றி

புத்தாண்டு விடுமுறை நாட்கள் நெருங்கி வந்தது. கோடை விடுமுறை நாட்கள் போல் குழைந்தைகள் பள்ளியில் சந்திக்காமல், அவரவர்கள் தங்கள் முழு நேரத்தை குடும்பத்தாருடன் கழித்தார்கள்.

"இந்த புத்தாண்டை என் தாத்தாவுடன் குயுஷு(Kyushu)வில் கொண்டாடப் போகிறேன்" என மிஜிடா(Migita)ஒவ்வொருவரிடமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள், விஞ்ஞான பரிசோதனை செய்ய விரும்பும் டாய் சேன் நான் என் அண்ணனுடன் பௌதிக ஆய்வுக் கூடத்திற்குப் போகப் போவதாகவும், அந்த நிகழ்வை எதிர்நோக்கி இருப்பதாகவும் கூறினாள். "சரி, நாம் விடுமுறைக்குப் பின் பார்த்துக் கொள்ளலாம்", ஒவ்வொரு தங்கள் விடுமுறையை எவ்வாறு செலவிடப் போகிறார்கள் என்பதையும் சொல்லி விடைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

டோட்டோ சேன் அப்பா அம்மாவுடன் ஸ்கீயிங்க்(skiing) என்ற உறை பனி மீது பலகையில் வழக்கி போகும் ஒரு விளையாட்டிற்குச் சென்றாள். ஆர்கெஸ்ட்ரா நடத்துபவரும், செல்லோ இசைக் கருவி வாசிப்பவருமான செல்லிஸ்ட்(cellist) அப்பாவின் நண்பர் ஹைடியோ சைடோ(Hideo Saito)வின் ஒரு அழகான வீடு ஷிகா மேட்டு நிலத்தில் (Shiga Highlands) இருந்தது. குளிர் காலத்தில் அவர்கள் அங்கு போய் தங்குவதால், அவள் கிண்டர் கார்டன்(K.G.)படிக்கும் போதிலிருந்தே ஸ்கீ கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டாள்.

திரு.சைடோவின் வீட்டைப் போல் அங்கு தங்குவதற்கு வீடு இல்லாதவர்கள் ஸ்டேஷனிலிருந்து குதிரை வண்டியில் ஸ்கீயிங்க் இடத்திற்குப் போகும் வழியில் இருக்கும் பனி மூடிய மரங்களை பார்த்துக் கொண்டுப் போவார்கள். அங்கு ஜப்பானிய பாணியில் ஒரு பயணியர் விடுதி, ஒரு மேற்கத்திய பாணி ஹோட்டல் மட்டும் இருந்தும்

அதிக வெளி நாட்டுப் பயணிகள் இங்கு வருவது இந்த இடத்திற்கு பெருமைதான் என அம்மா சொன்னாள்.

இந்த வருடம் டோட்டோ சேனுக்கு மற்ற வருஷத்தை விட மிக வித்தியாசமாக இருந்தது. அவள் ஆரம்ப பள்ளியின் முதல் கிரேட் மாணவி, தவிர அவளுக்கு கொஞ்சம் ஆங்கிலமும் தெரிந்து இருந்தது. அப்பா "thank you" எவ்வாறு சொல்ல வேண்டும் என்பதை அவளுக்குக் கற்றுத் தந்து இருந்தார்.

டோட்டோ சேன் ஸ்கீயில் நின்று கொண்டிருக்கும் போது வெளி நாட்டினர் கடந்து செல்லும் போது எப்போதும் ஏதாவது சொல்லுவார்கள். "அவள் அழகாய் இருக்கிறாள், இல்லையா" எனச் சொல்லும்போது இது நாள் வரை அவளுக்குப் புரியாது பதில் சொல்லாமல் இருந்து, இனி அவள் சிறிது தலை அசைத்து "thank you" எனச் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டு வெளி நாட்டவர் புன்னகை புரிந்து அவர்களுக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். சில நேரங்களில் ஒரு பெண்மணி குனிந்து தன் கன்னத்தை டோட்டோ சேனின் கன்னத்தோடு வைப்பாள், அல்லது ஆண் அவளை கட்டிக் கொள்வார். மனிதர்களுடன் இப்படி "thank you" சொல்லி நண்பர்களாவதை டோட்டோ சேன் ஜாலியான ஒன்றாகக் கருதினாள்.

"என்ன என் முன்னால் நின்று ஸ்கீயிங் செய்ய விருப்பமா? என ஒரு நாள் ஒரு இளைஞன் டோட்டோ சேனிடம் வந்து சைக்யால் கேட்டான். அப்பா சரி என சம்மதித்தார்.

"than you" என பதிலளித்தாள், அவன் தன் கால்கள் முன் அவளை ஒழுங்காக உட்கார வைத்தான். பிறகு அவன் டோட்டோ சேனுடன் அந்த ஷிகா மேட்டு நிலத்தின் மிருதுவான அதிக நீளமான சாய்வான பரப்பில் ஸ்கீயிங்க் செய்தான். அவர்கள் காற்றைப் போல் சென்ற போது அவள் காதில் காற்று விசில் அடித்தது. டோட்டோ சேன் முன்னால் சாயாது இருக்க தன் முழங்காலை நன்றாக இருக்கி பிடித்துக் கொண்டாள். கொஞ்சம் பயமாக இருந்தாலும் ரொம்பவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. அவர்கள் நின்றவுடன் பார்வையாளர்கள் கை தட்டினார்கள். அந்த வாலிபனின் ஸ்கீயிலிருந்து எழுந்து டோட்டோ சேன், பார்வையாளர்களை நோக்கி சற்று குனிந்து "தேங்க்யூ" எனக் கூறியதும் அவர்கள் இன்னும் அதிகமாக கை தட்டினார்கள்.

ரொம்ப நாட்கள் பிறகுதான் எப்போதும் வெள்ளி ஸ்கீ கோல்கள் பயன் படுத்திய புகழ் பெற்ற ஸ்கீயர் Schneider என்ற அந்த வாலிபன்-என அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் அன்று அவனிடம் பிடித்தது அவன் ஸ்கீயிங்க் முடிந்ததும், எல்லோரும் கை தட்டிய பின் அவள் பக்கத்தில் குனிந்து உட்கார்ந்து, கைகளை பிடித்து மிக முக்கிய நபராக அவளை எண்ணி "தேங்க்யூ" எனச் சொன்னதுதான். அவன் குனிந்த போது அவளை சிறுமியாக நினைக்காது ஒரு வளர்ந்த பெண்ணாக கருதிதான் நடத்தினான். அவன் பண்புள்ள ஒருவன் என அவளது உள்மனம் சொல்லியது. அவனுக்கும் அப்பால் வெள்ளைப் பனியின் இயற்கை தோற்றக் காட்சி முடிவில்லாததாக இருந்தது.

நூலக வண்டி (The Library Car)

குளிர்க் கால விடுமுறைக்குப் முடிந்ததும் குழைந்தைகள் ஸ்கூல் திருபிய போது அங்கு புதிய வினோதமான ஒன்றை கண்டு அவர்களது கண்டுபிடிப்பை ஆனந்தமான கூக்குரலால் வரவேற்றார்கள். அவர்கள் வகுப்பறை கார்களின் எதிரே மலர் பரப்பின் பக்கத்தில் அசெம்பிளி ஹால் அருகே ஓர் புதிய கார் நின்று கொண்டு இருந்தது.

விடுமுறை நேரத்தில் அது ஓர் நூலக வண்டியாக மாறி இருந்தது. எல்லோரும் மதிக்கும் வாயிற் காப்பான்-ரையோ சேன் (Ryo-chan), பல வித வேலைகளை செய்யும் திறமை வாய்ந்த அவன்தான் இதை கடினமாக உழைத்து நிறைய ஷெல்ஃப் எல்லாம் போட்டு, அதில் வரிசையாக பல வண்ணப் புத்தகங்கள் வைத்து இருந்தான். அங்கு உட்கார்ந்து படிப்பதற்கு டெஸ்க்கள், நாற்காலிகளும் இருந்தன.

"யார் வேண்டுமாலும் எந்த புத்தகம் எடுத்து படிக்கலாம். சில புத்தகங்கள் குறிப்பிட்ட கிரேட்டுக்காக என ஒதிக்கி வைக்கப் பட்டு இருப்பதாக அல்லது வேறு விதமாக இருக்கும் என்ற பயம் வேண்டாம். நீங்கள் இங்கு உங்கள் விருப்பம் போல் வரலாம். வீட்டிற்கும் புத்தகம் எடுத்துச் செல்லலாம். படித்தவுடன் கட்டாயம் திரும்பக் கொண்டு வைத்து விடவும். உங்களிடம் வீட்டில் ஏதாவது புத்தகம் இருந்தால், மற்றவரும் படிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி இங்கு திருப்பி விட்டால் நான் மகிழ்ச்சி அடைவேன். தயவு செய்து உங்களால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு படியுங்கள்," இது உங்கள் நூலகம்" என்று தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார்."

"நாம் இன்றைய முதல் கிளாஸை லைப்ரரி கிளாஸாக வைத்துக் கொள்ளலாம்" என்று ஒரே குரலில் கத்தினார்கள்.

"என்ன இவ்வாறு தான் செய்ய விரும்புகிறீர்களா" உற்சாகத்துடன் இருந்த குழைந்தைகளை பார்த்து தலைமை ஆசிரியர் மகிழ்ச்சியுடன் புன்னகைத்து, சரி அப்படியே ஆகட்டும்?" என்றார்.

அதைக் கேட்டு டோமோவின் அனைத்து 50 மாணவர்களும் நூலக வண்டியில் கூடினார்கள். மிக உற்சாகத்துடன் அவர்கள் தனக்கு விருப்பமான புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து கொள்ள முயன்றனர், ஆனால் பாதி மாணவர்களுக்குதான் அமர்வதற்கு இடம் கிடைத்தது, மற்றவர்கள் நிற்க வேண்டி இருந்தது. மக்கள் நின்று கொண்டு புத்தகம் படிக்கும் ஓர் கூட்டமான இரயிலைப் போல இது மிக வேடிக்கையான காட்சியாய் இருந்தது.

குழைந்தைகள் ஆனந்தமாய் இருந்தார்கள். டோட்டோ சேனுக்கு இன்னும் நன்றாகப் படிக்க வரவில்லை. இருந்தாலும் கண் கவரும் படங்களுடன் இருந்த ஒரு புத்தகத்தை தேர்ந்தெடுத்தாள். ஒவ்வொருவரும் புத்தகத்தை எடுத்து அதை படிக்க ஆரம்பித்த போது அந்த வண்டியில் திடீரென நிசப்தம் நிலவியது. ஆனால் இந்த நிசப்தம் சில குரல்களால் அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. சிலர் உரக்க படித்தார்கள், சிலர் புத்தகத்தில் வரும் புரியாத பாத்திரங்களைப் பற்றி மற்றவரிடம் கேட்டார்கள், தவிர புத்தகத்தை ஒருவருக்கொருவர் மாற்றிக் கொண்டும் இருந்ததால் இரயில் காரில் சிரிப்பொலி பரவியது. ஒரு குழைந்தை இப்போதுதான் படிக்க ஆரம்பித்து "singing pictures" என்னும் புத்தகத்தைப் பார்த்து அதில் இருக்கும் பாட்டை பார்த்து பாடிக் கொண்டே அதன் பக்கத்தில் இருக்கும் முகத்தை வரைந்தார். அந்த பாட்டு பின் வருமாறு:

"A circle and a spot; a circle and a spot;
criss-crosses for the nose; another round and dot.
Three hairs, three hairs, three hairs and wow!
Quick as a wink, there's a fat hausfrau." .

"வாவ்"(wow)என்ற வார்த்தையால் முகம் வரைந்து, மூன்று அரை வட்டம் "கண் சிமிட்டும் வேகத்தில்" எனப் பாடி வரைய வேண்டும். எல்லா கோடுகளும் சரியாக வரைந்தால் பழைய சிகை அலங்கார பருமனான பெண்மணியின் ஓர் உருவம் கிடைக்கும்.

டோமோவில் குழைந்தைகளுக்கு அவர்கள் பிடித்த முறையில் விஷயங்களை எடுத்துப் படிக்க அனுமதி இருந்ததால், தனது செய்கையால் தொந்தரவு ஏற்பட்டால் அது மிகவும் தர்மசங்கடமானது. அவர்களை சுற்றி என்ன நடந்தாலும் தன் வேலையில் முழு கவனத்துடன் இருக்க குழைந்தைகளுக்குப் பயிற்சி அளித்திருந்ததால், அந்தக் குழைந்தை உரக்கப் பாடி(hausfrau)ஹாச்ஃபொரோ வரைந்த போது ஒருவரும் அதைக் கவனிக்கவில்லை. ஓர் இருவர் மட்டும் அங்கு கூடினர், ஆனால் மற்றவர் எல்லோரும் அவரவர் புத்தகத்தில் தன்னை மறந்த நிலையில் இருந்தார்கள்.

டோட்டோ சேனின் புத்தகம் ஓர்(folk tales) நாடோடிக் கதையாக இருந்தது. ஓர் பணக்காரனின் மகள் அடிக்கடி வயிற்று வாயு பிரியும் பழக்கமுள்ளவளாக இருந்ததால் அவளுக்கு கணவன் கிடைக்கவில்லை. கடைசியில் அவள் பெற்றோர் ஒருவனை தேடி கண்டுபிடித்து மணம் முடித்தார்கள். ஆனால் கல்யாண இரவு அன்று ரொம்பவும் உற்சாகமடைந்து எப்போதையும் விட மிக வேகத்தில் வயிற்று வாயு விட்டதில் மணமகன் படுக்கையிலிருந்து எகிரி, படுக்கை அறையில் ஏழரை தடவை சுற்றி நினைவில்லாது கீழே விழுந்தான். அவன் படுக்கை அறையில் சுற்றிய காட்சி புத்தகத்தில் பட மூலம் வடிவமத்திருந்தது பார்பதற்கு மகிழ்ச்சியளித்தது. பிறகு எப்போதும் மாணவர்கள் மத்தியில் இப் புத்தகம் அதிகமாக படிக்கப் பட்டது.

ஒருவித நவரத்தினங்கள் அடைத்து இருப்பது போல், இரயிலில் ஜன்னல் வழியாக வரும் காலை சூரிய ஒளியில் மாணவர்கள் ஆர்வத்தோடு புத்தகத்தில் மூழ்கி இருந்த காட்சி தலைமை ஆசிரியரின் மனதை சந்தோஷமடையச் செய்து இருக்கும்.

அன்று முழுதும் நூலக இரயிலிலேயே தினத்தை செலவிட்டார்கள்.

மழை காரணத்தால் வெளியே போக இயலாத போது, மற்ற நேரங்களில், இந்த நூலகம் எல்லோரும் கூடுவதற்கான மிகப் பிடித்தமான ஓர் இடமாக அமைந்தது.

தன்னை மறந்து புத்தகத்தில் மூழ்கி குழைந்தைகள் பாத்திரம் போவதற்காக அசெம்பிளி ஹால் வரை போவதை தள்ளிப் போட்டு கடைசியில் கட்டுப்படுத்த முடியாது ஒருவதை பார்த்து, "நூலகத்தின் பக்கத்தில் ஒரு பாத்திரம் கட்டினால் நல்லது என தோன்றுகிறது" என்று ஒரு நாள் தலைமை ஆசிரியர் கூறினார்.

வால்கள்

ஒரு நாள் பிற்பகல் ஸ்கூல் முடிந்து டோட்டோ சேன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கும் நேரத்தில் ஓய் (O) ஓடி வந்து "தலைமை ஆசிரியர் யாருடனோ கத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்" என தாழ்ந்த குரலில் அவரிடம் கூறினான்.

"எங்கு" என டோட்டோ சேன் கேட்டாள்.

தலைமை ஆசிரியர் கோபமாக இருக்கிறார் எனக் கேட்டு அவள் ஆச்சரியப் பட்டாள். வேகமாய் ஓடிவந்து அவளிடம் சொல்வதற்கு வந்ததால் ஓயும் ஆச்சரியமடைந்தான் எனத் தெரிந்தது.

"அவர்கள் சமையலறையில் இருக்கிறார்கள்" என்று கண்களை அகலமாக திறந்து, மூக்கையும் விரித்துக் கூறினான்.

"வா" என்று டோட்டோ சேன் அவனது கையை பிடித்துக் கொண்டு இருவரும் தலைமை ஆசிரியரின் வீட்டை நோக்கி ஓடினார்கள். அவரது வீடு அசெம்பிளி ஹாலை ஓட்டி இருந்தது. சமையலறை ஸ்கூல் மைதானத்தில் பின் வாசல் அருகில் இருந்தது. டோட்டோ சேன் குட்டை தண்ணீரில் விழுந்த போது அவளை சமையலறை வழியாக தான் பாத்ரூமிற்கு சுத்தம் செய்வதற்காக அழைத்துச் சென்றார். தவிர லஞ்ச் நேரத்தில் "சில கடல் உணவு, சில நில/மலை உணவு" பரிமார்ப்பட்ட உணவு தலைமை ஆசிரியரது சமையலறையில் தான் செய்தார்கள்.

இரு குழைந்தைகளும் மெதுவாக நடந்து சமையலறையை நோக்கி வந்த போது, மூடி இருந்த கதவின் பின்னாலிருந்து "டாகாஹாஷியிடம் உனக்கு வால் இருக்கிறது என கொஞ்சக் கூட யோசிக்காமல் ஏன் சொல்லத் தோன்றியது" என கிளாஸ் டீச்சரை கண்டித்துப் பேசிய தலைமை ஆசிரியரின் கோபமான குரல் கேட்டது.

"நான் தாழ்வுப் படுத்தும் எண்ணத்துடன் சொல்லவில்லை, தற்செயலாக அவனைப் பார்த்த போது அவன் அழகாகத் தோன்றியதால் சொன்னேன்" என அவள் பதிலளித்தாள்.

"ஆனால் நீ விளையாட்டாக சொன்னதின் விளைவு மிக சீரியஸானது என்பது உனக்கு தெரியுமா?" நான் டாகாஹாஷியிடம் எவ்வளவு கருத்தும் கவனமாக இருக்கிறேன் என உனக்கு எப்படி புரிய வைக்க" என்றார்.

அன்று காலை வகுப்பில் என்ன நடந்தது என்பதை டோட்டோ சேன் நினைவில் கொண்டு வந்தாள். ஆதி மனிதர்களுக்கு வால்கள் இருந்ததைப் பற்றி கிளாஸ் டீச்சர் சொன்னார். குழைந்தைகள் அதை வேடிக்கையாக நினைத்தனர். மனித பரிமாண வளர்ச்சியை பற்றி மாணவர்களுக்கு அறிமுக படுத்தும் அவளது இந்த பேச்சு என பெரியோர்கள் சொல்லியிருப்பார். குழைந்தைகளையும் இது மிகவும் கவர்ந்தது. வாலின் அடையாள சின்னமாக காகிக்ஸ் (COCCYX) என்று எல்லோருக்கும் இருப்பதாக சொன்னதும் எல்லோரும் தங்களது எங்கே என ஆச்சரியமடைந்த போது வகுப்பில் சிறிது அமலி ஏற்பட்டது. கடைசியில் டாகாஹாஷியை நோக்கி- " இன்னும் இங்கு யாருக்காவது வால் இருக்கலாம், இல்லையா" என வேடிக்கையாக டீச்சர் கூறினார்.

டாகாஹாஷி உடனே எழுந்து நின்று தலையை ஆட்டி "எனக்கு இல்லை" என அழுத்தமாக சொன்னான்.

தலைமை ஆசிரியர் அந்த நிகழ்வைப் பற்றிதான் பேசிக் கொண்டிருந்தார் என டோட்டோ சேனுக்கு தெளிவாக விளங்கியது.

"டாகாஹாஷியை வால் இருக்கிறதா எனக் கேட்கும் போது அவன் உணர்ச்சி எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை நீ யோசித்தாயா" எனக் கோபப்படாது வருத்ததுடன்

கேட்டார்.

குழைந்தைகளுக்கு டீச்சரின் பதில் காதில் விழவில்லை. தலைமை ஆசிரியர் இந்த வால் நிகழ்வை பற்றி ஏன் இவ்வளவு கோபப்பட்டார் என டோட்டோ சேனுக்குப் புரியவில்லை. தலைமை ஆசிரியர் அவளை வால் இருக்கிறதா எனக் கேட்டிருந்தால் பிடித்திருக்கும் ஏன்னென்றால் அவளுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாததால் அதை பெரிதாக நினக்க மாட்டார். ஆனால் டாகாஹாஷியின் வளர்ச்சி நின்று விட்டது என அவன் அறிந்து இருந்தான். இந்த காரணத்தால் தான் தலைமை ஆசிரியர் விளையாட்டு தினத்தன்று அதிகமான பந்தயங்கள் டாகாஹாஷி வென்று விட ஏற்றதாக யோசித்து நடத்தினார். டாகாஹாஷியைப் போல குழந்தைகள் தன் குறைகளை பற்றி பெரிதாக நினைக்காது இருக்க நீச்சல் குளத்தில் ஆடையில்லாது நீச்சலடிக்கவும் செய்தார். மற்ற மாணவர்களைப் பார்த்து டாகாஹாஷி, யாகுகி சேன் போல் வளர்ச்சி குன்றி வேறு விதத்தில் ஆக்கமுள்ளவர்களின் மனதில் தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படாது இருக்க தலைமை ஆசிரியர் எல்லாவற்றிலும் அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தார். அவன் அழாகய் இருந்தாலும் யோசனையில்லாது டாகாஹாஷியிடம் இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்டது தலைமை ஆசிரியருக்குப் புரியாத ஒன்றாக இருந்தது.

அவள் இவ்வாறு கேட்டதை தற்செயலாக தலைமை ஆசிரியர் தன் தினசரி பார்வை நேரத்தின் போது அந்த வகுப்பை கடந்து வந்த போது தெரிந்து கொண்டார்.

கிளாஸ் டீச்சர் அழுதவாறு "நான் செய்தது பெரிய தவறுதான்" எனத் தேம்பினாள். "நான் டாகாஹாஷியிடம் மன்னிப்பு கேட்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்" எனக் கேட்டாள்.

தலைமை ஆசிரியர் ஒன்றும் பதிலளிக்கவில்லை. டோட்டோ சேனுக்கு அவரை பார்க்க இயலவில்லை, ஆனால் அவருடன் இருக்க விரும்பினாள். இதைப் பற்றி அவளுக்கு அதிகம் தெரியவில்லை, ஆனால் தலைமை ஆசிரியர் அவர்களது நண்பர் என மட்டும் தோன்றியது. ஓ ய்க்கும் அவ்வாறு தோன்றி இருக்கலாம்.

கிளாஸ் டீச்சரை மற்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கும் ஆசிரியரின் அறையில் கண்டிக்காமல் அவரது வீட்டின் சமையலறையில் கூப்பிட்டு கண்டித்ததை அவளால் மறக்க முடியவில்லை. அவர் அறிவாளியான கல்வியாளர் என்ற வார்த்தைக்கு ஏற்ப நடந்தார் என்பதற்கு இதுவே ஒரு எடுத்துக் காட்டு, என்பதை டோட்டோ சேன் அப்போது உணரவில்லை. அவரது குரலும், வார்த்தைகளும் அவள் மனதில் நிரந்தரமாக இருந்தது.

வசந்த காலம் நெருங்கியது. டோமோவில் டோட்டோ சேனின் இரண்டாவது வசந்த காலம், பள்ளியின் புதிய வருடத்தின் தொடக்கம்.

டோமோவில் அவளது இரண்டாம் வருடம்

ஸ்கூல் மைதானத்தில் எல்லா மரங்களிலும் இலைகள் துளிர் விட்டு இருந்தன, பூச்செடிகளிலும் பூக்கள் மலர்ந்து டோமோவின் குழைந்தைகளை "நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்" என சொல்லியது, இன்னும் பல பூச் செடிகளில் பூக்கள் மலர்வதற்காக காத்து இருந்தன.

நீச்சல் குளத்தின் பக்கம் இருந்த மீன் தொட்டியில் இருந்த தங்க மீன் அசைந்து

மகிழ்ச்சியுடன் நீந்த ஆரம்பித்தது.

எல்லாம் புதுமையாகவும், பொலிவுடன் இருந்ததைப் பார்த்தால் இது வசந்த காலம் என சொல்லாமலே எல்லோருக்கும் தெரிந்தது.

ஒரு வருஷம் முன்புதான் டோட்டோ சேன் அம்மாவுடன் டோமோ காகுயின் ஸ்கூலுக்குள் நுழைந்தாள். அங்கு இருந்த வாயிற் கதவு பூமியிலிருந்து வளர்வதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டாள், பின்பு வகுப்பறைகள் இரயில் காரில் இருப்பதைப் பார்த்து உற்சாகமடைந்து மேலும் கீழும் குதித்து, தலமை ஆசிரியர் சொசகு கோபயாஷி அவளது நண்பர் என உறுதியாக இருந்தாள். டோட்டோ சேனும் அவளது சக மாணவர்களும் இரண்டாம் கிரேடிற்கு போய் விட்டதில் மகிழ்ச்சி அடைந்த போது, முதல் கிரேடிற்கு வந்த புதிய குழைந்தைகள் டோட்டோ சேன் மற்றவர்கள் முதன் முதலாக பார்த்தது போல் நாலாபுறமும் மிக ஆர்வத்துடன் நோக்கினார்கள்.

இந்த ஒரு வருடம் டோட்டோ சேனுக்கு ஒவ்வொரு தினத்தையும் மிக ஆவலுடன் எதிர் நோக்கி நினைவிலிருந்து நீங்காத நிகழ்வுகளாக இருந்தது. தெருப் பாடகரை அவளுக்கு இன்னும் பிடித்தது, ஆனால் பலவிதமான விஷயங்களையும் விரும்பி கற்றுக் கொண்டாள். தொந்தரவு என கருதி ஸ்கூலிலிருந்து நீக்கப் பட்ட இந்த சின்ன சிறுமிதான் டோமோவிற்கு தகுதியான குழைந்தையாக வளர்ந்து விட்டாள்.

டோமோவின் கல்வி முறையில் நம்பிக்கை இல்லாமல் சில பெற்றோர்கள் இருந்தார்கள். டோட்டோ சேன் அப்பா, அம்மாவுிற்கும் தாங்கள் சரியான முடிவை எடுத்து இருக்கிறோமா என சில நேரங்களில் வியந்தார்கள். கோபயாஷியின் கல்வி முறையில் சந்தேகத்தோடும், மேலேழுந்த வாரியாகப் பார்த்து தங்கள் குழைந்தைகளை இங்கு விட்டதில் சரியில்லை என அவர்களை வேறு பள்ளிக்கு மாற்றினார்கள். ஆனால் குழைந்தைகள் டோமோவை விட்டு போக இஷ்டமில்லாமல் அழுதனர். அதிர்ஷ்டவசமாக டோட்டோ சேனின் வகுப்பிலிருந்து ஒருவரும் போகவில்லை, அவளுக்கு ஒரு வகுப்பு மேலே இருந்தவன் விட்டுப் போகும் போது கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்து, தனது வருத்தத்தை மூடிய கை முட்டியால் தலைமை ஆசிரியரின் முதுகில் குத்தி வெளிப் படுத்தினான். அப்போது அவன் முழங்காலிலிருந்த காயத்தின் ஆறி வந்த பொருக்கு ஆடியது. தலைமை ஆசிரியரின் கண்களும் அழுது சிவந்து விட்டன. கடைசியில் அவனது பெற்றோர்கள் கொண்டு சென்றார்கள். அவன் கண்களுக்கு தென்படும் வரை திரும்பி பார்த்து கைகளை அசைத்துக் கொண்டு சென்றான்.

இது போல் துக்க நிகழ்வுகள் அதிகமாக இல்லை. தினசரி நிறைய இன்பமான, திகைப்பான விஷயங்களை எதிர்பார்த்து இப்போது டோட்டோ சேன் இரண்டாம் கிரேடில் இருந்தாள். ஸ்கூல் பையை முதுகில் சுமக்க அவளும் பழகி விட்டாள்.

அன்னப் பறவை ஏறி(Swan Lake)

"அன்னப் பறவை ஏறி" என்னும் பாலே நடனத்திற்கு ஹிபியா ஹாலிற்கு அவளது அப்பா அழைத்துச் சென்றார். அதில் அப்பா வயலின் வாசித்தார், ஒரு நல்ல நடனக்காரர் நடத்தினார்கள். இதுதான் அவள் முதல் முறையாக பாலே நடனம் பார்க்க வருவது. அதில் அன்ன பறவை வேடத்தின் அலங்காரம் அவளை மிகவும் கவர்ந்தது. அதன் இசை கூட அவளுக்கு பிடித்தது. வீட்டிற்குச் சென்றடைந்த பின்னும் அந்த நடனத்தை பற்றி அவளால் நினைக்காது இருக்க முடியவில்லை. மறு நாள் எழுந்தவுடன் அவள் பல் துலக்காமல், தலை முடியையும் சரி செய்யாது நேராக சமையல் அறையில் இருக்கும் அவள் அம்மாவிடம் " இனி எனக்கு உளவாளி, தெருப்

பாடகர், டிக்கெட் விற்பவராவரோ ஆக வேண்டாம் -நான் பாலே நடனக்காரியாக "அன்னப் பறவை" யில் ஆடப் போகிறேன்" என அறிவித்தாள்.

அம்மா ஆச்சரியப்படாமல் "ஓ" அப்படியா" என்றாள்.

டோட்டோ சேன் இது தான் முதன் முறையாக பாலே பார்த்தாள், ஆனால் அமெரிக்க இசாடொர டங்கன்(Isadora Duncan)அழகாக நடனம் ஆடுவார் என தலமை ஆசிரியர் மூலம் கேள்விப் பட்டு இருக்கிறாள்.இசாடொராவுக்கும் தலைமை ஆசிரியர் கோபாயாஷி போல் டால்க்ரோஸின் கலை மனதை கவர்ந்தது. இது ஒன்றே இசாடாராவின் நடனம் பார்க்க வில்லை என்றாலும் அவள் மிக பரிச்சயம் ஆனவள் போல் இருந்தது. ஆதலால் நாட்டியம் ஆடுபவராகவது அசாதாரணமான ஒரு விஷயமாக தோன்றவில்லை.

கோபாயாஷியின் நண்பர் ஒருவர் யூரித்மிக்ஸ் கற்று தர வருபவருக்கு, பக்கத்தில் ஒரு நடன ஸ்டூடியோ இருந்தது. அவரது ஸ்டூடியோவில் ஸ்கூல் முடிந்ததும் கற்றுக் கொள்ள டோட்டோ சேனுக்கு அம்மா ஏற்பாடு செய்தாள். டோட்டோ சேனை இது செய், இது செய்யாதே என அம்மா சொன்னது இல்லை, ஆனால் டோட்டோ சேனுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்றால் கேள்விக் கேட்காது அவள் சம்மதித்து அதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்ய தொடங்குவாள்.

டோட்டோ சேனின் பாடங்கள் ஆரம்பமானது. அவளும் அன்னப் பறவை நாட்டியம் ஆட மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தாள். டீச்சர் தனது பாணியில் ஏதோ கற்றுத் தந்தார். ஆனால் டோட்டோ சேனின் மனதில் இருந்த உருவம் அன்னம் பளபளக்கும் கீரீடத்துடன் வெள்ளை ஃபீரல் ட்ரஸ் போட்டு இருந்ததால் அவர் சொன்ன உருவம் அவள் மனதை கவர்வில்லை.

ஒரு நாள் டோட்டோ சேன் தைரியமாக டீச்சரிடம் சென்றாள். அவர் ஓர் ஆணாக இருந்தாலும் சுருட்ட முடி பேண்ட் இருந்தது. டோட்டோ சேன் தன் கைகளை அகலமாக விரித்து அன்ன பறவை இறக்கைப் போல் அடித்து "என்ன இது மாதிரி ஒன்றும் செய்ய போவதில்லையா" எனக் கேட்டாள்.

விசாலமான உருண்டை கண்கள்,அழகான மூக்கு கொண்ட தோற்றத்தில் இருந்த அந்த டீச்சர் "இல்லை அந்த மாதிரி நடனம் இங்கு செய்வதில்லை" என்றான்.

இதன் பின் டோட்டோ சேன் அந்த ஸ்டூடியோவிற்கு போவதை நிறுத்திவிட்டாள். ஆம் அவள் இஷ்டப்படி பாலே ஷூ போடாது வெறும் காலுடன் தனக்கு தோன்றிய நிலையில் ஆடுவதுதான் பிடித்தது. ஆனால் அந்த பளபளப்பான கீரீடம் அணிய ஆசை இருந்தது.

"அன்னப் பறவை ஏறி" அழகானது என டீச்சர் சொன்னார். ஆனால் எனது ஆசை என்னவென்றால் உன் கற்பனைக்கு ஏற்றவாறு உன் விருப்பம் போல் ஆட விட முடியுமா என்பதுதான்.

ரொம்ப வருடங்கள் பின் டோட்டோ சேனுக்கு அந்த டீச்சரின் பெயர் பாகு இஷி (Baku Ishii) என்றும், அவர்தான் ஜப்பானில் முதன் முதலாக ஃபீரீ பாலே நடனம் அறிமுக படுத்தினார், தவிர அந்த இடத்திற்கு ஜியுகாயோகா (Jiyugaoka-freedom hill") எனவும் பெயர் கொடுத்தார். அப்போது அவரது வயது ஐம்பது இருந்தும் டோட்டோ சேனுக்கு ஃபீரியாக நடனம் ஆடுவதில் இருக்கும் இன்பத்தை கற்று தர முயற்சித்தார்.

விவசாய ஆசிரியர் (Farming Teacher)

தலைமை ஆசிரியர் "இன்று இவர்தான் உங்கள் டீச்சர், இவர் உங்களுக்கு பலவித பொருள்கள் காண்பிக்கப் போகிறார்" என புதிய ஆசிரியர் ஒருவரை அறிமுகப் படுத்தினார். டோட்டோ சேன் அவரை நன்றாக நோக்கினாள். முதலாவதாக அவர் டீச்சரை போல் உடை அணியவில்லை. உள்ளே ஒரு ஷர்ட், மேலே சின்ன காட்டன் ஜாக்கெட் போட்டு, டை அல்லாமல் ஒரு டவல் அவரது கழுத்தில் சுற்றி இருந்தது. அவரது ட்ரவுஸரும் காட்டனில் குறுகிய கால்கள் கொண்ட நிறைய ஓட்டு போட்டதாக இருந்தது. காலில் ரப்பர் சோல் வைத்த சாக்ஸ், தலையில் பழைய வைக்கோல் தொப்பி போட்டு இருந்தார்.

குஹோன்புட்சு கோவில் பக்கத்தில் இருந்த சின்ன குளத்தருகில் எல்லா குழைந்தைகளும் கூடினார்கள்.

டீச்சரை உற்று கவனித்த போது டோட்டோ சேனுக்கு இவரை எங்கோ பார்த்து இருக்கிறேனே, எங்கு? என வியப்படைந்தாள். அவர் அன்பான முகம் வெயிலில் கருத்து, நிறைய சுருக்கங்களுடன் காணப்பட்டது. அவர் இடுப்பில் பெல்ட்டை போல் தொங்கிய பைப்பை பார்த்து மிக தெரிந்தது போல் டோட்டோ சேனுக்கு தோன்றி, திடீரென நினைவில் வந்தது.

"ஓடை ஓரம் இருக்கும் வயலில் செய்யும் விவசாயிதானே நீங்கள்" என ஆனந்தமாக கேட்டாள்.

"ஆம் சரிதான்" என பற்கள் தெரிய புன்னகை புரிந்து, முகத்தை சற்று சுளித்தும் பதிலளித்தார். "நீங்கள் குஹோன்புட்சுவிற்கு நடை பயிற்சி செல்லும் போது என் இடத்தை கடந்துதான் போவீர்கள். நிலம் முழுவதும் கடுகு பூக்கள் மலர்ந்து இருக்கும் அதுதான் என் வயல்" என்றார்.

குழைந்தைகள் உற்சாகத்துடன் "ஹோ நீங்கள்தான் இன்று எங்களது டீச்சரா" என குரல் எழுப்பினார்கள்.

இல்லை, "நான் டீச்சர் இல்லை, நான் ஒரு விவசாயி", உங்கள் தலைமை ஆசிரியர் என்னை இதை செய்ய சொன்னார், அவ்வளவுதான்" எனக் கூறினார்.

ஆமாம், "இவர்தான் உங்கள் விவசாய ஆசிரியர்" என்று பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார். "இவர் பணிவாக, உங்களுக்கு வயலில் எப்படி நாற்று நடுவது என்பதை கற்றுக் தர சம்மதம் தெரிவித்துள்ளார்." ஒரு பேகரிடம் எப்படி ரொட்டி செய்வது எனக் கற்றுக் கொள்வது போல் தான் இது". பிறகு விவசாயிடம் "குழைந்தைகளுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என சொல்லுங்கள், இனி ஆரம்பிக்கலாம்" என்றார்.

சாதாரணமாக ஆரம்பப் பள்ளியில் குழைந்தைகளுக்கு கற்றுத் தர சில தகுதி இருக்க வேண்டும், ஆனால் கோபாயாஷி இதை பற்றி கவலை படவில்லை. அவர் குழைந்தைகள் பார்த்து, செய்து கற்றுக் கொள்வதைதான் முக்கியம் என எண்ணினார்.

"சரி நாம் ஆரம்பிக்கலாம்" என விவசாய டீச்சர் சொன்னார்.

குஹோன்புட்சு ஓடை பக்கத்தில் அவர்கள் கூடி இருந்த இடம் மிக நிசப்தமாக, ரம்மியமாய் மரங்கள் நிழலில் இருந்தது. தலைமை ஆசிரியர் ஒரு ரயில் ரோட் பாகத்தை அங்கு பயிர் செய்யப் போகும் ப்ளாட் நடுவில் கொண்டு போட்டு அதில் விவசாயம் செய்ய வேண்டிய ஆயுதங்கள்- களை பறிகள், மண் வெட்டிகள் அதில் வைத்து

இருந்தார்.

டீச்சர் குழைந்தைகளை ஆயுதங்கள் எடுக்க சொல்லி அவர்களுக்கு எப்படி களை எடுப்பது, களையைப் பற்றிய விவரங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தார். சில களைகள் எவ்வளவு கெட்டியாக இருக்கிறது, சில களைகள் எப்படி விளைச்சலை விட வேகமாக வளர்ந்து பயிர்களை சூரிய ஒளியிலிருந்து மறைத்து விடுகிறது. களைகள் சில வேண்டாத பூச்சிகளின் மறைவிடமாகவும் அமைகிறது, மண்ணின் உணவு சத்துக்களை களைகள் பயன்படுத்தி விடுகிறது. அவர் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எல்லாம் கற்றுத் தந்தார். அவர் பேசினாலும், கைகள் களை எடுப்பதை நிறுத்தவே இல்லை. குழைந்தைகளும் அவ்வாறே செய்தார்கள். பின் களை பறியால் எப்படி கீழ் மண்ணை மேலே கொண்டு வருவது, சின்ன குழி போல் செய்வது, உரம் போடுவது, நிலத்தில் பயிர் செய்ய என்ன தேவைகள் என்பதை எல்லாம் சொல்லும் போதே செய்தும் காண்பித்தார்.

ஒரு சின்ன பாம்பு டா சேனின் கையை கடித்த போது டீச்சர் உறுதியுடன் சொன்னார்- நாம் ஒன்றும் தீங்கு செய்யவில்லை என்றால் அதுவும் உங்களை ஒன்றும் செய்யாது.

எவ்வாறு நிலத்தில் பயிர் செய்வது என்பதை சொல்லிக் கொடுக்கும் போதே விவசாய டீச்சர் அவர்களுக்கு பூச்சிகள், பட்டாம் பூச்சி, பறவைகள், வானிலைப் பற்றி பலவித சுவாரஸ்யமான விஷயங்களையும் விவரித்தார். அவர் குழைந்தைகளுக்கு சொன்ன விஷயங்கள் அவரது திடமான சுருங்கிய கைகள் அவர் சொந்த அனுபவத்தால் தெரிந்து கொண்டது என உறுதி படுத்தியது.

டீச்சரின் உதவியுடன் நிலத்தில் பயிர் செய்து முடித்த போது குழைந்தைகள் வியர்வையில் நனைந்து இருந்தார்கள். சில இடத்தில் கொஞ்சம் மேலும் கீழுமாக இருந்தாலும் எப்படி நோக்கினாலும் அந்த பயிர் நிலம் நேர்த்தியாக காணப்பட்டது.

அன்று முதல் குழைந்தைகள் அந்த விவசாயியை உயர்வாக நினைத்து, எப்போது அவரை வெகு தொலைவிலிருந்து கண்டாலும் "அதோ எங்கள் விவசாய டீச்சர்" என கூக்கூரலிடுவார்கள். அவரிடம் உரம் மிச்சம் இருந்தால் அதை கொண்டு வந்து குழைந்தைகளின் நிலத்தில் தூவி விடுவார், இதானால் அவர்கள் பயிர் நன்றாக வளர்ந்தது. தினமும் யாராவது நிலத்தை பார்த்து வந்து தலைமை ஆசிரியரிடம், மற்ற குழைந்தைகளிடம் அது எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை பற்றி சொல்லுவார். தாங்கள் போட்ட விதைகள் செடிகளாவதை வியப்படைந்தும், அதை போய் பார்க்கும் இன்பத்தையும் குழைந்தைகள் தெரிந்து கொண்டார்கள். மூன்று நான்கு பேர்கள் எப்போது கூடினாலும் அவர்கள் பேச்சு நிலத்தின் வளர்ச்சியை பற்றிதான் இருக்கும்.

உலகத்தில் மிக கொடுமான நிகழ்வுகள் நடந்தாலும், இந்த சின்ன குழைந்தைகள் தங்கள் சிறிய நிலத்தின் பேச்சில் மூழ்கி, மனதளவில் மிகவும் அமைதியாக இருந்தார்கள்.

ஃபீல்ட் கிச்சன் (Field Kitchen)

ஒரு நாள் டோட்டோ சேன் ஒருவரிடமும் பேசாமல், போய் வருகிறேன் எனவும் சொல்லாமல், தனக்கு தானே "தண்டர் கேன்யன் ஃபீல்ட் கிச்சன்"(thunder canyon field kitchen) என முனகிக் கொண்டே ஸ்கூல் கேட் வெளியே சென்று ஜியுக்யோகா ஸ்டேஷனைக் நோக்கிப் வேகமாகப் புறப்பட்டாள்.

இவ்வளவு சிறிய பெண்ணிற்கு இது கடினமான வார்த்தைகள்தான், காமிக்சில்

ரகு கோ கதையில் வரும்

மனிதனின் நீளமான பெயரைப் போல் கொஞ்சம் கடினமானதாக இருந்தது. யாராவது அந்த பெயரை சொல்ல அதில் டோட்டோ சேனின் கவனம் சென்றால், இந்த வார்த்தையை மறந்து விட வாய்ப்பு இருந்தது. "இதோ நான் தாண்டுகிறேன்" எனக் கூறி ஒரு குட்டையை தாண்டினாலும் அந்த வார்த்தை மாறி அல்லது மறந்து விடும் என்பதால் அவள் அதை மறுபடி மறுபடி தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள். நல்ல வேளையாக இரயிலில் ஒருவரும் அவளிடம் பேசவில்லை, அவளும் ஒன்றும் புதியதாக கண்டு பிடிக்காது, "அது என்ன" என கூறாமல், தெரிந்தவர் ஹலோ எனச் சொன்ன போது, வார்த்தை மாறி விடுமோ என பயந்து வெறும் கையை மட்டும் அசைத்து விட்டு அவள் வீட்டை நோக்கி ஓடினாள்.

வீட்டின் முன் கதவு அருகே வந்து சேர்ந்ததும், உரத்த குரலில் அம்மாவிடம் "தண்டர் ஃபீல்ட் கிச்சன்" எனக் கூறினாள். அம்மாவிடம் முதலில் புரியவில்லை, அது 47 ரோனின் அல்லது ஜூடோ கூக்குரலாக இருக்குமோ என வியந்தாள். ஜியூகியோகாவிலிருந்து மூன்று ஸ்டேஷன் தள்ளி டொடொரொகி ஸ்டேஷன் பக்கத்தில் டொடொரொகி கீய்கொகு/தண்டர் கேன்யான் (Todoroki Keikoku or Thunder Canyon) என்று ஓர் அழகான இடம் உள்ளது என அம்மாவின் நினைவிற்கு வந்தது. பழைய டோக்கியோவின் அது மிக பிரபலமான இடம். அங்கு நீரோடை, நீர்வீழ்ச்சி, அழகான காடுகள் உண்டு. ஃபீல்ட் கிச்சன் என்றால் குழைந்தைகள் அங்கு சமையல் செய்ய வேண்டும். குழைந்தைகளின் ஆர்வத்தை தூண்டிவிட்டால் அவர்கள் இவ்வளவு கடினமான வார்த்தைகளை கூட மிக எளிதில் கற்றுக் கொள்ள இது சரியான வழி என அம்மா வியப்படைந்தாள்.

இந்த கடினமான வார்த்தையை சொல்லிய பின் டோட்டோ சேன் சிறிது லேசாக உணர்ந்து, மற்ற விவரங்களையும் ஒன்றன் பின்னாக அம்மாவிடம் விவரித்தாள். வரும் வெள்ளி காலை அன்று குழைந்தைகள் எல்லோரும் ஸ்கூலில் ஒன்று சேர வேண்டும். அவர்கள் சூப் பெளல், சாதம் பெளல், சாப்ஸ்டிக், ஒரு கப் அரிசி இவை எல்லாம் எடுத்து வர வேண்டும். ஒரு கப் அரிசி வெந்தவுடன் இரு கப் சாதமாகி விடும் என்று தலைமை ஆசிரியர் கூறினார் என ஞாபகபடுத்தி சொன்னாள். காய்கறி, போர்க் சூப் சிறிதும், மத்திய நேரத்தில் கொரித்து சாப்பிட ஏதாவது விருப்பப் பட்டால் எடுத்து வரலாம்.

அடுத்த சில நாட்கள் டோட்டோ சேன் அம்மாவுடன் சமையல் அறையிலேயே இருந்து கொண்டு கத்தியை எப்படி உபயோகிப்பது, பாத்திரத்தை எவ்வாறு பிடிப்பது, சாதம் பறுமாறுவது இவை எல்லாம் உன்னிப்பாக கவனித்தாள். அம்மா இதை எல்லாம் செய்வதை கவனிக்க அவளுக்கு நன்றாக இருந்தது, அவள் ஏதாவது சூடான மூடியை தொட்டு விட்டால் அம்மா "ஆ, அது சூடு" என சொல்லி அவளது ஆள் காட்டி விரல், கட்டை விரலை வேகமாக அவளது காதின் கீழ் புறம் தொங்கும் சதை மீது வைத்த விதம் டோட்டோ சேனுக்கு மிகவும் பிடித்தது.

"இப்படி செய்வதின் காரணம் காதின் கீழ் புற சதைகள் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்" என தெளிவாக சொன்னாள்.

"டோட்டோ சேன் தான் வளர்ந்து விட்டதாகவும், சமையல் அறைத் திறன் உள்ளவளாக எண்ணினாள்".

"தண்டர் கேன்யன் ஃபீல்ட் கிச்சன்" செய்யும் போது நான் இது போல் செய்வேன்" என தனக்கு தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

வெள்ளிக் கிழமை அன்று அவர்கள் இரயிலை விட்டு இறங்கி தண்டர் கேன்யன் போய் சேர்ந்தார்கள், தலைமை ஆசிரியர் எல்லா குழைந்தைகளும் காட்டில் வந்து

சேர்ந்தார்களா என பார்வையிட்டார். அவர்கள் முகங்கள் மரங்களின் நடுவிலிருந்து வரும் சூரிய ஒளியினால் பிரகாசித்தது. குழைந்தைகள் முதுகில் வீங்கிய பைகளுடன் தலைமை ஆசிரியரின் இனி சொல்ல போவதை கேட்பதற்காக காத்து கொண்டு இருந்த போது, பிரசித்தமான ஓர் நீர் வீழ்ச்சி மிக வேகத்துடன் அழகான இயற்கை இணைப்புடன் பின்னால் விழுந்து கொண்டு இருந்தது.

"சரி இனி நாம் முதலில் எல்லோரும் குழுவாக பிரிந்து, டீச்சர் கொண்டு வந்த செங்கலால் அடுப்பு செய்வோம்" என தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார். பிறகு சிலர் அரிசியை அந்த நீரோடையில் கழுவி, அடுப்பில் சமைக்கலாம். பின் போர்க் சூப் செய்யலாம்" சரி ஆரம்பிக்கலாமா?"

"கல்,காகிதம்,கத்திரிக்கோல்" எனச் சொல்லி குழைந்தைகள் குழுவாக பிரிந்தார்கள். 50 பேர் மட்டும் இருந்ததால் 6 குழுவாக பிரிந்து, குழிகள் தோண்டி அதை செங்கல் கொண்டு அடுப்பாக செய்தார்கள். அரிசி/சூப் பாத்திரம் விழாது இருக்க அடுப்பின் நடுவில் சிறிய இரும்பு கம்பியை வைத்தனர். இது ஒரு புறம் நடக்க சிலர் காட்டில் சென்று விறகுகளை சேகரித்து வந்தனர், சிலர் நீரோடையில் அரிசி கழுவ சென்றனர். அவர்களே தங்களுக்குரிய பல வேலைகளை பகிர்ந்து கொண்டார்கள். டோட்டோ சேன் காய்கறிகளை நறுக்கவும் போர்க் சூப்பை கவனித்துக் கொள்ள ஒத்துக் கொண்டாள். டோட்டோ சேனை விட இரண்டு வருடம் சீனியரான ஒருவனுக்கும் காய்கறி நறுக்கும் வேலை கொடுக்கப் பட்டது. அவன் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டும், சிறிதும் பெரிதுமாக நறுக்கி தைரியமாக வேலையை முடித்தான். அம்மா செய்ததை பின் பற்றி டோட்டோ சேன் மிக சிறப்பாக குழைந்தைகள் எடுத்து வந்த எல்லா காய்கறிகளையும் சரியான அளவில் நறுக்கினாள். அவள் தானாகவே மெலிதாக கீரைக்காய்/கத்திரிக்காய் நறுக்கி அதில் உப்பு தடவி ஊறுகாய் போட்டாள். சிலர் சற்று அவர்கள் வேலையில் தடுமாறும் போது உதவியான யோசனை கூறினாள். அவளுக்கு தான் அம்மா ஸ்தானத்திற்குப் போய்விட்டது போன்று தோன்றியது. அவள் செய்த ஊறுகாய் எல்லோருக்கும் ரொம்பவும் பிடித்தது.

"ஹோ நான் செய்ய முடிகிறதா என தான் முயற்சித்தேன் "என மிக பணிவாகச் சொன்னாள்.

போர்க் சூப்பை சுவையாகவும், வாசனையாக செய்யவும் எல்லோரது கருத்தும் கேட்கப் பட்டது. பல குழுவிலிருந்து வாவ்,கீ என குரல்களுடன் சிரிப்பொலியும் எழும்பியது. காட்டில் இருந்த பறவைகளின் குரலும் இந்த கலவரத்துடன் கலந்தது. ஒவ்வொரு பாத்திரத்திலிருந்தும் வாசனை பரவியது. இதற்கு முன் அவர்கள் சமையல் செய்வதை கவனிக்கவில்லை, தீயை எவ்வாறு சம நிலையில் எரிய விடவும் அறிந்ததில்லை. இதுவரை ரெடியாக சமைத்த உணவைதான் சாப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இந்த இன்பமான சமையல் வேலை அவர்களே செய்து பலவித உணவு பொருள்கள் நல்ல உணவாக மாறுவதை பார்த்த போது இது பூராவுமே ஒரு நல்ல புதிய அனுபவமாக இருந்தது.

இறுதியாக ஒவ்வொரு குழுவின் அடுப்பின் வேலைகள் முடிவடைந்தது. குழைந்தைகள் எல்லோரும் ஒரு வட்டத்தில் உட்கார புல் வெளியில் ஒரு இடத்தை தலைமை ஆசிரியர் தேர்ந்தெடுத்தார். ஒவ்வொரு குழுவின் முன்னே ஒரு சூப் சட்டி, ஒரு சாதம் சட்டி வைக்கப் பட்டது. டோட்டோ சேன் மட்டும் தன் குழுவின் சட்டியை அவள் மனதில் நினைத்ததை முதலில் செய்த பிறகு தான் எடுத்து கொள்ள சம்மதித்தாள். சூடான மூடியை எடுத்து, தண்ணுணர்ச்சியுடன் "ஹூ இது சூடு" என சொல்லி தன் இரு கைகளின் விரல்களை காதின் கீழ் பகுதியில் வைத்தாள். அதன் பின் சொன்னாள் இனி நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். குழைந்தைகள் என்ன நடக்கிறது என்ற

வியப்புடன் உட்கார்ந்த இடத்திற்கு சென்றார்கள். இந்த செயல் ஒருவரின் மனதையும் கவரவில்லையானாலும் டோட்டோ சேனுக்கு ஒரு திருப்தி இருந்தது.

எல்லோரது கவனமும் ஆவி பறக்க இருந்த சூப், சாதம் பௌலில் இருந்தது. அவர்கள் மிக்க பசியுடன் இருந்தார்கள். இந்த உணவு அவர்கள் தாங்களே செய்தது.

"மெல்லவும், மெல்லவும், நன்றாக மெல்லவும் நீங்கள் சாப்பிடுவதை என பாடி, "நான் நன்றி கூறி இந்த உணவை உண்கிறேன்" என சொன்னதும் அந்த காட்டில் மௌனம் நிலவியது. நீர் விழிச்சியின் சப்ததை தவிர வேறு ஒரு ஒலியும் அங்கு இல்லை.

"உண்மையாக நீ ஒரு நல்ல பெண்"

"உண்மையாக நீ ஒரு நல்ல பெண்" என தலைமை ஆசிரியர் டோட்டோ சேனை எப்போது கண்டாலும் சொல்லுவார். ஒவ்வொரு தடவை அவர் இப்படி கூறும் போது டோட்டோ சேன் புன்னகை செய்து, கொஞ்சம் குதித்து, " ஆம் நான் ஒரு நல்ல பெண்" என்பதை நம்பினாள்.

டோட்டோ சேன் பல விதத்தில் ஒரு நல்ல பெண். அவள் எல்லோரிடமும் அன்பாக இருந்தாள் ,முக்கியமாக உடல் பாதிப்பு உள்ள நண்பர்களுக்கு பாதுகாப்பாக இருப்பாள். மற்ற ஸ்கூல் மாணவர்கள் யாராவது அவர்களிடம் இரக்கமில்லாது நடந்து கொண்டால் அவள் அமும் நிலைக்கு வந்தாலும் தொந்தரவு செய்தவர்களுடன் விட்டு கொடுக்காமல் சண்டை போட்டுதான் ஆவாள். அடிபட்ட பிராணிகளை கண்டுவிட்டால் அதை கவனிக்க என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வாள். ஏதாவது வினோதமானதாக ஒன்றை கண்டு பிடித்தால் அதை பற்றி தெரிந்து கொள்ள முயற்சித்த போது அவள் பல துன்பங்களை எதிர் கொண்டது டீச்சரை வியக்கச் செய்தது.

காலை அசெம்பிளியில் வரிசையாக நடந்து செல்லும்போது தனது இரு பிக் டெயில் பின்னல்களை இரு பின் கைகளின் கீழே பிடித்தவாறு செல்வாள். வகுப்பறையை பெருக்கும் அவளது முறை வந்த போது,தரையில் மூடி இருந்த கள்ளக் கதவை பார்த்து அதை திறந்து குப்பைகளை அந்த துவாரம் வழியே போட்டாள். இந்த கள்ளக் கதவு இரயிலாக இருந்த போது இயந்திரங்களை பார்பதற்காக இருந்தது. இந்த கள்ளக் கதவை அவளால் மூடமுடியாமல் எல்லோருக்கும் ஓர் கஷ்டமான வேலையாகிவிட்டது. பின் ஒரு தடவை யாரோ அங்கிருந்த கொக்கியில் எப்படி இறைச்சியை மாட்டினார் என சொன்னார்கள், ஆகையால் அவளும் ஒரு கையால் அதில் தொங்கினாள். ரொம்ப நேரமாக அப்படி தொங்கி இருந்து, ஒரு டீச்சர் பார்த்து, என்ன செய்கிறாய் என கேட்ட போது "நான் இன்று ஒரு இறைச்சி துண்டு" எனக் கத்தி, அந்த நேரம் அவள் பிடி தளர்ந்து மிக வேகமாக கீழே விழுந்து, மூச்சடைந்து ஒரு நாள் முழுதும் பேசவே இல்லை. ஆம், அந்த சாக்கடை நீர் தேக்கத்தில் விழுந்த நேரமும் பல துன்பகளுக்கு அவள் ஆளானது ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

இப்படி நிறைய செய்து, தன்னை காயப் படுத்தி கொண்ட நேரங்கள் அதிகமாக இருந்தாலும், தலைமை ஆசிரியர் ஒரு முறை கூட அவள் அப்பா, அம்மாவிடம் சொல்லி அனுப்பவில்லை. மற்ற குழைந்தைகளுக்கும் இது போல்தான் ஸ்கூலில் நடந்ததை பாதிப்படைந்த குழைந்தை, தலைமை ஆசிரியர் இருவருமே தீர்மானம் எடுத்து முடித்து விடுவார்கள், வீடு வரை விஷயம் போகாது.முதல் நாள் ஸ்கூலில் வந்தவுடன் டோட்டோ சேன் நாலு மணி நேரம் பேசுவதை கேட்டது போல் தலைமை ஆசிரியர் எப்போதும் என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி குழைந்தைகள் என்ன சொல்லுகிறார் என பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டார். அவர்கள் சொன்ன சால்ஜாப்புகளையும் கேட்டார். கடைசியாக குழைந்தை உண்மையிலே தவறு செய்து இருந்து, அது தப்பு என

தெரிந்தால், தலைமை ஆசிரியர்-"இப்போது மன்னிப்பு கேள்" என்பார்.

ஆனால் டோட்டோ சேனின் விஷயத்தில், குழைந்தைகளின் பெற்றோர்கள், டீச்சரின் புகார்கள் தலைமை ஆசிரியருக்கு நிச்சயமாக எட்டி இருக்கும். ஆகையால்தான் எப்போது சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும் தலைமை ஆசிரியர் டோட்டோ சேனிடம் "உனக்கு தெரியுமா உண்மையிலே நீ ஒரு நல்ல பெண்" எனக் கூறுவார். ஒரு பெரியவர் உண்மையிலே என்ற வார்த்தை அழுத்தமாக சொன்னதின் அர்த்தம் அவள் உணர்ந்து இருப்பாள்.

தலைமை ஆசிரியர் டோட்டோ சேனுக்கு என்ன புரிய வைக்க விரும்பினார் என்றால் " சிலர் பல விதத்தில் நீ ஒரு நல்ல பெண் அல்ல என நினைப்பார்கள், ஆனால் உன் உண்மையான குணம் அதிகமாக நன்றாக உள்ளது என நான் அறிவேன்" இது டோட்டோ சேனுக்கு ரொம்ப வருடங்களுக்கு பின் தான் புரிந்தது, இருந்தாலும் அதன் உண்மையான அர்த்தம் அந்த நேரத்தில் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையானாலும், தலைமை ஆசிரியர் நிச்சயமாக "அவள் ஒரு நல்ல பெண்" என்ற தன்னம்பிக்கையை மனதில் ஆழமாக பதிய வைத்தார். அவரது இந்த வார்த்தை அவள் ஏதாவது அசட்டு துணிச்சலான செயல் செய்யும் போதும் அவள் மனதில் ஒலிக்கும். அவள் செய்ததை எண்ணிப் பார்த்து "ஹோ" கடவுளே" என தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொள்வாள்.

திரு,கோபாயாஷி "டோட்டோ சேன் உண்மையிலேயே நீ ஒரு நல்ல பெண்" என திரும்ப திரும்ப டோமோவில் இருந்த நேரமெல்லாம் சொன்னதால் இந்த முக்கியமான வார்த்தை அவளது வாழ்க்கை பாதை அமைய உறுதியாக இருந்தது.

அவளது மணமகள்

டோட்டோ சேன் மிகவும் வருத்தமாக இருந்தாள்.

இப்போது அவள் மூன்றாம் கிரேடில் இருந்தாள். அவள் டாய் சேனை ரொம்பவும் விரும்பினாள். அவன் புத்திசாலி, பௌதிகத்தில் வல்லவன். அவன் ஆங்கிலம் படித்தான், அவன் தான் ஆங்கிலத்தில் ஃபாக்ஸ் என்ற வார்த்தையை கற்றுத் தந்தான்.

"டோட்டோ சேன் உனக்கு கிட்சனி வார்த்தைக்கு ஆங்கிலத்தில் என்னவென்று தெரியுமா?" எனக் கேட்டு, ஃபாக்ஸ் என்றான்.

"ஃபாக்ஸ்" என டோட்டோ சேன் நாள் முழுவதும் சொல்லி அந்த சப்தத்தை ரசித்தாள். இதன் பிறகு அவள் வகுப்பில் வந்ததும் முதல் வேலையாக டாய் சேனின் பென்ஸில் பாக்ஸில் இருந்த பென்ஸிலை எல்லாம் அவளது பேனா கத்தியால் அழகாக சீவி வைப்பாள். தன் பென்ஸிலை கூட பற்களால் தான் சீவி கூர்மையாக்குவாள்.

இப்படி இருந்தும் டாய் சேன் அவளிடம் கடுமையாக பேசினான். ஒரு நாள் சாப்பாட்டு நேரத்தில் டோட்டோ சேன் அசென்பிளி ஹாலின் பின்னால் இருந்த நீர் தேக்கப் பகுதியில் காலார நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

"டோட்டோ சேன்" என கோபமான குரலில் டாய் சேன் கூப்பிட்டதும், அவள் ஆச்சரியமடைந்து நின்று விட்டாள்.

சற்று நிதானித்து டாய் சேன் நேராக பார்க்காமல் " நான் வளர்ந்ததும், நீ எவ்வளவு வற்புறுத்தினாலும் உன்னை கல்யாணம் செய்துக்க மாட்டேன்" என சொல்லி நடந்து சென்று விட்டாள்.

அவனும், அவள் உயர்வாக மதித்த அவன் திறமையுள்ள தலை மண்டை, அவன் உடலை விட பார்பதற்கு பெரிதாக இருந்த மண்டை, குழைந்தைகள் தகா பின்னம் என கூப்பிடுவனின் தோற்றம் பார்வையிலிருந்து மறையும் வரை கவனித்து, டோட்டோ சேன் வியப்புடன் நின்றாள்.

டோட்டோ சேன் தன் கைகளை பாக்கெட்டில் போட்டு யோசித்தாள். அவனை வெறுப்படைய செய்யுமாறு ஒன்றும் செய்ததாக நினைவிற் றுக்கு வரவில்லை. நம்பிக்கை இழந்து அவள் தன் சக மாணவி மியோ சேனிடம் மனம் விட்டு பேசினாள். டோட்டோ சேன் கூறியதை கேட்டதும் மியோ சேன் பண்புடன் சொன்னாள் "நீ டாய் சேனை சுமோ குஸ்தி சண்டையின் போது அவனை வட்டத்திலிருந்து தூக்கி போட்டதால்தான்" என்றாள். அவன் தலை உடலை விட பெரிதாக இருந்ததால் வட்டத்தின் வெளியே வந்து விட்டான். இப்படி நடந்தும் அவன் உன்னை விரும்புவானா?"

டோட்டோ சேன் மனதில் வருத்தமடைந்தாள். ஆம் எதனால் அவள் விரும்பிய பையனை அப்படி அடிக்க தோன்றியது? தினமும் அவன் பென்ஸிலை சீவினாள். தவறை சரி செய்ய முடியாது. இனி அவன் மணமகளாக முடியாது.

"நான் அவனை விரும்புவதால் அவன் பென்ஸிலை சீவிக் கொண்டுதான் இருப்பேன்" என முடிவெடுத்தாள்.

அழுக்கான பழைய ஸ்கூல்

ஆரம்ப பள்ளி மாணவர்கள் நடுவில் இரண்டு வரிகள் கொண்ட சிறிய பாட்டு பிரபலமாக இருந்தது. அவளது முந்தைய ஸ்கூலில் அதிகமாக செய்தனர். ஸ்கூலை விட்டு வீட்டிற்கு புறப்படும் போது கேட்டின் வெளியே போய் பின் பக்கமாக ஸ்கூலை நோக்கி:

"அகமட்ச ஸ்கூல் ஓர் அழுக்கான பழைய ஸ்கூல்:
ஆனால் உள்ளே ஓர் அற்புதமான ஸ்கூல்!
என்று பாடுவார்கள்.

மற்ற ஸ்கூல் மாணவர்கள் தற்செயலாக அவ்வழியே சென்றால், அந்த மாணவர்கள் அகமட்ச ஸ்கூலை காண்பித்து:

அகமட்ச ஸ்கூல் ஓர் அற்புதமான ஸ்கூல்;
உள்ளே அழுக்கான பழைய ஸ்கூலாக இருந்த்தும்.

எனப் பாடி வெறுப்பேற்றும் குரலில் முடிப்பார்கள்.

ஸ்கூல் அழுக்கா, அற்புதமா என முதல் வரியில் வருவது ஸ்கூல் கட்டிடம் புதியதா/பழையதா என்பதை கொண்டுதான் அமையும். பாட்டின் இரண்டாவது வரிதான் மிக முக்கியம், இதுதான் ஸ்கூல் உள்ளே எப்படி இருக்கிறது என்பதை சொல்லும். ஆகையால் பாட்டின் முதல் வரி எப்படி இருந்தாலும் பரவாயில்லை, இரண்டாம் வரியில் தான் ஸ்கூல் உட்புறத்தின் நிலையை தெரியப்படுத்தும். குழைந்தைகள் சேர்ந்து இதை ஆறு, ஏழு தடவை பாடுவார்கள்.

டோமோவின் மாணவர்கள் ஒரு நாள் மதியம் எப்போதும் போல் விளையாடி கொண்டிருந்தனர். கடைசி மணி அடிக்கும் போது ஸ்கூல் மைதானத்திலிருந்து வரும் வரை மாணவர்கள் அவர்களுக்கு பிடித்த விஷயங்களை செய்யலாம். குழைந்தைகள் சுயேச்சையாக செய்வதற்கு அவர்கள் விருப்பம் போல் நடந்து கொள்ள நேரம் அளிப்பது

என்பது மிகவும் முக்கியம் என தலமை ஆசிரியர் நினைத்தார். ஆகையால் தான் மற்ற ஆரம்ப பள்ளிகளில் போல் அல்லாமல், இந்த பீரீயடிற்கு மற்ற வகுப்பை விட மிக அதிக நேரம் ஒதுக்கப் பட்டு இருக்கும். அன்று சிலர் பந்து விளையாடி கொண்டிருந்தனர், சிலர் மண்ணில், சிலர் இரும்பு பாரில் விளையாடி தங்களை அழுக்காகி கொண்டிருந்தார்கள், சிலர் பூக்களை பராமரித்தனர், சில பெரிய மாணவிகள் படிகளில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர், சிலர் மரங்களில் ஏறினார்கள். எல்லோரும் தங்களுக்கு என்ன விருப்பமோ அதை தான் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அதிலும் டாய் சேனை போல் ஒரு சிலர், வகுப்பறையிலே தங்கி பௌதிக ஆராய்ச்சி செய்தான். சில குழைந்தைகள் நூலகத்தில் புத்தகம் படித்தார்கள், அமடெரா என்பவனுக்கு பிராணிகள் பிடிக்கும் என்பதால், திரிந்து கொண்டிருந்த பூனையை திருப்பி காதின் உள்ளே பரிசோதனை செய்தான். எல்லோரும் தங்கள் வழியில் இன்பமாக இருந்தனர்.

தீடிரென ஸ்கூலின் வெளியே உரத்த சப்தத்தில் ஒரு பாட்டு கேட்டது:

டோமோ ஒரு அழுக்கான பழைய ஸ்கூல்;
உள்ளேயும் அது அழுக்கான பழைய ஸ்கூல்!

"இது கொடூரமானது" என டோட்டோ சேன் எண்ணினாள். அவள் கேட்டின் பக்கத்திலே இருந்தாள். அது நிஜ கேட் இல்லை, அந்த கம்பத்திலிருந்து இலைகள் வளர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவளுக்கு தெளிவாக கேட்டது, இப்படி அவர்கள் ஸ்கூலை உள்ளேயும், வெளியேயும் அழுக்கு என சொன்னதை அவளால் கற்பனை செய்து கூட பார்க்க இயலவில்லை. அவளுக்கு கோபம் வந்தது. மற்றவரும் கோபப்பட்டு கேட்டை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

வேறு ஸ்கூல் பையன்கள் மறுபடியும் வெறுப்பேற்றும் குரலில் "அழுக்கான பழைய ஸ்கூல்" என சத்தம் போட்டு ஓடினார்கள்.

டோட்டோ சேனுக்கு வந்தக் கோபத்தில் அவளும் அந்த பையன்கள் பின்னால் ஓடினாள். ஆனால் அவர்கள் மிக வேகமாக ஓடி கண் சிமிட்டும் நேரத்தில் ஒரு தெரு பக்கம் காணாமல் போனார்கள். மனச்சோர்வுடன் டோட்டோ சேன் ஸ்கூலை நோக்கி நடந்தாள். நடந்து கொண்டே "டோமோ ஒரு அற்புதமான ஸ்கூல்" பிறகு இன்னும் ஒரு வரி சேர்த்தாள், உள்ளே, வெளியே அது ஒரு அற்புதமான ஸ்கூல்" என பாடினாள்.

இது அவளுக்கு பிடித்தது, தவிர அவள் மனம் லேசானது. அவள் திரும்பி வந்த போது தான் வேறு ஸ்கூலிலிருந்து வருவதாக பாவனை செய்து, வேலி வழியே எல்லோரும் கேட்க வேண்டுமாறு:

டோமோ ஸ்கூல் ஓர் அற்புதமான ஸ்கூல்;
உள்ளே வெளியே அது ஓர் அற்புதமான ஸ்கூல்!

என உரத்த குரலில் பாடினாள்.

மைதானத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழைந்தைகளுக்கு முதலில் யாரேன சிந்திக்க முடியவில்லை. டோட்டோ சேன் என உணர்ந்த பின்பு அவர்களும் தெருவில் போய் அவளுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். இறுதியில் ஒவ்வொருவரும் கைகளை கோர்த்துக் கொண்டு தெரு வழியே சேர்ந்து பாடிக் கொண்டு ஸ்கூலை சுற்றி நடந்து சென்றார்கள். அவர்கள் குரலை விட மனம் தான் ஒற்றுமையாக இருந்தது என்பதை அப்போது அவர்கள் உணர்வில்லை. ஸ்கூலை சுற்றி அதிகமாக செல்ல செல்ல "டோமோ ஒரு அற்புதமான ஸ்கூல்; உள்ளே வெளியே, அது அற்புதமான ஸ்கூல்" என்னும் உணர்வில் அவர்கள் மூழ்கி போனார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர் தன் ஆபீசில் உட்கார்ந்து இந்த பாட்டை கேட்டு அடைந்த ஆனந்தத்தை குழைந்தைகள் சிறிதும் அறியவில்லை.

எல்லா கல்வியாளர்களுக்கும் இப்படிதான் இருக்கும், ஆனால் குழைந்தைகளையே நினைவில் கொண்டு, அவர்களுக்காக ஸ்கூல் நடத்துவது என்பது தினசரி போராட்டம்தான். அதுவும் டோமோவில் எல்லாம் வித்தியாசமாக இருந்ததால் எதிர்பாராது நடக்கும் சம்பவங்கள் அதிகமாக இருந்தது. முறைபடியான கல்வி முறையில் நம்பிக்கை வைத்தவர்களின் விமர்சனங்களுக்கு இந்த ஸ்கூல் ஆளானது.

இந்த மாதிரி சூழ்நிலையில் இந்த பாட்டு தான் தலைமை ஆசிரியருக்கு குழைந்தைகளால் கொடுக்க முடிந்த நல்ல பரிசாக இருந்தது.

"டோமோ ஒரு அற்புதமான ஸ்கூல்;
உள்ளே, வெளியே இது ஒரு அற்புதமான ஸ்கூல்!

அன்று ஸ்கூலின் கடைசி மணி பொதுவாக அடிக்கும் நேரத்தையும் தாண்டி அடித்தது.

தலை ரிப்பன்

ஒரு நாள் லஞ்ச் நேரத்தில், குழைந்தைகள் உணவை சாப்பிட்டு முடித்ததும், டோட்டோ சேன் அசெம்பிளி ஹாலின் குறுக்கே குத்திது கொண்டிருந்த போது தலைமை ஆசிரியரை சந்தித்தாள். லஞ்சில் பூரா நேரமும் அவர்களுடனே தலைமை ஆசிரியர் இருந்ததால் சந்தித்தார் என சொல்வது சரியில்லை, இருந்தாலும் எதிரிலிருந்து வந்த போது அவள் அவரை சந்திந்தாள்.

"ஹோ நீ இங்கு இருக்கிறாயா" நான் உன்னிடம் ஏதோ கேட்க விரும்பினேன்" என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

தான் தலைமை ஆசிரியருக்கு தகவல் கொடுக்க முடியும் என நினைத்து மகிழ்ச்சியுடன் "என்ன வேண்டும்" என டோட்டோ சேன் கேட்டாள்.

அவள் தலையில் இருந்த ரிப்பனை பார்த்து "இது எங்கிருந்து வாங்கினாய்" என அவர் கேட்டார்.

டோட்டோ சேன் இதை கேட்டதும் ரொம்பவும் சந்தோஷப்பட்டாள். இதை அவள் முந்தா நாளிலிருந்து போட்டு கொண்டு வருகிறாள். இது அவளாகவே கண்டுபிடித்த ஒன்று. தலைமை ஆசிரியர் ரிப்பனை பார்பதற்காக இன்னும் பக்கத்தில் சென்றாள்.

"இது என் ஆன்டியின் பழைய ஸ்கூல் யூனிஃபார்மில் இருந்தது" என பெருமையுடன் கூறினாள். "அவள் பெட்டியில் போடும் போது நான் கவனித்து கேட்டபோது எனக்கு கொடுத்தாள். "நான் உன்னிடமாக கவனிக்கிறேன்" எனவும் ஆன்டி சொன்னாள்.

ஆழ்ந்த யோசனையில் "ஹோ அப்படியா" எனச் சொன்னார்.

அந்த ரிப்பன் அவளிடம் இருப்பதால் ரொம்பவும் பெருமை பட்டாள். அவள் அதிர்ஷ்டவசமாய் ஒரு நாள் ஆன்டி துணிகளை காற்றாட போடும் போது அவள் ஆன்டி அணிந்த இந்த பழைய ஸ்கூல் ஸ்கர்ட் இருந்தது. ஆன்டி தூக்கி எறிவதற்காக வைத்த போது டோட்டோ சேன் அதில் ஏதோ அழகான ஒன்றை கவனித்தாள்.

"அது என்ன" என ஆன்டியிடம் கேட்ட அந்த பொருள் ஸ்கர்ட் இடுப்பின் பின்னால் இருந்த ஒரு அழகான ரிப்பனாக இருந்தது.

"இது பின்னாலிருந்து உன்னை அழகாக காண்பிக்க" வைத்தாக ஆன்டி கூறினாள். அந்த காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தன் கைகளாலே செய்த லேஸ் அல்லது அகலமான் ரிப்பனை போ மாதிரி கட்டுவதை விருபினார்கள்.

டோட்டோ சேன் மிக பேராசையுடன் அதை தடவி கொண்டும், உற்று பார்த்துக் கொண்டு இருந்ததை ஆன்டி கவனித்து, "இனி நான் இதை அணிய மாட்டேன், உனக்கு தருகிறேன்" எனச் சொன்னாள்.

கத்திர்க்கோல் எடுத்து ரிப்பனை தைத்த நூலை ஸ்கர்டிலிருந்து அறுத்து, டோட்டோ சேனுக்கு கொடுத்தாள். இவ்வாறுதான் அவளுக்கு இந்த அழகான ரிப்பன் கிடைத்தது. அது பட்டு நூலினால் அகலமாக, ரோஜா பூக்கள், நிறைய பவித டிஸைன்களுடன் இருந்தது. அகலமாக, விறைப்பாக இருந்ததால், அதை கட்டியவுடன் டோட்டோ சேனின் தலை அளவு பெரியதாக இருந்தது. அந்த துணி வெளி நாட்டு துணி என ஆன்டி சொன்னாள்.

தலைமை ஆசிரியருக்கு அந்த ரிப்பனின் சலசலப்பு ஒலி கேட்க வேண்டும் என டோட்டோ சேன் பேசும் போது தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது இந்த கதையை கேட்டு, தலைமை ஆசிரியர் சிறிது வருத்தமாக காணப்பட்டார்.

"ஹோ இது வெளி நாட்டிலிருந்து வந்ததா" அதனால்தான் மியோ சேன் உன் மாதிரியே ரிப்பன் வேண்டும் என்ற போது, ஜியூகோகா எல்லா கடையில் கேட்டும் இந்த மாதிரி ஒன்று கிடைக்கவில்லை எனக் கூறினார்.

தலைமை ஆசிரியர் போல் இல்லாமல், அவர் முகம் தொந்தரவு செய்த பெண்ணின் வேதனையோடு இருந்த அப்பாவைப் போல் காட்சியளித்தார்.

"மியோ சேன் என்னை இந்த ரிப்பனுக்கா தொந்தரவு செய்வதால் டோட்டோ சேன் நீ இதை அணிந்து வருவதை நிறுத்தினால் நான் உனக்கு நன்றி சொல்வேன்" என்ன இதை செய்வாயா?

டோட்டோ சேன் கைகளை மடக்கி, யோசித்தாள். பின் உடனே "சரி இனி நான் இதை இங்கு அணிய மாட்டேன்" என பதிலளித்தாள்.

"நன்றி" என தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார்.

டோட்டோ சேனுக்கு சிறிது வருத்தம்தான், ஆனால் தலைமை ஆசிரியர் வேதனையில் இருந்ததால் இதற்கு சம்மதித்தாள். இன்னொரு காரணம் என்னவென்றால் இவ்வளவு வயதானவர் - அவளுக்கு பிடித்த தலைமை ஆசிரியர் எல்லா கடைகளிலும் இந்த ரிப்பனுக்காக அலைந்ததால் அவள் வருத்தமடைந்தாள். டோமோவில் இப்படிதான் நடக்கும். தாங்களே உணராமல் வயது தடையாக இன்றி எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு அவர்களது சங்கடமான நிலையில் உதவி புரியும் பழக்கம் ஒவ்வொருவரிடமும் ஏற்பட்டு இருந்தது.

மறு நாள் காலை டோட்டோ சேன் ஸ்கூல் சென்றவுடன் அவள் அறையை அம்மா சுத்தம் செய்ய போன போது அந்த ரிப்பன் டோட்டோ சேனின் மிக பிரியமான டெட்டி

போர் கழுத்தில் கட்டி இருந்தது. அவளுக்கு பிடித்தமான இந்த ரிப்பனை ஏன் தீரென அணிவதை நிறுத்தி விட்டாள் என அம்மா ஆச்சரியமடைந்தாள். சாம்பல் நிற டெட்டி போர் இந்த மாதிரி நன்றாக அலங்கரிக்கப் பட்டு இருந்ததால் சிறிது தர்மசங்கடமாக இருந்தது போல் அம்மா நினைத்தாள்.

காயம் அடைந்தவர்களை சென்று பார்த்தல்

முப்பது அறிமுகம் இல்லாத பல ஆரம்பப் பள்ளி ஸ்கூல் குழைந்தைகளுடன் இதுதான் முதல் முறையாக டோட்டோ சேன் காயம் அடைந்தவர்கள் இருக்கும் ஆஸ்பத்திரிகுப் போனாள். இது ஆரம்பப் பள்ளி குழைந்தைகளுக்காக தேசிய அளவில் ஏற்பாடு செய்த ஒரு திட்டத்தின் செயல். ஒவ்வொரு ஸ்கூலும் சாதாரணமாக இரண்டு அல்லது மூன்று குழைந்தைகளை அனுப்புவார்கள், ஆனால் டோமோவை போல் சின்ன ஸ்கூல் ஒருவரைதான் அனுப்பினர், இந்த குழு ஒரு ஸ்கூலின் டீச்சர் தலைமையில் இருப்பார்கள். டோமோவின் பிரதிநிதியாக டோட்டோ சேன் சென்றாள்.

அவள் குழுவின் டீச்சர் கண்ணாடி அணிந்த ஒல்லியான பெண்மணியாக இருந்தாள். 15 இராணுவ வீரர்கள் வெள்ளை பைஜாமியில், சிலர் படுக்கையில், சிலர் நடந்து கொண்டும் இருந்த வாட்டுக்குள் குழைந்தைகளை டீச்சர் அழைத்துச் சென்றார்; காயமடைந்த இராணுவ வீரர்கள் எப்படி இருப்பாரோ என நினத்துக் கொண்டு போன போது, சிலருக்கு தலையில் கட்டுப் போட்டு இருந்தாலும் அவர்கள் உற்சாகமாக இருந்ததை பார்த்து நிம்மதி அடைந்தாள்.

குழைந்தைகளை வாட்டின் நடுவே ஒன்று சேர்த்து இராணுவ வீரர்களை நோக்கி பேசினார்:

நாங்கள் உங்களை பார்பதற்கு வந்து இருக்கிறோம்" எனச் சொல்லி, குழைந்தைகள் குனிந்து வணங்கினர். டீச்சர் மேலும் சொன்னார் - "இன்று மே 5 -பாய்ஸ் டே (Boy's day)என்பதால் "கார்ப் ஸ்ட்ரீமர்ஸ்"(carp streamers) என்ற பாட்டை பாடப் போகிறோம்.

டீச்சர் நடத்துனர் போல் கையை மேலே தூக்கி "ரெடியா" என தாளம் போட தொடங்கினாள். குழைந்தைகள் ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகம் இல்லாவிட்டாலும், முழு மனதாக இணைந்து சேர்ந்து பாட ஆரம்பித்தார்கள்:

over the sea of rooftops,
over the sea of clouds....

டோட்டோ சேனுக்கு இந்த பாட்டு தெரியவில்லை. டோமோவில் இந்த மாதிரி பாட்டு கற்றுத் தரவில்லை. படுக்கையில் உட்கார்ந்த அன்பான முகத்துடன் இருந்த ஒருவன் பக்கத்தில் அவள் உட்கார்ந்து அசௌகரியமான நிலையில் அவர்கள் பாடுவதை கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். இது முடிந்ததும் டீச்சர் அறிவித்தார்- இப்போது நாம் "த டால் ஃபெஸ்டிவல்" "The doll festival" பாடுவோம் என்றாள். டோட்டோ சேனை தவிர எல்லோரும் நன்றாகப் பாடினார்கள்.

"come let us light the lanterns,
light them one by one....

டோட்டோ சேன் மௌனமாய் இருப்பதை தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் பாடி முடித்ததும், இராணுவ வீரர்கள் கை தட்டினார்கள். டீச்சர் புன்னகை புரிந்து, சரி "போனி அண்ட்

மேர்"(pony and Mare) பாடலாமா எனச் சொல்லி தாளத்தை ஆரம்பித்தாள்.

டோட்டோ சேனுக்கு இதுவும் தெரியவில்லை. குழைந்தைகள் பாடி முடித்ததும், டோட்டோ சேன் உட்கார்ந்த படுக்கையில் இருந்த இராணுவ வீரன் அவள் தலையை வருடி "என்ன நீ பாடவில்லையா" எனக் கேட்டான்.

இராணுவ வீரர்களைப் பார்பதற்காக வந்து விட்டு ஒரு பாட்டு கூட பாட முடியவில்லையே என டோட்டோ சேனுக்கு வருத்தம். ஆகையால் சற்று படுக்கையிலிருந்து தள்ளி எழுந்து நின்று " சரி எனக்கு தெரிந்த ஒரு பாட்டு பாடுகிறேன்" என தைரியமாகச் சொன்னாள்.

அவர்கள் திட்டமிட்டபடி இல்லாமல் ஒன்று நடக்கப் போவதால் டீச்சர் "நீ என்ன பாடப் போகிறாய்" எனக் கேட்டார்.

அவள் பெருமூச்சு விட்டு பாடுவதற்கு தயாராக இருந்த போதும், அவள் காத்திருக்க முடிவெடுத்தாள்.

டோமோவின் பிரதினிதியாக வந்ததால் டோட்டோ சேன் அவள் ஸ்கூலின் நன்கு அறிந்த பாட்டை பாட ஆரம்பித்தாள்:

மெல்லவும் மெல்லவும், நன்றாக மெல்லவும்,
நீங்கள் சாப்பிடுவதை எல்லாம்.

சில குழைந்தைகள் சிரித்தார்கள். சிலர் பக்கத்தில் இருப்பவரிடம் "இது என்ன பாட்டு" என கேட்டனர். டீச்சர் தாளம் போட கையை தூக்கி ,பின் என்ன செய்ய என தெரியாது பாதியிலேயே கையை நிறுத்தினதும், டோட்டோ சேன் சிறிது குழப்பமடைந்தாலும் பாட்டை தொடர்ந்து பாடினாள்:

மெல்லவும், மெல்லவும்,மெல்லவும்,மெல்லவும்,
உங்கள் சாதம், மீன், இறைச்சியை!

அவள் பாடி முடித்ததும் தலை வணங்கினாள். அவள் தலை தூக்கியபோது ஒரு இராணுவ வீரனின் கண்களிருந்து கண்ணீர் வருவதை பார்த்து வியப்படைந்தாள். அப்பாவை விட கொஞ்சம் வயதானவராக இருந்த அவர் அவள் தலையை மறுபடி தட்டிக் கொடுத்து நன்றி,நன்றி எனக் கூறினார்.

அவன் தன் அழகையை நிறுத்த முடியாது அவள் தலையை தட்டிக் கொண்டு இருந்தான். டீச்சர் சாமர்த்தியமாக அவனை உற்சாகப் படுத்துவதற்காக " இப்போது நாம் இராணுவ வீரர்களுக்காக எழுதி வந்த கட்டுரையை படித்து காட்டலாமா" என்றார்.

குழைந்தைகள் ஒவ்வொருவராக உரத்த குரலில் படித்தனர். டோட்டோ சேன் அவளது இராணுவ வீரனை நோக்கினாள், அவன் மூக்கும், கண்களும் சிவந்து இருந்தும் புன்னகைத்தான். அவளும் திரும்பி புன்னகைத்தாள்.
"அவன் புன்னகைத்தான்" என்பதால் நான் ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளேன் என நினைத்தாள்.

அந்த இராணுவ வீரனை எது அழ வைத்தது என்பது அவனுக்குதான் தெரியும். டோட்டோ சேன் போல அவனுக்கு ஒரு பெண் இருக்கலாம்,அல்லது அவளால்

முடிந்தவரை பாட்டை நன்றாகப் பாடியது மனதை தொட்டு இருக்கலாம். போர் முனையில் எவ்வாறு சாப்பிட ஒன்றும் இல்லாது பசியால் இருக்கும் நிலைமை தெரிந்து"மெல்லவும் நன்றாக மெல்லவும்" பாட்டு வருத்தமடையச் செய்து இருக்கலாம். இந்த குழைந்தைகளையும் கொடுரமான சம்பவம் தாக்கப் போவதையும் இராணுவ வீரர் உணர்ந்து இருக்கலாம்.

குழைந்தைகள் கட்டுரை படிக்கும் போது பேஸிபிக் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது, ஆனால் அவர்கள் அதை அறியவில்லை.

ஆரோக்கியத்திற்கான மரப்பட்டை(health bark)

கேட்டில் இருந்த மனிதர் இப்போது நன்றாக பழசி விட்டதால் டோட்டோ சேன் தன் கழுத்தில் இருந்த இரயில் பாஸை காண்பித்து விட்டு ஜியுகோகா ஸ்டேஷனிலிருந்து வெளியே சென்றாள்.

கவனத்தை கவரும்படியாக ஏதோ நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு இளைஞன் மரப் பட்டையை குவித்து அதன் பின்னால் ஒரு பாயில் காலை மடக்கி உட்கார்ந்திருந்தான். ஐந்து ஆறு பேர்கள் அதை பார்த்தார்கள். அந்த மனிதன் "இப்போது என்னை நன்றாக கவனியுங்கள்" என சொன்னதால் டோட்டோ சேனும் அங்கு போய் பார்க்க முடிவெடுத்தாள். டோட்டோ சேனை பார்த்ததும் அவன் "நில்" என்றான். "உங்களுக்கு முக்கியமானது உங்கள் ஆரோக்கியம். நீங்கள் காலை எழுந்தவுடன் உங்கள் உடல் நிலை நன்றாக உள்ளதா இல்லையா என்பதை இந்த மரப் பட்டை சொல்லிவிடும். தினமும் காலையில் இந்த மரப்பட்டையை மெல்ல வேண்டும், இது கசப்பாக இருந்தால், உங்கள் உடல் நிலை சரியில்லை, கசப்பாக இல்லையானால் நீங்கள் நன்றாக இருக்கிறீர்கள். உங்கள் உடல் நிலையை சொல்லும் இந்த மரப்பட்டையின் விலை இருபது சென் தான்! அதோ அங்கு இருக்கும் மனிதர் ஒரு துண்டை முயற்சி செய்வாரா?"

ஒரு ஒல்லியான மனிதருக்கு மரத் துண்டை கொடுத்து, அவன் பயந்தவாறு தன் முன் பற்களால் கடித்தான். தன் தலையை சிறிது வளைத்து "இந்த சின்ன துண்டு கொஞ்சம் கசப்புதான்" என்றான்.

அந்த இளைஞன் தாவி வந்து சத்தமாக சொன்னான்- "உங்களுக்கு ஏதாவது வியாதி இருக்கலாம், ஜாக் கிரைதயாக இருக்கவும். ஆனால் கவலைப் பட வேண்டாம், இது இன்னும் பெரிதாகவில்லை. நீங்கள் கொஞ்சம் தான் கசப்பாக இருந்ததாக கூறினீர். அங்கு இருக்கும் பெண்மணியே "நீங்கள் தயவு செய்து மென்று பார்க்கிறீர்களா" எனக் கேட்டான். ஒரு பெரிய கூடை வைத்திருந்த பெண்மணி ஒரு துண்டு மரப் பட்டையை மென்று விட்டு மகிழ்ச்சியுடன் "இது கசப்பாக இல்லை" என அறிவித்தாள்.

"ரொம்ப சந்தோஷம்" என அவன் சொன்னான். நீங்கள் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறீர்கள். "காலையில் உங்கள் உடல் நிலை நன்றாக உள்ளதா இல்லையா என தெரிந்து கொள்ள வெறும் இருபது சென் தான், இருபது சென் தான் செலவிட வேண்டும், ஒரு நல்ல பேரம்" என குரலை உயர்த்திச் சொன்னான்.

டோட்டோ சேனுக்கும் இந்த சாம்பல் நிற மரப் பட்டையை கடித்து பார்க்க விரும்பினாள், ஆனால் கேட்க வெட்கப்பட்டாள். அதற்குப் பதில் அவள் "நீங்கள் ஸ்கூல் முடியும் வரை இங்கு இருப்பீர்களா" எனக் கேட்டாள்.

"கட்டாயம் இருப்பேன்" என்று அந்த சிறுமியை பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்.

ஸ்கூல் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னே அவளுக்கு ஏதோ செய்ய வேண்டி இருந்ததால் முதுகு பின்னால் பையை ஆட்டி கொண்டு ஓடி விட்டாள். வகுப்பில் நுழைந்ததும் குழைந்தைகளிடன் "யாராவது எனக்கு இருபது சென் தர முடியுமா" எனக் கேட்க வேண்டும்.

பெரிய பேக்கட் கேரமல் சாக்லேட் விலை இருபது சென், ஆகையால் இது பெரிய காசு இல்லை, இருந்தும் ஒருவரிடமும் இல்லை.

"என் பெற்றோரிடம் கேட்கட்டுமா" என மியோ சேன் கேட்டாள்.

இந்த மாதிரி நேரத்தில் மியோ சேன் தலைமை ஆசிரியரின் மகளாக இருந்தது செளகரியமாய் இருந்தது. மியோ சேன் வீடு அசெம்பிளி ஹாலை ஓட்டி இருந்தது, ஆகையால் அவள் அம்மா ஸ்கூலில் இருந்தது போல் தோன்றியது.

"அப்பா காசு கொடுக்கிறேன், ஆனால் எதற்காக எனத் தெரிய வேண்டும்" என்றார் என டோட்டோ சேனிடம் லஞ்ச் நேரத்தில் சொன்னாள்.

டோட்டோ சேன் ஆபீஸை நோக்கிச் சென்றாள்.

"உனக்கு எதற்காக இருபது சென் வேண்டும்," என தன் கண்ணாடியை எடுத்தவாறு கேட்டார்.

"ஒரு மரப் பட்டை துண்டை மென்று நீ ஆரோக்கியமாக இருக்கிறாயா இல்லையா" என தெரிந்து கொள்ள முடியுமானதால் அதை வாங்க விரும்புகிறேன் என உடனே பதிலளித்தாள். தலைமை ஆசிரியருக்கு மேலும் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவல் அதிகமாயிற்று.

"எங்கே விற்கிறார்கள்?" எனக் கேட்டார்.

"ஸ்டேஷனுக்கு முன்னால்" என உடனே பதிலளித்தாள்.

"சரி உனக்கு வேண்டுமென்றால் ஒன்று வாங்கு" ஆனால் எனக்கு கடிக்க கொடுப்பாய் இல்லையா" எனத் தலைமை ஆசிரியர் கேட்டார்.

தன் பாக்கெட்டிலிருந்து பர்ஸை எடுத்து அதிலிருந்து இருபது சென் டோட்டோ சேனின் கையில் கொடுத்தார்.

"நான் அம்மாவை கேட்டு வாங்கி உங்களுக்கு திருப்பி கொடுத்து விடுகிறேன்" ஹோ மிக்க நன்றி" என டோட்டோ சேன் சொன்னாள். அம்மா எப்போதும் புத்தகத்திற்காக காசு கொடுப்பாள். வேறு ஏதாவது வாங்க வேண்டுமென்றால் முதலில் கேட்க வேண்டும், ஆனால் இந்த ஆரோக்கிய மரப் பட்டை எல்லோருக்கும் தேவை, ஆகையால் மறுக்க மாட்டார்."

ஸ்கூல் முடிந்ததும் டோட்டோ சேன் கையில் இருபது சென்னை பிடித்துக் கொண்டு வேகமாக ஸ்டேஷனை நோக்கிச் சென்றாள். அந்த இளைஞன் இன்னும் அங்கு தன் பொருளைப் பற்றி உரத்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான். டோட்டோ சேனின் கையில் இருபது சென்னை பார்த்தும் அவன் அகலமாக பல்லை காட்டி சிரித்தான்.

"நல்ல பெண்" உன் அம்மா அப்பா சந்தோஷமடைவார்கள் என்றான்.

"ராக்கியும்" என்றாள் டோட்டோ சேன்.

டோட்டோ சேனுக்காக ஒரு மரப் பட்டை துண்டை எடுத்தவாறு "ராக்கி யார்" எனக் கேட்டான்.

"அது எங்கள் நாய்" ஜெர்மன் ஷெப்பட்".

"ஹோ நாயா" நாய்க்கும் இது வேலை செய்யும் கசப்பாக இருந்தால் அதற்குப் பிடிக்காது, அதனால் உடல் நிலை மோசம் என தெரிந்து கொள்ளலாம்"என அந்த இளைஞன் நிதானமாக யோசித்து கூறினான்.

ஒரு 1' அகலம்,6' நீளமாக இருந்த மரப்பட்டையை எடுத்து, இந்தா, ஒவ்வொரு நாள் காலை சிறிது கடிக்கவும், கசப்பாக இருந்தால், உடல் நிலை சரியில்லை, கசப்பாக இல்லையானால் நீ ஆரோக்கியமாக இருப்பதாக தெரிந்து கொள் என்றான் அந்த மனிதன்.

அந்த விலையுந்த மரப்பட்டையை பேப்பரில் சுற்றி ஜாக்கிரதையாக வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றாள். அவள் வீட்டிற்கு வந்ததும் முதல் வேலையாக அதை கொஞ்சம் கடித்துப் பார்த்தாள். அது உலர்ந்தும்,விரப்பாக இருந்தது ஆனால் கசப்பாக இல்லை.உண்மையில் அதில் ஒரு ருசியும் தெரியவில்லை.

"ஹோ, நான் நன்றாக உள்ளேன்" என கத்தினாள். நீ நன்றாகதான் இருக்கிறாய் என அம்மா புன்னகைத்துச் சொன்னாள்.

டோட்டோ சேன் விவரித்தாள். அம்மாவும் மரப்பட்டை துண்டை கடித்துப் பார்த்து "கசப்பாக இல்லை"என்றாள்.

"உன் உடல் நிலையும் நன்றாக உள்ளது" என்றாள்.

பின் டோட்டோ சேன் ராக்கியிடம் போய் அதன் வாயின் அருகே வைத்தாள்.அது முதலில் முகர்ந்து பார்த்து, பின் நக்கியது.

"நீ அதை கடித்தால்தான் உன் உடல் நிலை எப்படி இருக்கு என தெரியும்" என்று டோட்டோ சேன் சொன்னாள்.

ராக்கி கடிக்க முயற்சி செய்யாது காதை தன் கால்களால் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. டோட்டோ சேன் அதன் வாயின் பக்கத்தில் கொண்டு போனாள். "இதை கடி" உன் உடல் நிலை சரியில்லை என்றால் அது நல்லதில்லை.

ராக்கி இஷ்டமில்லாது சிறிய துண்டை கடித்து, முகர்ந்தது. அதற்குப் பிடிக்காத மாதிரி தெரியவில்லை, பெரிய கொட்டாவிதான் விட்டது.

" ஹோ ராக்கியும் நன்றாக இருக்கிறது" என்றாள்.

மறு நாள் காலை அம்மா டோட்டோ சேனுக்கு இருபது சென் கொடுத்தாள். அவள் நேராக தலைமை ஆசிரியர் ஆபீஸிற்குச் சென்று அவரிடம் மரப் பட்டையை கொடுத்தாள்.

சிறிது நேரத்திற்கு தலைமை ஆசிரியர் " இது என்ன என்பது போல்" அதையே நோக்கினார். பிறகு டோட்டோ சேன் தன் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வந்த இருபது சென்னை பார்த்தும் ஞாபகம் வந்தது.

"நீங்கள் கடிக்கவும்" கசப்பாக இருந்தால் உங்கள் உடல் நிலை சரியில்லை" என டோட்டோ சேன் சொன்னார்.

தலைமை ஆசிரியர் கொஞ்சம் கடித்து அந்த மரப் பட்டையை முன்னும் பின்னும் திருப்பி கவனமாக பார்வையிட்டார்.

தலைமை ஆசிரியரின் முகத்தை சிரத்தையுடன் பார்த்து "என்ன கசக்கிறதா" என டோட்டோ சேன் கேட்டார்.

"இதில் ஒரு ருசியும் இல்லையே" என்றார்.

"நான் நன்றாக இருக்கிறேன், நன்றி" என சொல்லி அவளிடம் அந்த மரப்பட்டையை கொடுத்தார்.

"ஹோ" தலைமை ஆசிரியர் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறார் என்பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி என்றார்.

அன்று டோட்டோ சேன் ஸ்கூலில் எல்லோரையும் மரப் பட்டை துண்டை கடிக்க வைத்து, ஒருவருமே கசப்பாக இல்லை என்று சொன்னதும், எல்லோரும் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறார்கள் என அவள் மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

எல்லா குழைந்தைகளும் தலைமை ஆசிரியரிடம் போய் தாங்கள் ஆரோக்கியமாக இருப்பதை தெரிவித்ததும், ஒவ்வொரு குழைந்தைகளிடம் அவர் "நல்லது" என பதிலளித்தார்.

தலைமை ஆசிரியர் குமா பிரிஃபெக்டர்"(Gumma Prefecture)இடத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்ததால் அங்கிருந்த எல்லா மரம்,தாவரங்களை பற்றி தெரியும். இந்த மரப் பட்டையை யார் கடித்தாலும் கசக்காது என்பதும் அவருக்கு தெரிந்து இருக்கும்.

ஆனால் இப்படி செய்து எல்லோரும் நன்றாக இருப்பதை தெரிந்து டோட்டோ சேன் மகிழ்ந்தது அவளுக்கு நன்மை என தலைமை ஆசிரியர் எண்ணினார். யாராவது மரத் துண்டை கடித்து கசப்பாக இருக்கிறது என சொல்லி அவர் உடல் மோசம் என தெரிந்து டோட்டோ சேன் அவரை பற்றி கவலையும், சிரத்தை எடுக்கும் அன்பான பெண்ணாக வளர்ந்து இருப்பது தலைமை ஆசிரியரை சந்தோஷப் படுத்தியது.

ஒரு தெரு நாயின் வாயில் மரப் பட்டையை வைக்கப் போய் அது கடிக்க வந்ததையும் பொறுட்படுத்தாது அதனிடமும் முயற்சி செய்தாள்.

நீ நல்ல உடல் நிலையில் இருக்கிறாயா இல்லையா என்பது தெரியும்" என உரத்த குரலில் அந்த நாயிடம் கத்தினாள். 'வா இதை கடி" ஏன்னென்றால் நீ நன்றாக இருந்தால் நல்லது" என்றார்.

அந்த நாயிடம் முயற்சி செய்து அது கடித்ததும் அவள் "ஹோ இதன் உடல் நிலையும் நன்று" எனக் கத்திக் கொண்டு அதை சுற்றிக் குதித்தாள்.

அந்த நாய் நன்றி சொல்வது போல் தலை வணங்கி ஓடிப் போயிற்று.

தலைமை ஆசிரியர் நினைத்த மாதிரியே அந்த மரப் பட்டை விற்கும் இளைஞன் ஜியூகாகோவில் மறுபடியும் வரவில்லை.

தினமும் காலையில் ஸ்கூலுக்கு புறப்படும் முன் டிராயரிலிருந்து விலை மதிப்பில்லாத பலம் தரும் மரப்பட்டையை கடித்து வீட்டிலிருந்து "நான் ஆரோக்கியமாக உள்ளேன்" என சொல்லிக் கொண்டே போவாள்.

டோட்டோ சேன் உண்மையிலேயே ஆரோக்கியமாகதான் இருந்தாள்.

ஆங்கிலம் பேசும் குழைந்தை

டோமோவிற்கு ஒரு புதிய மாணவன் வந்தான்.சராசரி ஆரம்ப பள்ளி மாணவனைவிட உயரமாக,விசாலமாக இருந்தான். அவன் ஏழாவது கிரேட் மாணவன் போல் டோட்டோ சேனுக்கு தோன்றியது. அவனது டிரஸ்ஸும் பெரியவர்கள் அணிவது போல் இருந்தது.

ஸ்கூல் மைதானத்தில் அன்று காலை தலைமை ஆசிரியர் அந்த புதிய மாணவனை அறிமுகம் செய்தார்.

"இது மியாசகி (Miyazaki). இவன் அமெரிக்காவில் பிறந்து வளர்ந்தவன், ஆகையால் ஜப்பானிய மொழி நன்றாக பேச வராது. சுலபமாக நண்பர்களாக்கி கொள்ள, படிக்கவும் நேரம் ஒதுக்க டோமோவில் முடியும் என்பதால் இங்கு சேர்ந்து இருக்கிறான். இனி இவனும் உங்களில் ஒருவன். எந்த கிரேடில் இவனை போடலாம்? ஐந்தாம் கிரேடில் டாய் சேன் மற்றவருடன் போடலாமா?"

சித்திரம் நன்றாக வரையும் டாய் சேன் அண்ணனின் அன்பான குரலில் "இது சரிதான்" என்றான்.

தலைமை ஆசிரியரும் புன்னகைத்து மேலும் சொன்னார். "அவனுக்கு ஜப்பானிய மொழி நன்றாக தெரியாது, ஆனால் ஆங்கிலம் நன்றாகத் தெரியும்.அவனிடமிருந்து நீங்கள் கொஞ்சம் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஜப்பானிய வாழ்க்கை அவனுக்கு பழக்கமில்லை, ஆகையால் நீங்கள் உதவி செய்வீர்கள், இல்லையா? அவனிடம் அமெரிக்க வாழ்க்கையை பற்றி கேளுங்கள். உங்களுக்கு அவன் பல வித ஆர்வமான விஷயங்கள் சொல்ல முடியும்.சரி "நான் இவனை உங்களிடம் விட்டுச் செல்கிறேன்".

அவனை விட மிக சின்னவர்களாக இருந்த சக மாணவர்களிடம் மியாசகி குனிந்து வணங்கினான். டாய் சேன் வகுப்பு மாணவர்களுடன் மற்ற எல்லா மாணவர்களும் அவ்வாறே வணங்கினர்.

லஞ்ச் நேரத்தில் மியாசகி தலைமை ஆசிரியரின் வீட்டிற்குச் செல்லும் போது எல்லோரும் அவன் பின்னால் சென்றார்கள். அவன் ஷூவை போட்டுக் கொண்டே வீட்டின் உள்ளே போனான்! எல்லா குழைந்தைகளும் உரத்த குரலில் " நீ உன் ஷூக்களை கழட்ட வேண்டும்" எனக் கத்தினார்கள்.

மியாசகி சிறிது திடுக்கிட்டு "மன்னிக்கவும்" எனக் கூறி ஷூக்களை கழட்டினான்.

எல்லா குழைந்தைகளும் ஒரே நேரத்தில் அவனுக்கு என்னவெல்லாம் செய்யலாம் என

சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

"ஒரு வகையான தரை கொண்ட அறை, அசெம்பிளி ஹால் இந்த இடங்களுக்குச் செல்லும் போது ஷூவை எடுக்க வேண்டும். வகுப்பறை, நூலகத்தில் போட்டுக் கொள்ளலாம்."

"குறொன்புட்சு கோவிலுக்கு போகும் போது அங்கு திறந்த வெளியில் ஷூவோடு இருக்கலாம், ஆனால் கோவில் உள்ளே போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது."

ஜப்பானிய வாழ்க்கை முறை, வெளி நாட்டின் வாழ்க்கை முறையில் இருந்த வித்தியாசங்களை தெரிந்து கொள்வது வேடிக்கையாக இருந்தது.

மறு நாள் மியாசகி படங்கள் இருந்த பெரிய ஆங்கிலப் புத்தகம் எடுத்து வந்தான். லஞ்ச் நேரத்தில் எல்லோரும் புத்தகத்தைப் பார்பதற்காக அவனை சுற்றி கூட்டமாய் கூடினர். எல்லோரும் பேராச்சரியப்பட்டார்கள். இதற்கு முன் இவ்வளவு அழகான படங்களுடன் இருந்த புத்தகத்தை பார்த்ததில்லை. அவர்கள் பார்த்த படப் புத்தகங்களில் நல்ல சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள் வண்ணங்கள்தான் இருந்தது, ஆனால் இதில் உடல் சரும நிறம், வெளிர் ரோஸ் நிறமும் இருந்தது. நீல நிறமும் க்ரேயான் கலரில் இல்லாத ஷேட்களில் இருந்தது. பொதுவாக கலர் டப்பாவில் இருக்கும் 24 கலர், டாய் சேனின் ஸ்பெஷல் பாக்ஸில் உள்ள 48 நிறங்கள், இவைகளை தவிர பலவித வண்ணங்கள் இருந்தன. இது எல்லோரது மனதையும் கவர்ந்தது. முதல் படத்தில் குழைந்தையின் டாய்பரை பிடித்து ஒரு நாய் அதை இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. பெயிண்டால் வரைந்தது போல் இல்லாமல் குழைந்தை தோல் நிறம் நிஜத்தோல் போல் காட்சி அளித்தது. இவ்வளவு பெரிய அழகான, பிரகாசமான, தடிமனான படப் புத்தகம் பார்ப்பதால் எல்லோரது மனதையும் கொள்ளைக் கொண்டது. டோடோ சேன் தனது பாணியில் நட்பு செய்வதற்கு, மியாசகி , அவன் புத்தகத்தின் எவ்வளவு பக்கத்தில் போக முடியுமோ அவ்வளவு பக்கத்தில் போனான்.

மியாசகி ஆங்கில வாக்கியங்களை அவர்களுக்கு படித்துச் சொன்னான். ஆங்கில மொழி தெளிவாக ஒலித்ததால் அவர்கள் தன்னை மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு மியாசகி ஜப்பானிய மொழி பேச முயற்சித்தான்.

நிச்சயமாக மியாசகி ஸ்கூலிற்கு வந்து புதிய, வித்தியாசமான சில விஷயங்களை பகிர்ந்து கொண்டான்.

"அகசன்(akachan)என்றால் பேபி (baby)என ஆரம்பித்தான்.

எல்லோரும்" அகசன் என்றால் பேபி"என திரும்பச் சொன்னார்கள்.

"உட்சுகூஷூ"(UtsuKUshii)-beautiful(அழகானது)என கூ" வை அழுத்தி சொன்னான்.

"UtsukuSHII" உட்சுகுஷீஈ அழகானது என மற்றவர்கள் சொன்னார்கள்.

தன் ஜப்பானிய உச்சரிப்பு தவறாக இருந்தது என மியாசகி உணர்ந்தான். "அது "utsukuSHII",சரியா?

விரைவில் மியாசகி, மற்ற எல்லா குழைந்தைகளும் நல்ல நண்பர்களாகி விட்டார்கள். தினமும் பல புத்தகங்கள் கொண்டு வந்து லஞ்ச் நேரத்தில் அவர்களுக்கு படித்துச்

சொல்வான்.

மியாசகி அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்றுத் தறுபவர் போல் இருந்தான். அதே நேரத்தில் மியாசகியின் ஜப்பானிய மொழியும் வேகமாக செம்மையாகியது. அலங்காரப் பொருள்கள் மாட்டுவதற்கும் வைப்பதற்கும் இருந்த மாடத்தில் அறியாமல் உட்கார்ந்து வந்ததை அவனும் இப்போது செய்வதில்லை.

டோடோ சேனும் அவளது நண்பர்களும் அமெரிக்காவை பற்றி நிறைய தெரிந்து கொண்டார்கள். ஜப்பானும், அமெரிக்காவும் டோமோவில் நண்பர்களானார்கள். ஆனால் டோமோவின் வெளியே அமெரிக்கா எதிரிகள் ஆனதால், ஆங்கிலம் எதிரிகளின் மொழியாக இருந்ததால் எல்லா ஸ்கூலின் பாடத் திட்டத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டது.

"அமெரிக்கர்கள் துஷ்டர்கள்" என ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் அறிவித்தார்கள். ஆனால் டோமோவில் குழைந்தைகள் ஒருமிக்க குரலில் "உட்சுகுஷீ என்பது அழகானது"(utsukushii is beautiful)எனப் பாடினார்கள். டோமோவை நோக்கி அடித்த காற்று மிருதுவாகவும், வெது வெதுப்பாகவும் இருந்தது. அங்கிருந்த குழைந்தைகளும் அழகாக இருந்தார்கள்.

பொழுதுபோக்கு நாடகம்

"நாங்கள் ஒரு நாடகம் போடப் போகிறோம்!"

டோமோவில் முதல் முறையாக போடும் நாடகம் இது. லஞ்ச் நேரத்தில் யாராவது ஒருவர் பேசுவது என்பது இன்னும் நடந்து வருகிறது, ஆனால் தலைமை ஆசிரியர் யூரித்மிக்ஸ்க்காக வாசிக்கும் பெரிய பியானோவுடன், பார்வையாளர்களை அழைத்து சின்ன மேடையில் நாடகம் நடத்துவதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். டோட்டோ சேன் உள்பட ஒரு குழைந்தை கூட நாடகம் பார்த்ததில்லை. "அன்னப் பறவை ஏரி" பார்பதற்கு தியேட்டருக்கு ஒரே தடவை போய் இருந்தும் வருடாந்திர நிகழ்ச்சியில் என்ன மாதிரி கலைகளை நடத்தலாம் என ஆராய்ந்து பேசினார்கள்.

டோட்டோ சேனின் வகுப்பு கேஞ்சின்சோ(Kanjincho-The Fund Raising Charter) என்பதை நடத்த முடிவெடுத்தார்கள். இந்த பழைய காபுகி நாடகத்தை அப்படியே டோமோவில் நீங்கள் பார்க்க முடியாது, ஆனால் அவர்கள் ஒரு புத்தகத்தில் இருந்ததை பார்த்து மருயாமா அவர்களுக்கு நடிக்க பழகுவார். அய்கோ சைஷோ(Aiko Saisho) பெரியவளாக, உயரமாக இருந்ததால் பென்கி(Benkei)என்ற பலசாலியான மனிதனின் பாத்திரத்திற்கு சரியாக இருப்பாள் என தீர்மானித்தார்கள்.

அமெடெராவிற்கு(Amadera)கண்டிப்பான தோற்றம், உரத்த குரல் இருப்பதால் டொகாஷி-தலைவராக(Togashi)நடிக்கலாம் உதாரகுணமுள்ள யோசிட்சுனேயாக(Yositsune) இந்த நாடகத்தில் மாறு வேட போர்டர் என்ற பாத்திரத்தில் டோட்டோ சேன் நடிக்கவும், மற்றவர்கள் உலாவும் சன்னியாசிகளாக இருப்பார்கள் என கடைசியில் முடிவெடுத்தார்கள்.

நாடக ஒத்திகை ஆரம்பம் ஆவதற்கு முன்பு குழைந்தைகள் தங்கள் வசனங்களை மனப்பாடம் செய்ய வேண்டும். டோட்டோ சேனுக்கும், சன்னியாசிகளுக்கும் பேசுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. சன்னியாசிகளின் வேலை என்னவென்றால் நாடகம் முழுவதும் பேசாமல் நிற்க வேண்டும், யோசிட்சுனேயாக இருக்கும் டோட்டோ சேன் மட்டும் தன் முகத்தை பெரிய தொப்பியால் மறைத்து மண்டியிட்டு உட்கார வேண்டும். உண்மையில் பென்கி யோசிட்சுனேயின் வேலைக்காரன் - அடகா செக்பாயிண்டை கடக்க முயற்சிசிக்க, ஒரு கோவில் கட்ட பணம் திரட்டும் சன்னியாசிகள் வேடம்

போட்டு, யோசிச்சுனேவை அடித்து, திட்டுகிறான். ஐகோ சைஷொவாக நடக்கும் பென்கிக்கு செக்போஸ்ட் தலவர் டொகாஷியுடன் சர்ச்சை செய்வது, பேச்சால் தாக்குவது, நிதி திரட்டும் உரிமைகளை வெற்று காகித்திலிருந்து புத்திசாலியாக நிதிக்கு வேண்டுகோள் கேட்டு உடனே மனதில் வந்ததை படிப்பது என அதிகமாக நடப்பதற்கு இருந்தன. தினமும் அவளது முதல் வசனத்தை மனப் பாடம் செய்து வந்தாள் டோகஷியின் பாத்திரதிற்கும் பென்கியை எதிர்த்துப் பேசும் நிறைய வசனங்கள் இருந்தது. அமேடெரா அதை மனப்பாடம் செய்ய கஷ்டப்பட்டான்.

கடைசியாக ஒத்திகை நேரம் வந்தது. டோகஷி, பென்கியும் எதிரும் புதிருமாக பார்த்துக் கொண்டனர், சன்னியாசிகள் பென்கியின் பின்னால் வரிசையாக இருந்தார்கள், யோசிச்சுனேவாக டோட்டோ சேன், முன்னால் அடக்கமாக மண்டியிட்டு இருந்தாள். இதெல்லாம் என்னவென்று டோட்டோ சேனுக்குப் புரியவில்லை. ஆகையால் பென்கி யோசிச்சுனேவை தன் கம்பினால் அடித்து தள்ளும் போது டோட்டோ சேனும் அதை எதிர்த்து போராடினாள். ஐகோ சைஷொவை காலில் இடித்து, கீறியும் விட்டாள். ஐகோ அழுத போது சன்னியாசிகள் கேலியாக சிரித்தார்கள்.

பென்கி எவ்வளவு அடித்து, தள்ளினாலும் யோசிச்சுனே சாதுவாக ஒன்றும் செய்யாது இருக்க வேண்டும். டோகஷி உண்மையை சந்தேகிப்பதால், பென்கி தன் உதாரகுணமுள்ள எஜமானனை வெறுப்புடன் இப்படி நடத்துவதை பார்த்து மனம் உருகி அவர்களை செக் பாயிண்டிலிருந்து போக விட வேண்டும் என்பதற்காக தான் இவ்வாறு செய்ய வேண்டும்.

யோஷிச்சுனே இதை எதிர்த்தால் முழு சதி திட்டமும் கெட்டு விடும். மருயாமா டோட்டோ சேனுக்கு இதை விவரமாக சொல்ல முயற்சித்தார். ஆனால் டோட்டோ சேன் பிடிவாதமாக இருந்தாள். ஐகோ சைஷொ அவளை அடித்தால் அவளும் அடிப்பாள் என உறுதியாக சொன்னதால் நாடக ஒத்திகை முன்னேரவில்லை.

அந்த காட்சியை எவ்வளவு முறை செய்தாலும் டோட்டோ சேன் எப்போதும் மறுபடி எதிர்த்தாள்.

"நான் மிக்க வருத்தம் அடைகிறேன்" என டோட்டோ சேனிடம் மருயாமா கடைசியில் சொன்னார். நான் டாய் சேனை யோசிச்சுனேயாக நடக்கச் சொல்லலாம் என நினைக்கிறேன் என்றார்.

தன்னை மட்டும் அடித்து கீழே தள்ளுவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதால் டோட்டோ சேன் இதிலிருந்து விலகி கொண்டாள்.

"டோட்டோ சேன் நீ சன்னியாசியாக இருப்பாயா" என மருயாமா கேட்டார். பின்னால் சன்னியாசியாக டோட்டோ சேன் நின்றாள்.

மருயாமாவும், குழைந்தைகளும் இனி எல்லாம் ஒழுங்காய் நடக்கும் என நினைத்தது தவறாக இருந்தது. டோட்டோ சேனுக்கு அவர் பெரிய கம்பை கொடுத்து இருக்கக் கூடாது. டோட்டோ சேனுக்கு அசையாது நிற்பது அலுத்து விட்டதால் அவள் பக்கத்தில் நின்று இருந்த சன்யாசியின் காலை கம்பால் குத்த ஆரம்பித்தாள், தன் முன் இருந்த சன்யாசியின் அக்குளை கிசுகிசு முட்டினாள். அவள் நடத்துனர் போல் பாவனை செய்ததால் பென்கி டோகாஷி இருவரிடையே நடந்த காட்சியை பாதித்தது.

அவள் சன்னியாசியாக நடப்பதிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டாள்.

யோசுட்சனியாக நடித்த டாய் சேன், அவனை அடித்து குத்திய போது தன் பற்களை நறநறவென்று கடித்த போது பார்வையாளர் அவன் மீது அனுதாப பட்டிருப்பார்கள். டோட்டோ சேன் இல்லாமல் நாடக ஒத்திகை நன்றாக முன்னேறியது.

அவனை தனியாக விட்டதால், டோட்டோ சேன் ஸ்கூல் மைதானத்திற்குச் சென்றாள். அவள் காலிலிருந்து ஷூக்களை எடுத்து விட்டு தன் பாணியில் ஒரு பாலேயை இயற்ற ஆரம்பித்தாள். தன் கற்பனைக்கு ஏற்றவாறு ஆடுவதில் அவளுக்கு நன்றாக இருந்தது. சில நேரத்தில் அவள் அன்னம், சில நேரத்தில் காற்று, சில சமயம் வேடிக்கையான ஆள், சில சமயம் மரமாக அவள் ஆனாள். ஆட்களில்லாத அந்த மைதானத்தில் அவள் ஆடிக் கொண்டே இருந்தாள்.

அவள் ஆழ்ந்த மனதில் யோசுட்சனியாக நடிக்க வேண்டும் என தோன்றியது. ஆனால் அப்படி நடிக்க விட்டிருந்தால் அவள் நிச்சயமாக ஐகோ சைஷொவை அடித்துக் கீறி விட்டிருப்பாள்.

முதலும் கடைசியுமாக போட்ட பொழுது போக்கு நாடகத்தில் இவ்வாறுதான் டோட்டோ சேனுக்கு நடிக்க முடியாமல் போயிற்று.

சாக்கு (chalk)

டோமோவின் குழைந்தைகள் மற்றவரின் சுவரில் அல்லது தெருவில் கிறுக்கியதில்லை, ஏன்னென்றால் அவர்களுக்கு ஸ்கூலில் இவ்வாறு செய்ய நிறைய வாய்ப்புகள் இருந்தது.

அசெம்பிளி ஹாலில் நடக்கும் இசை வகுப்பில் தலைமை ஆசிரியர் ஒவ்வொரு குழைந்தைக்கும் ஒரு வெள்ளை சாக்கு துண்டு கொடுப்பார். அசெம்பிளி ஹால் தரையில் எங்கு வேண்டுமானாலும் இஷ்டம் போல் உட்கார்ந்து/சாய்ந்த நிலையில் கையில் சாக்குடன் காத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் தயாராக இருந்தவுடன், தலைமை ஆசிரியர் பியானோவை வாசிக்க ஆரம்பிப்பார். அவர் வாசிக்கும் போது, அந்த ரிதமை இசை குறியீட்டில் தரையில் எழுதுவார்கள். அந்த பளபளக்கும் வெளிர் ப்ரவுன் நிர மரத் தரையில் எழுதுவது அழகாக இருக்கும்.

டோட்டோ சேனின் வகுப்பில் பத்து மாணவர்கள்தான் இருந்ததால், அந்த பெரிய அசெம்பிளி ஹாலில் பரவலாக உட்கார்ந்து மற்றவரை தொந்தரவு செய்யாது தன் விருப்பம் போல் பெரிதாக குறியீட்டுகளை எழுத நிறைய இடம் இருந்தது. ரிதமை மட்டும் எழுதியதால் அவர்களுக்கு கோடுகள் தேவைப்படவில்லை. தலைமை ஆசிரியருடன் கலந்து ஆலோசித்து டோமோவின் குழைந்தைகள் தாங்களே இசை குறியீட்டிற்கு எழுதிய தனிப்பட்ட பெயர் பின் வருமாறு:

n was called a skip, because it was
a good rhythm to skip and jump to.

)| was called a flag, because it looked like one.

n was called a flag-flag .

. }, was called a double- falg. | was called a black.

J was called a white.

J was called a white-with-a-mole, or a white 'n' dot.

o was called a circle.

இசைக் குறி - குதித்தல் -இந்த ரிதம் தாவுவதற்கு,குதிப்பதற்கு நல்லது.

இசைக் குறி - கொடி-பார்க்க கொடி போல் இருந்தது.

இசைக் குறி கொடி-கொடி

இசைக் குறி - இரண்டு கொடி

இசைக் குறி - கருப்பு

இசைக் குறி - வெள்ளை

இசைக் குறி - வெள்ளையும் புள்ளியும்/மச்சம் உள்ள வெள்ளை

இசைக் குறி - வட்டம்.

இந்த பெயரால் அவர்கள் பாடும் பதங்களை நன்றாக புரிந்து கொள்ளவும், வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்த வகுப்பு இது.

தரையில் சாக்கால் எழுதுவது தலைமை ஆசிரியரின் யோசனைதான். அளவில் பேப்பர் சிறியது, போதிய கரும்பலகை இல்லாததால், தரை ஒரு நல்ல கரும்பலகையாக உபயோகிக்கலாம். இசை எவ்வளவு வேகமாக இருந்தாலும் தரையில் குழைந்தைகள் சுலபமாக அவர்கள் இஷ்டம் போல பெரிதாக எழுதலாம். இதற்கும் மேலாக அவர்கள் இசையையும் ரசிக்க முடியும். நேரம் இருந்தால் அவர்கள் விமானம், பொம்மை என எது வேண்டுமானாலும் வரையும் சுதந்திரமும் இருந்தது. சில சமயத்தில் வேடிக்கையாக அவர்கள் வரைந்ததை ஒன்று சேர்த்து, தரை முழுவதும் ஒரு அளவிட முடியாத வரைபடமாக ஆக்கி விடுவார்கள். இசை வகுப்பு நடக்கும் போது, தலைமை ஆசிரியர் நடு நடுவில் வந்து குழைந்தைகளின் ரிதமை பார்வையிட்டு -"நன்றாக இருக்கிறது" இது கொடி கொடி, இது தாவல்/குதித்தல் என சொல்வார்.

அவர்கள் இசை குறியீட்டை சரி/தவற்றை சரி செய்த பின் குழைந்தைகள் எழுதி இருப்பதை சரி பார்க்கவும், ரிதமை அறிந்து கொள்ள உதவியாக இருப்பதற்கு தலைமை ஆசிரியர் மறுபடி இசையை வாசிப்பார். குழைந்தைகளுக்கும் திரு.கோபாயாஷி இல்லாமல் இசை வகுப்பு நன்றாக இருக்காது, தவிர எவ்வளவு வேலைகள் இருந்தாலும் இந்த வகுப்பை அவர் மற்றவருக்கு எடுக்க விட மாட்டார்.

ரிதமை எழுதிவிட்டு அதை அழிப்பது பெரிய வேலையாக இருந்தது. முதலில் கரும்பலகை அழிக்கும் துணியை வைத்து சுத்தம் செய்து, பின் எல்லோரும் ஒன்றாக கூடி தரையை துணியால் நன்றாகத் துடைத்தனர்.

இப்படி எழுதியதை அழிப்பது எவ்வளவு கஷ்டமானது என்பதை செய்து தெரிந்து கொண்டதால் டோமோவின் குழைந்தைகள் அசெம்பிளி ஹால் தரை தவிர வேறு எங்கும் கிறூக்கியதில்லை. தவிர வாரத்தில் இரண்டு முறை இந்த வகுப்பு நடந்ததால், குழைந்தைகள் மனத் திருப்தி அடைய கிறூக்கினார்கள்.

எந்த சாக்கு நல்லது, எப்படி பிடித்தால் நன்றாக உடையாமல் எழுதலாம் என்பதில் திறமைசாலியானார்கள். ஒவ்வொருவரும் சாக்கால் எழுதும் கலையில் வல்லவர்.

யாசுகி சேன் இறந்து விட்டான்

வசந்த கால விடுமுறைக்கு பின் முதல் நாள் காலை எப்போதும் போல் தலைமை ஆசிரியர் பேண்டின் பாக்கெட்டில் கையை போட்டு ஸ்கூல் மைதானத்தில் கூடியிருந்த குழைந்தைகளின் முன்னால் நின்றார். ஆனால் கொஞ்ச நேரம் அவர் ஒன்றும்

பேசவில்லை. பின் பாக்கெட்டிலிருந்து கையை எடுத்து விட்டு குழைந்தைகளைப் பார்த்தார். அவரை பார்த்தால் அழுத மாதிரி தோன்றியது.

"யாசுகி சேன் இறந்து விட்டான்" என மெதுவாக சொன்னார். நாம் இன்று அவன் ஈமச் சடங்கிற்குப் போகிறோம்" எனச் சொல்லி, உங்கள் எல்லோருக்கும் யாசுகி சேனை பிடிக்கும், இது ஒரு பெரிய இழப்பு", நான் மிகவும் வருத்தமடைகிறேன் என மேலும் சொன்னார். இதன் பின் அவர் முகம் நன்றாக சிவந்து கண்களில் நீர் தளும்பியது. குழைந்தைகள் திகைப்படைந்து ஒருவரும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. எல்லோரும் யாசுகி சேனைப் பற்றி நினைத்தனர். இதற்கு முன் டோமோவின் மைதானத்தில் இவ்வளவு துக்கமான நிசப்தம் நிலவியது இல்லை.

"இவ்வளவு சீக்கிரமாக இறந்து விடுவது" என்பதை கற்பனை செய்ய முடியவில்லை என டோட்டோ சேன் நினைத்தார். யாசுகி சேன் "நீ விடுமுறைக்கு முன் படித்து கொடுக்க வேண்டும்" எனச் சொல்லி கொடுத்த "Uncle Tom's Cabin" புத்தகத்தை அவள் இன்னும் படித்து முடிக்கவில்லை.

வசந்த கால விடுமுறைக்கு முன் போய் வருகிறேன் என சொல்லி புத்தகத்தை கொடுத்த போது அவன் கை விரல்கள் வளைந்து இருந்தது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. முதன் முதலில் சந்தித்து "நீ ஏன் இப்படி நடக்கிறாய்" எனக் கேட்டபோது அவன் "எனக்கு போலியோ வந்தது" என மென்மையாக பதிலளித்தான். அவன் குரலையும் புன்சிரிப்பையும், கோடை விடுமுறையில் அவர்கள் இருவரின் மரம் ஏறிய துணிகர செயலையும் நினைத்தார்.

கனமான உடல், அவளை விட பெரியவனாக, உயரமாக இருந்தும் அவள் மீது முழு நம்பிக்கை வைத்தான் என முன்பு நடந்ததை திரும்பவும் நினைத்துப் பார்த்தார். யாசுகி சேன்தான் அமெரிக்காவில் டெலிவிஷன் என ஒன்று இருப்பதாக அவளுக்குச் சொன்னான். யாசுகி சேனை டோட்டோ சேன் விரும்பினாள். அவர்கள் சேர்ந்து உணவு சாப்பிடனர், இடைவேளையை சேர்ந்து கழித்தார்கள். அவன் இழப்பு அவளுக்கு பெரிதாக இருந்தது. டோட்டோ சேன் இறப்பு என்றால் யாசுகி சேன் இனி ஸ்கூல் வர மாட்டான் எனப்பதை உணர்ந்தார். அவளது கோழி குஞ்சுகள் இறந்து எவ்வளவு கூப்பிட்டும் மறுபடியும் நகராதது போல் இதுவும் இருந்தது.

யாசுகி சேனின் ஈமச் சடங்கு அவன் தங்கிய இடம் டெனென்சொஃபூவிற்கு (Denenchofu)எதிரே இருந்த இடத்தில் ஒரு சர்சில் நடந்தது.

ஒரே வரிசையில் ஜியுகோகாவிலிருந்து அந்த இடத்திற்கு குழைந்தைகள் மெளனமாக நடந்தார்கள். சாதாரணமாக இங்கும் அங்கும் பார்த்து நடக்கும் டோட்டோ சேனின் பார்வை இன்று எப்போதும் தரையை நோக்கி இருந்தது. தலைமை ஆசிரியர் துக்க செய்தியை சொன்ன நேரத்தில் இருந்த நிலைமையை விட இப்போது வித்தியாசமாக அவளுக்கு தோன்றியது. முதலில் அவளால் நம்ப முடியவில்லை, பிறகு தான் துக்கம் அடைந்தார். ஆனால் இப்போது அவள் யாசுகி சேனை ஒரு தடவை உயிருடன் பார்க்க வேண்டும் எனதான் விரும்பினாள். இதை தாங்க முடியாமல் அவனுடன் நிறைய பேச விரும்பினாள்.

சர்சில் நிறைய வெள்ளை வில்லிப் பூக்கள் இருந்தது. யாசுகி சேனின் அழகான அம்மா, தங்கை, உறவினர்கள் கறுப்பு உடை அணிந்து சர்சின் வெளியே நின்று இருந்தார்கள். டோட்டோ சேனைப் பார்த்தும், கையில் வெள்ளை கர்ச்சீப்புடன் இன்னும் அழுதார்கள். டோட்டோ சேன் ஈமச் சடங்கிற்கு இது தான் முதல் முறையாக வந்து, இது எவ்வளவு துக்கமானது என்பதை உணர்ந்தார். ஒருவரும் பேசவில்லை, ஒரு வாத்தியம் மென்மையான பாட்டு வாசித்தது. சூரிய ஒளியினால் சர்சு முழுவதும்

வெளிச்சமாக இருந்தது, ஆனால் சந்தோஷம் இல்லை. தோள் பட்டையில் கருப்பு பேண்ட் அணிந்த ஒருவன் ஒவ்வொரு டோமோ குழைந்தைக்கும் பூ கொடுத்து ஒருவர் பின்னால் ஒருவராக நடந்து போய் யாசுகி சேனின் சவப் பெட்டி மீது வைக்க வேண்டும் என விவரித்தான்.

யாசுகி சேன் கண்கள் மூடி பூக்களால் சூழப்பட்டு சவப் பெட்டியில் இருந்தான். அவன் இறந்து விட்டாலும், கடைசிவரை பார்பதற்கு அன்பாகவும், புத்திசாலியாகவும் இருந்தான். டோடோ சேன் மண்டியிட்டு அவள் அடிக்கடி பிடித்த அந்த கைகளில் பூவை வைத்து மெதுவாக தொட்டாள். அவளது சின்ன கைகளை விட அவளது கைகள் வெள்ளையாக, பெரியோர்களது போல் நீளமான விரல்களுடன் இருந்தது.

"போய் வருகிறேன்" என அவள் யாசுகி சேனிடம் முணுமுணுத்தாள். "நாம் வயதான பின் எங்காவது மறுபடியும் சந்திக்கலாம். அதற்குள் உன் போலியோவும் குணமாகி இருக்கும்."

டோட்டோ சேன் எழுந்து நின்று இன்னொரு முறை யாசுகி சேனைப் பார்த்தாள். ஹோ நான் மறந்து விட்டேன் "uncle Tom's cabin" புத்தகத்தை இப்போது உனக்கு திருப்பி தர முடியாது. மறுபடி நாம் சந்திக்கும் வரை நான் உனக்காக வைத்திருக்கிறேன்" என்றாள்.

"டோட்டோ சேன் நாம் இருவரும் சேர்ந்து நிறைய வேடிக்கைகள் செய்தோம் இல்லையா? இதை என்னால் எப்போதும் மறக்கவே முடியாது" என அவள் அங்கிருந்து நடக்க ஆரம்பித்த போது பின்னால் நிச்சயமாக கேட்டாள்.

நுழைவாசலை எட்டியதும் டோடோ சேன் திரும்பி பார்த்து "நானும் உன்னை மறக்க மாட்டேன்" என்றாள்.

யாசுகி சேனை அவள் முதன் முதலில் இரயில் வகுப்பில் சந்தித்த போது வசந்த கால சூரிய ஒளி மென்மையாக வீசியது. இன்று அன்று போல் இல்லாமல் அவள் கன்னங்கள் கண்ணீரால் நனைந்து இருந்தது.

ஒரு உளவறிவோன்

காலை நேரத்தில் வகுப்பு தொடர்வதற்கு முன்பு டோமோவின் குழைந்தைகள் ரொம்ப நாட்கள் யாசுகி சேன் பற்றி நினைத்தார்கள். யாசுகி சேன் வருவதற்கு தாமதமாகுவதில்லை, ஆனால் அவன் இனி வரவே மாட்டான் என்னும் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ள நேரமாயிற்று. சிறிய வகுப்புகள் நல்லது ஆனால் இந்த மாதிரி நேரத்தில் கஷ்டமாக இருந்தது. யாசுகி சேனின் இழப்பு மிகவும் வெளிப்படையாக தெரிந்தது. இங்கு மாணவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்கப் படாததால் அவர்களை அதிகம் பாதிக்கவில்லை. அவனுக்கென்று ஒரு டெஸ்க் ஒதுக்கி இருந்து அது காலியாக இருந்தால் அது இன்னும் தாங்க முடியாது இருந்திருக்கும்.

சமீபத்தில் டோட்டோ சேன் தான் வளர்ந்த பின் என்னவாக விருப்பம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தாள்.

அவள் சிறுமியாக இருந்த போது தெருப் பாடகர் அல்லது பாலே நடனக்காரி, பின் டோமோவில் முதல் நாள் வந்ததும் ஸ்டேஷனில் டிக்கெட் விற்பவராக இருப்பது நல்லது எனத் தோன்றியது. இப்போது பெண்மைக்குரியதாகவும், வழக்கத்திற்கு மாறாகவும் இருக்கும் வேலை செய்ய வேண்டும் என எண்ணினாள். நர்ஸாக இருப்பது நல்லது

எனத் தோன்றியது. ஆனால் அவள் அடிபட்ட இராணுவ வீரர்களை பார்க்க போன போது அங்கு நர்ஸ்கள் ஊசி போட்டதை கவனித்து இருந்ததால் இது கஷ்டமானது என எண்ணினாள். ஆகையால் அவள் என்ன செய்யலாம்?

"நான் தான் ஏற்கனவே என்ன ஆவது என முடிவெடுத்து விட்டேனே" என திடீரென அவள் சந்தோஷப்பட்டாள்.

ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கும் டாய் சேனிடம் போனாள்.

"நான் உளவாளியாகலாம்" என நினைக்கிறேன் என பெருமையாக சொன்னாள்.

டாய் சேன் ஆராய்ச்சி செய்வதை நிறுத்தி விட்டு, டோட்டோ சேனின் முகத்தை சிறிது நேரம் நோக்கினாள். டோட்டோ சேனுக்கு புரிகிற மாதிரி சாமர்த்தியமான எதிரொலிக்கிற குரலில் மெதுவாக, தெளிவாக மறுபடியும் சொல்வதற்கு முன் அவன் யோசிப்பது போல் கொஞ்ச நேரம் ஜன்னல் வெளியே உற்றுப் பார்த்தான். "உளவாளியாக இருப்பதற்கு நீ திறமைசாலியாக இருக்க வேண்டும், தவிர பல பாஷைகள் தெரிந்து இருக்க வேண்டும்."

டாய் சேன் ஒரு நொடி மூச்சு விடுவதற்கு நிறுத்தி அவளுக்கு நேரே வெளிப்படையாக "முதலில் பெண் உளவாளி அழகாக இருக்க வேண்டும்" என்றான்.

டாய் சேனின் பார்வையிலிருந்து தப்பிபதற்காக கீழே குனிந்து கொண்டாள். சிறிது நேரத்திற்கு பின் டாய் சேன் யோசித்து தாழ்ந்த குரலில் டோட்டோ சேனை இந்த முறை பார்க்காமல் "தொண தொண என்று பேசுபவர் உளவறியோனாக முடியாது" என நினைக்கிறேன் என்றான்.

டோட்டோ சேன் வாயடைந்து போனாள். அவள் உளவறியோன் ஆவதை அவன் எதிர்க்கவில்லை, ஆனால் டாய் சேன் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான். அவளுக்கும் இதில் சந்தேகமாக இருந்தது. உளவறியோனாவதற்கு வேண்டிய எல்லா திறமையும் அவளிடம் இல்லை என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். டாய் சேன் பொறாமையில் இதை சொல்லவில்லை என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் இந்த எண்ணத்தை விட்டு விட வேண்டும். அவனுடன் பேசியது நல்லதுதான்.

"டாய் சேனும் அவளும் ஒரே வயது தான் என்றாலும் அவனுக்கு நிறைய தெரிந்து இருக்கிறது" என ஆச்சரியத்துடன் தனக்குள் நினைத்தாள்.

டாய் சேன் பௌதிக சாஸ்திர வல்லுனராக வேண்டும் என நினைத்ததை அவளிடம் சொல்லி இருந்தாள், என்ன பதில் அவனுக்கு கொடுக்க முடிந்திருக்கும்?

"நீ நன்றாக பன்னரை பற்ற வைக்கிறாய்" என சொன்னால் குழைந்ததனமான பதிலாக இருக்கும்.

உனக்கு கிட்சுனே ஃபாக்ஸ், குட்ஸ் ஷூஸ் என ஆங்கிலத்தில் தெரிந்து இருப்பதால் நீ பௌதிக சாஸ்திர வல்லுனராகலாம் என சொன்னாலும் சரியாக இருக்காது.

டாய் சேன் ஏதோ சாத்திக்கிற மாதிரி ஒன்றை செய்வான் என அவளுக்கு நிச்சயமாக தெரியும். ஆகையால் அவள் இனிமையாக டாய் சேனிடம் "நன்றி நான் உளவறியோனாக மாட்டேன்", "நீ நிச்சயமாக முக்கிய ஆளாக வருவாய்" என்றாள்.

டாய் சேன் ஏதோ முணு முணுத்து, தலையை சொரிந்து தன் முன் இருந்த புத்தகத்தில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

டாய் சேனின் பக்கத்தில் நின்று அங்கு எரிந்து கொண்டிருந்த பர்னரை பார்த்தவாறு உளவறியோனாகா விட்டால், என்னவாக ஆவது என டோட்டோ சேன் வியந்தாள்.

அப்பாவின் வயலின்

அவர்களுக்குத் தெரிவதற்கு முன்பே பயமுறுத்தும் போர் நடவடிக்கையினால் டோட்டோ சேனும் அவள் குடும்பத்தினரும் இதை உணர் ஆரம்பித்தார்கள். தினமும் சுற்றுப் புறத்திலிருந்து ஆண்களும், பையங்களும் கொடி வீசிக் கொண்டு "பன்சை"(Banzai)எனக் கத்திக் கொண்டு புறப்பட்டு சென்றார்கள். உணவு பொருட்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கடையில் கிடைக்காமல் போயிற்று. டோமோவின் லஞ்ச் நேர விதிமுறையான சில கடல் உணவு, மலை உணவு வகைகளை கடைபிடிக்க கடினமாக இருந்தது. "அம்மா ப்ளம் ஊறுகாய்,கடற் பாசிதான் கொடுக்க முடிந்தது. எல்லாம் அளவாகதான் கிடைத்தது. எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் இனிப்பு வகைகள் கிடைக்கவில்லை.

அவள் ஸ்டேஷனுக்கு முன் ஊகாயாமா கீழ் இருந்த படிக்கட்டில் ஒரு மெஷினில் காசு போட்டால் ஒரு பேக்கட் கேரமல் கிடைப்பதை பற்றி டோட்டோ சேனுக்கு தெரியும்.மெஷின் மேல் சாப்பிட வேண்டி கவருவது போல் ஒரு படம் இருந்தது. ஐந்து சென்னுக்கு சின்ன பேக்கட், பெரியது பத்து சென்னுக்கு கிடைத்தது. ஆனால் அந்த மெஷின் ரொம்ப நாட்களாக காலியாக இருந்தது. காசு போட்டு எவ்வளவு தட்டினாலும் அதிலிருந்து ஒன்றும் வரவில்லை."எங்காவது ஒரு பேக்கட் மாட்டிக் கொண்டு இருக்கலாம், அல்லது எங்காவது ஒரு பேக்கட் இருக்கலாம்" என நினைத்து டோட்டோ சேன் மற்றவர்களைவிட விடாப்பிடியாக போட்டு போட்டுப் பார்ப்பாள்.

அவள் தினமும் அவளது ஸ்டேஷனுக்கு முன்னே இரயிலிலிருந்து இறங்கி ஐந்து/பத்து சென் காசை மெஷினில் போட முயற்சிப்பாள். அவளுக்கு கிடைத்ததெல்லாம் சத்தமில்லாது திரும்பி வந்த அவள் காசுதான்.

எல்லோறும் வரவேற்க தக்கது என நினைத்த செய்தி ஒன்றை யாரோ அப்பாவிற்கு சொன்னார்கள். யுத்ததிற்கான ஆயுதங்கள், மற்ற பொருள்கள் செய்யும் ஆயுத தொழிற்சாலையில் பிரபலமான யுத்த நேரத்து இசையை அவர் வயலினில் வாசித்தால் அவருக்கு சர்க்கரை,அரிசி மற்ற தேவைகளையும் கொடுப்பார்களாம். சமீபத்தில்தான் கௌரமான இசை விருது வாங்கி,பிரபலமான வயலின் வாசிப்பவராக இருந்ததால் கட்டாயம் அவருக்கு அதிகமாகவே கிடைக்கும் என அவர் நண்பர் கூறினார்.

"நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? இதை செய்யப் போகிறீர்களா? என அம்மா அப்பாவை கேட்டாள்.

இசை கச்சேரி என்பது குறைந்து வந்தது. நிறைய பாடகர்களை போருக்கு கூப்பிட்டதால் இசை குழுவில் ஆட்கள் குறைந்தனர். ரேடியோவிலும் யுத்த சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளுக்குதான் முழு நேரமும் கொடுக்கப் பட்டது. ஆகையால் அப்பாவிற்கும் அவர் கூட இருந்தவருக்கும் அதிக வேலை இல்லை. என்ன வேண்டுமானாலும் பாடும் இந்த வாய்ப்பை அவர் கட்டாயம் வரவேற்க வேண்டும்.

பதில் சொல்லும் முன் அப்பா சிறிது நேரம் யோசித்து "அந்த மாதிரி என் வயலினில்

வாசிக்க இஷ்டமில்லை" என்றார்.

"எனக்கு நீங்கள் செய்வது சரி என தோன்றுகிறது ."நானும் மறுத்து இருப்பேன். நமக்கு எப்படியாவது உணவு கிடைக்கும்" என அம்மா சொன்னாள்.

டோட்டோ சேனுக்கு சாப்பிட போதிய உணவு இல்லை, அவள் காசை வீணாக கெரமல் மெஷினில் தினமும் போடுகிறாள் என அப்பாவிடமிருந்து தெரியும். சில யுத்த நேர இசை ட்யூனை வாசித்து கிடைக்கும் உணவு பொருட்கள் அவர் குடும்பத்திற்கு ரொம்பவும் உபயோகமாக இருக்கும் என்பது அவருக்கு தெரியும். ஆனால் அவர் தன் இசையை இதற்கும் மேலாக மதித்தார். அம்மாவும் இதை அறிந்து இருந்ததால் இதை செய்வதற்கு அவரை வற்புறுத்தவில்லை."டோட்ஸ்கி, என்னை மன்னித்து விடு" என அப்பா வருத்ததுடன் கூறினார்.

கலை, கொள்கை, வேலை இவற்றைப் பற்றி அறிவதற்கு டோட்டோ சேன் இன்னும் சின்னவளாக இருந்தாள். ஆனால் அப்பா தன் வயலினை மிகவும் நேசித்ததால், அவர் குடும்பத்தினர், உறவினர்கள் அவருடன் பேசுவதை நிறுத்தி உறவை முறித்து கொண்ட நிலைக்கு ஆனது அவளுக்குத் தெரியும். மிகவும் கஷ்டமான சமயங்களிலும் அவர் தன் கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்க மறுத்தார். அவருக்குப் பிடிக்காததை வாசிக்காதது சரியென டோட்டோ சேன் நினைத்தாள். டோட்டோ சேன் அப்பாவை சுற்றி தாவி உல்லாசமாக "நானும் உன் வயலினை விரும்புவதால்" நீ செய்ததில் வருத்தம் இல்லை என்றாள்.

மறு நாள் மறு படியும் ஊக்கயாமாவில் இறங்கி அந்த மெஷினில் ஒன்றும் வராது என்றாலும் இன்னும் நம்பிக்கை வைத்து தலையை நீட்டிப் பார்த்தாள்.

வாக்குறுதி

லஞ்ச முடிந்த பின் குழைந்தைகள் வட்டமாக போட்டிருந்த நாற்காலி, டெஸ்கை எடுத்தவுடன் அசெம்பிளி ஹால் விசாலமாக காணப்பட்டது.

"தலைமை ஆசிரியரின் முதுகில் நான் தான் முதலில் ஏறுவேன் "என டோட்டோ சேன் முடிவெடுத்தாள்.

அவள் எப்போதும் இவ்வாறு செய்ய விரும்பி, சற்று நேரம் கூட தயங்கினால், அசெம்பிளி ஹால் நடுவில் உட்கார்ந்து மடக்கி வைத்து இருந்த அவர் மடியில் வேறு யாராவது ஏறி இருப்பார் இன்னும் இரண்டு பேர் அவர் முதுகின் பின்னால் ஏறி அவர் கவனத்தை திருப்ப கூக்குரலிடுவார்கள்.

தலைமை ஆசிரியர் சிவந்த முகத்துடன் சிரித்து, "ஹே இருங்கள்" என எச்சரிப்பார், ஆனால் குழைந்தைகள் ஒரு முறை முதுகில் ஏறி விட்டால், அங்கிருந்து இறங்க மாட்டார்கள். ஆகையால் நீங்கள் சிரித்து தாமதம் செய்தால், தலைமை ஆசிரியரின் முதுகு கூட்டமாகி விடும். டோட்டோ சேன் தான் முதலில் ஏற வேண்டுமென தீர்மானித்து

அசெம்பிளி ஹால் நடுவில் தலைமை ஆசிரியர் வரும்போது காத்திருந்தாள். அவர் கிட்டே வரும் போது அவள் அவரிடம் உரத்த குரலில் "சார், எனக்கு உங்களிடம் ஏதோ சொல்வதற்கு இருக்கிறது" என்றாள்.

தரையில் காலை மடித்து உட்கார்ந்த வாரே மகிழ்ச்சியுடன் " என்ன" என தலைமை ஆசிரியர் கேட்டார்.

ரொம்ப நாட்களுக்கு பின் யோசித்து முடிவெடுத்ததை டோட்டோ சேன் அவரிடம் சொல்ல விரும்பினாள். தலைமை ஆசிரியர் காலை மடித்தவுடன் டோட்டோ சேன் அவர் முதுகில் ஏற வேண்டாம் என தீர்மானித்தாள். அவள் சொல்ல நினைத்ததை நேருக்கு நேராக சொன்னால் தான் சரியாக இருக்கும் என்பதால் சின்னவாளாக இருந்த போது "நல்ல முகம்" என அம்மா சொன்ன சற்று தலையை சாய்த்து புன்சிரிப்பு முகத்தோடு அவர் மிகவும் பக்கத்தில் அவரை நோக்கியவாறு உட்கார்ந்தாள். அது தான் அவளது " ஞாயிறு தினத்தின் நல்ல" முகம். வாயை சிறிது திறந்து புன்னகை செய்த போது நம்பிக்கையுடன் இருப்பதாக அவளுக்கு தோன்றியது, தவிர தான் ஒரு நல்ல பெண் எனவும் நம்பினாள்.

தலைமை ஆசிரியர் முன்னால் குனிந்து எதிர் பார்த்தவாறு "என்ன" எனக் கேட்டார்.

"நான் வளர்ந்த பிறகு இந்த ஸ்கூலில் கற்றுத் தர வேண்டும் என விரும்புகிறேன், கட்டாயம் செய்வேன்" என முதிர்ந்த குரலில் டோட்டோ சேன் இனிமையாகவும் நிதானத்துடன் சொன்னாள்.

தலைமை ஆசிரியர் புன்னகைப்பார் என டோட்டோ சேன் எதிர்பார்த்தாள், ஆனால் அவர் "நம்பலாமா" என அலட்சியம் செய்ய முடியாத விஷயமாக எண்ணி கேட்டார்.

அவள் இப்படி செய்ய வேண்டும் என அவர் விரும்பியது போல் தோன்றியது.

கட்டாயமாக இங்கு டீச்சராக வேண்டும் என்ற மன உறுதியுடன் "நான் வாக்குறுதி அளிக்கிறேன்" என டோட்டோ சேன் தலையை வேகமாக ஆட்டி சொன்னாள்.

அப்போது அவள் முதலில் டோமோவில் முதல் கிரேட் மாணவியாக வந்து தலைமை ஆசிரியரை அவர் ஆபீஸில் சந்தித்த அந்த காலையை நினைத்துப் பார்த்தாள். அது ரொம்ப நாட்களாகியது போல் இருந்தது. அவர் பொறுமையுடன் நான்கு மணி நேரம் அவள் பேசுவதை கேட்டார். அவள் பேசி முடித்ததும் "இனி நீ இந்த ஸ்கூல் மாணவி" என ஊக்கமளித்த குரலில் அவர் சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது. அப்போது அவரை அவளுக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது. அவருக்காக வேலை செய்ய உறுதி எடுத்து, அவருக்கு உதவும் வகையில் என்ன வேண்டுமாலும் செய்ய நினைத்தாள்.

அவள் வாக்குறுதி அளித்ததும் தனக்குப் பற்கள் இல்லாததை பற்றியும் கவலைப்படாது எப்போதும் போல் மகிழ்ச்சியுடன் புன்னகைத்தார். டோட்டோ சேன் தன் சுண்டு விரலை முன்னால் நீட்டினாள், தலைமை ஆசிரியரும் அப்படியே செய்தார்- அவர் சுண்டு விரல் திடமாக இருந்தது, அதில் நீ நம்பிக்கை வைக்கலாம். டோட்டோ சேனும், தலைமை ஆசிரியரும் ஜப்பானிய முறையில் சுண்டு விரலை கோத்து ஒரு உறுதி எடுத்தார்கள். தலைமை ஆசிரியர் புன்னகைத்தார், டோட்டோ சேனும் நம்பிக்கையுடன் புன்னகைத்தார். எவ்வளவு உற்சாகமூட்டும் எண்ணம்-"அவள் டோமோவில் டீச்சராகப் போகிறாள்"!

"நான் டீச்சராக இருக்கும் போது..." என அவள் சிந்தனை செய்தாள். அதிக படிப்பு இருக்காது நிறைய பந்தய தினங்கள் நடக்கும், ஃபீல்ட் கிச்சன், கேம்பிங், நடை பயிற்சி!! இவை எல்லாம் இருப்பதாக டோட்டோ சேன் கற்பனை செய்தாள்.

தலைமை ஆசிரியர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். டோட்டோ சேனை வளர்ந்தவளாக கற்பனை செய்வது கடினமாக இருந்தது, ஆனால் அவள் டோமோவின் டீச்சராக இருப்பாள் என

நம்பினார். குழைந்தைகளாக இருப்பது எப்படி என அவர்களுக்கு ஞாபகம் வந்து கொண்டு இருக்கும் என்பதால் டோமோவின் எல்லா குழைந்தைகளும் நல்ல டீச்சராவார்கள்.

அங்கு டோமோவில் ஒரு தலைமை ஆசிரியரும், அவரது மாணவியும் முழு மனதாக இன்னும் பத்து வருடங்கள் பின் நடக்கவிருப்பதை வாக்குறுதி எடுத்த போது, இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வெடி குண்டுடன் அமெரிக்க போர் விமானங்கள் ஜப்பானிய வானத்தில் காணலாம் என ஒவ்வொருவரும் சொன்னார்கள்.

ராக்கி காணாமல் போனது.

நிறைய இராணுவ வீரர்கள் இறந்து போனார்கள், உணவு பற்றாக்குறை வந்தது, ஒவ்வொருவரும் பயத்துடன் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் எப்போதும் போல் கோடை காலம் வந்தது. ஜெயித்த நாடு, தோற்ற நாடு என்ற பாகுபாடு இல்லாது எல்லோர் மீது சூரியஒளி வீசியது.

டோக்கியாவில் காமாகுராவில்(Kamakura)இருந்த அவளது மாமா வீட்டிலிருந்து இப்போதுதான் டோட்டோ சேன் திரும்பினாள்.

டோமோவில் கேம்பிங்க், சூடான நீரூற்று விடுதி பயணம் ஒன்றும் இனி நடக்கவில்லை. முன்பு போல் ஆனந்தமான கோடை விடுமுறையை இனி குழைந்தைகள் அனுபவிக்க முடியாது போல் தெரிந்தது. டோட்டோ சேன் தன் கோடை விடுமுறையை எப்போதும் அவள் மாமா குழைந்தைகளுடன் காமாகுராவில் இருந்த அவர்கள் வீட்டில் கழித்தாள். உறவினர் ஒரு வயதான பையன் பயங்கர பேய் கதைகள் சொல்பவன் போரில் தேவைப்பட்டதால் சூப்பிடபட்டு போய்விட்டதால் இனி பயமுறுத்தும் பேய் கதைகள் இல்லை. அமெரிக்க வாழ்க்கை பற்றி ஆவலான உண்மை/இட்டு கட்டிய கதையா என அவர்களுக்கு தெரியாததை சொல்லும் மாமா போரின் முன்னிலையில் இருந்தார். அவர் பெயர் ஷுஜி டாகுசி(Shuji Taguchi), மேல் மட்டத்தில் இருக்கும் ஒரு புகைபடக்காரர்.

சில காலம் நியூ யார்கில் நிறுநான் நியூஸ்(செய்திகள்) பிரிவில் அமெரிக்கன் மெட்ரோ நியூஸ் பிரதிநிதியாக அவர் ஷுஜி டாகுசி என தான் தெரிந்தார். அவர் அப்பாவின் அண்ணன், அப்பா, அம்மாவின் குடும்ப பெயர் அழியாது இருக்க அதை வைத்து இருந்தார். இல்லாவிட்டால் அப்பாவின் பெயரும் டாகுசியாகதான் இருந்திருக்கும். மாமா ஷுஜி எடுத்த "த பேட்டில் ஆஃப் ராபெளல்" (The battle of Rabaul) தியேட்டரில் காண்பிக்க பட்டது. ஆனால் அவர் போர் முனையிலிருந்து அனுப்பிய படம் என்பதால் டோட்டோ சேனின் மாமி, குழைந்தைகள் அவரைப் பற்றி கவலைபட்டனர். போர் சம்பந்தப்பட்ட புகைப்படங்கள் இராணுவ படைகளை அபாயகரமான நிலையில் காண்பிப்பதால், போர் புகைப் படக்காரரும் முன்னால் சென்று அவர்கள் முன்னேறுவதை எடுக்க வேண்டும் என டோட்டோ சேனின் பெரியோர்கள் சொன்னார்கள்.

அந்த கோடை விடுமுறைக்கு காமாகுரா பீச்சம் வெறிச்சோடி இருந்தது. இப்படி இருந்தும் மாமா சூஜியின் மூத்த மகன் யாட் சேன் ஜாலியாக இருந்தான். யாட் சேன் டோட்டோ சேனை விட ஒரு வயது சிறியவன். குழைந்தைகள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒன்றாக ஒரே பெரிய கொசு வலையில் படுத்தார்கள், யாட் சேன் படுக்க போவதற்கு முன் "பேரரசர் வெகு காலம் வாழ்க" என கத்தி அடிபட்ட இராணுவ வீரன் போல் விழுந்து இறந்து விட்டது போல் பாசாங்கு செய்தான். இதை மறுபடி மறுபடி செய்து கொண்டு இருந்தான். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் இதை செய்யும் போது அவன்

தூக்கத்தில் நடந்து மேடையிலிருந்து கீழே விழுந்து கலாட்டா ஏற்படும்.

டோக்கியோவில் அப்பாவிற்கு வேலை இருந்ததால் டோட்டோ சேனின் அம்மா அங்கு இருந்து விட்டாள். கோடை விடுமுறை முடிந்து விட்டதால் பேய் கதை சொல்லும் பையனின் அக்கா டோட்டோ சேனை டோக்கியோவிற்கு அழைத்து வந்தாள்.

எப்போதும் போல் வீட்டிற்கு வந்ததும் முதலாக பார்க்கப் போவது ராக்கியை தான். ஆனால் அது எங்கும் தென்படவில்லை. அது வீட்டிலும் இல்லை, தோட்டத்திலும் இல்லை, அப்பா ஆர்கிட்ஸ் வளர்த்த கண்ணாடி அறையிலும் இல்லை. டோட்டோ சேன் கவலைப்பட்டாள். சாதாரணமாக அவள் வீடு வந்து சேரும் முன்னே அவளை சந்திக்க ராக்கி வந்துவிடும். டோட்டோ சேன் ராக்கியின் பெயரை கூப்பிட்டவாரே வீட்டின் வெளியே, தெருக் கோடிவரை போயும் அவள் நேசிக்கிற கண்கள், காதுகள், வாலின் ஒரு அறிகுறியும் இல்லை. டோட்டோ சேன் அதை தேடி போன போது, அது வீட்டிற்குப் போய் இருக்கலாம் என நினைத்து அவள் வேகமாக வீட்டை நோக்கி ஓடினாள். ஆனால் அங்கும் அது இல்லை.

"ராக்கி எங்கே" என அம்மாவை கேட்டாள்.

டோட்டோ சேன் ராக்கியை தேடி எல்லா இடமும் ஓடினாள் என தெரிந்தும், அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

"ராக்கி எங்கே" என அம்மாவின் ஸ்கர்டை இழுத்தவாறு மறுபடியும் கேட்டாள்.

அம்மாவிற்கு பதில் சொல்வது கஷ்டமாக இருந்தது. "அது காணாமல் போயிற்று" எனச் சொன்னாள்.

டோட்டோ சேன் இதை நம்ப மறுத்தாள். "அது எப்படி, எப்போது காணாமல் போய் இருக்கும்" என அம்மாவின் முகத்தை பார்த்து கேட்டாள்.

அம்மா சொல்ல முடியாமல் "நீ காமாகுரா சென்றதும்" என வருத்ததுடம் ஆரம்பித்தாள். பிறகு தொடர்ந்து சீக்கிரமாக சொன்னாள் - "நாங்கள் எல்லா இடத்திற்கும் போய் அதை தேடினோம், எல்லோரிடமும் கேட்டோம், ஆனால் ராக்கி கிடைக்கவில்லை. உன்னிடம் எப்படி சொல்ல என வியந்தேன். எனக்கு ரொம்பவும் வருத்தம்."

டோட்டோ சேனுக்கு ராக்கி இறந்து போய் இருக்கலாம் என்ற உண்மை இப்போது தெரிந்தது. "நான் வருத்தப் படக் கூடாது என அம்மா விரும்பினாள்" என அவள் நினைத்தாள். "ஆனால் ராக்கி இறந்து விட்டது" என்பது டோட்டோ சேனுக்கு தெளிவாகியது.

இது நாள் வரை டோட்டோ சேன் எவ்வளவு தொலைவில் சென்றாலும், ராக்கி வீட்டிலிருந்து அதிக தூரம் போகாது. அவள் திரும்பி வருவாள் என அதற்கு தெரியும். "ராக்கி இவ்வாறு எனக்கு சொல்லாமல் போகாது" என தனக்குள் நினைத்தாள். இது அவளது திடமான நம்பிக்கை.

ஆனால் டோட்டோ சேன் இதை அம்மாவுடன் பேசவில்லை. அம்மா எப்படி உணர்வாள் என்பது அவளுக்கு தெரியும். "அது எங்கு போனது என ஆச்சரியம்" என கண்களை தாழ்த்திச் சொன்னாள். இதை மட்டும் சொல்லி மேலே இருந்த அவள் அறைக்கு ஓடினாள். ராக்கி இல்லாமல் அவர்கள் வீடு போல் தெரியவில்லை. கஷ்டப்பட்டு அழக் கூடாது என முயற்சி செய்து அதைப் பற்றி இன்னும் ஒரு முறை நினைத்தாள். தான்

ராக்கியை ஏதாவது இழிவாக செய்ததால் அது என்னை விட்டுப் போக விரும்பி இருக்குமோ என வியந்தாள்.

"மிருகங்களை கேலி செய்யாதே" என திரு.கோபாயாஷி எப்போதும் டோமோவில் குழைந்தைகளுக்கு சொல்வார். மிருகங்கள் உங்களை நம்பும் போது நம்பிக்கை துரோகம் செய்வது இரக்கமற்ற செயலாகும். நாயை கேட்க வைத்து பிறகு கொடுக்காது இருக்க கூடாது. அது இனி உங்களை நம்பாது, அதன் குணம் கெட்டதாக மாறி விடும்.

டோட்டோ சேன் இந்த விதிமுறைப்படி எப்போதும் நடந்தாள். அவள் ராக்கியை ஏமாற்றியது இல்லை. அவளுக்கு தெரிந்து தப்பாக எதுவும் செய்யவில்லை.

தரையில் இருந்த டெட்டி பேர் காலில் ஏதோ ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதை டோட்டோ சேன் கவனித்தாள். அது வரை அழக் கூடாது என சமாளித்தும் ராக்கியின் சின்ன வெளிர் ப்ரவுன் மயிர் கொத்தைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு அழகை வந்தது. அவள் காமகுரா புறப்பட்டு சென்ற அன்று காலை அவர்கள் இருவரும் தரையில் உருண்டு விளையாடிய போது பிய்ந்து வந்து இருக்கலாம். அந்த ஜெர்மன் ஷெப்பர்டின் முடியை கையில் பிடித்து அவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள். அவள் கண்ணீரும், விம்மி அழுவதும் நிற்கவில்லை.

முதலில் யாசுகி சேன், இப்போது டோட்டோ சேனின் இன்னொரு நண்பனான ராக்கியையும் இழந்து விட்டாள்.

14 விருந்து (The tea Party)

குழைந்தைகள் எல்லோருக்கும் மிகவும் பிடித்த டோமோவின் வாயிற்காப்போன் ரையோ சேனை போருக்கு கூப்பிடனுப்பியதால் பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்தது. அவர் பெரியவராக இருந்தாலும் அவரது சின்ன வயது செல்லப் பெயரை சொல்லிதான் கூப்பிட்டார்கள். ரையோ சேன் ஒரு காக்கும் தேவதை போல் எல்லோரையும் காப்பாற்றி அவர்கள் யாரேனும் துன்பத்தில் இருந்தால் உதவி புரிய என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார். அவர் அதிகம் பேசாது, புன்னகை தான் புரிவார், ஆனால் எப்போதும் என்ன செய்ய வேண்டும் என தெரிந்து இருந்தார். டோட்டோ சேன் சாக்கடை நீர் தேக்கப் பள்ளத்தில் விழுந்த போது, ரையோ சேன் தான் உடனடியாக காப்பாற்றி முகம் சுளிக்காது நன்றாக சுத்தம் செய்தார்.

"நாம் ரையோ சேனுக்கு ஓர் உற்சாகமான 14 விருந்து பிரிவு உபசாரம் கொடுக்கலாம்" என்றார் தலைமை ஆசிரியர்.

"14 விருந்தா?"

கிரீன் 14 ஒரு நாளைக்கு நிறைய தடவை ஜப்பானில் சாப்பிடுவார்கள்-ஆனால் இதை விருந்தில் உபயோகிக்க மாட்டார், விருந்திற்கான பவுடர் 14 என்ற வித்தியாசமான குடிபானம்தான் இருக்கும். "14 விருந்து" என்பது டோமோவில் புதியதான ஒன்று. ஆனால் குழைந்தைகளுக்கு இந்த யோசனை பிடித்தது. முன்பு செய்யாது ஒன்றை செய்வது என்றால் அவர்களுக்கு பிடிக்கும். குழைந்தைகளுக்கு தெரியாது, ஆனால் தலைமை ஆசிரியர் சவகை(sawakai-tea party)என்ற வார்த்தையை பொதுவான சொபெட்சுகை(sobetsukai-farewell party)என்பதற்கு வேண்டுமென்றே கண்டுபிடித்தார். பிரிவு உபசாரம் வருத்தமாக ஒலித்தது, தவிர விவரம் தெரிந்த குழைந்தைகள் அவர் போரில் இறந்து விட்டு வராவிட்டால் இதையே பிரிவு உபசாரமாக

நினைத்து விடுவார்கள். ஒருவரும் டீ விருந்துக்கு போனதில்லை, ஆகையால் எல்லோரும் உற்சாகமாக இருந்தார்கள்.

திரு.கொபாயாஷி குழைந்தைகளை லஞ்ச் நேரத்தில் செய்வது போல் அசெம்பிளி ஹாலில் டெஸ்கை எல்லாம் வட்டமாக வரிசைப் படுத்திச் சொன்னார். எல்லோரும் வட்டமாக உட்கார்ந்ததும், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நீண்ட குறுகிய உலர்ந்த மீன் துண்டு கிரீன் டியூடன் சாப்பிட கொடுத்தார். அந்த யுத்த நேரத்தில் இதுவே ஒரு தேவைக்கு மீறிய ஒன்றாக இருந்தது. பிறகு அவர் ரையோ சேன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொஞ்சம் சாகேயுடன்(sake)ஒரு கிளாஸில் அவர் முன் வைத்தார்.இது போர் முனைக்கு செல்பவருக்கு கிடைக்கும் அளவு உணவாக இருந்தது.

"இது தான் டோமோவில் முதல் டீ விருந்து"என்றார் தலைமை ஆசிரியர். "நாம் இந்த நேரத்தை நன்றாக கழிப்போம்.ஒவ்வொருவராக நடுவில் நின்று உங்களுக்கு ரையோ சேனிடம் ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்றால் ரையோ சேனிடம் மட்டுமல்லாமல் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொள்ளலாம்."

டோமோவில் முதல் முறையாக உலர்ந்த நீண்ட குறுகிய மீன் துண்டு சாப்பிட்டனர், இது தான் ரையோ சேன் அவர்களுடன் சேர்ந்து முதல் முறை உட்கார்ந்தது, ரையோ சேன் சாகேயை உறிஞ்சி சாப்பிடுவதை முதலாவதாக பார்த்தார்கள்.

ரையோ சேனை நோக்கி ஒன்றன் பின் ஒன்றாக குழைந்தைகள் எழுந்து நின்று அவரிடம் பேசினார். முதல் குழைந்தை அவரை உடல் நலம் கெடாது நன்றாக கவனித்து கொள்ள மட்டும் சொன்னார். பின் டோட்டோ சேனின் வகுப்பு மிஜிடா "நான் ஊரில் இருக்கும் என் வீட்டிற்குச் சென்று வரும் போது உங்கள் எல்லோருக்கும் சில ஈமச் சடங்கு உருண்டை கொண்டு வருகிறேன்" என்றாள்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள். ஒரு வருடத்திற்கு முன் ஒரு முறை மிஜிடா ஈமச் சடங்கில் உருண்டை சாப்பிட்டது நன்றாக இருந்ததாகவும் சொன்னான். எப்போது சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும் கொண்டு வருவதாக சொல்லி அவன் கொண்டு வரவே இல்லை.

மிஜிடா ஈமச் சடங்கு உருண்டையைப் பற்றி சொல்லி கேட்டதும் தலைமை ஆசிரியருக்கு கொஞ்சம் தூக்கி வாரி போட்டது. சாதாரணமாக ஈமச் சடங்கு உருண்டையைப் பற்றி இந்த பிரிவு உபசாரத்தில் கூறுவது துரதிர்ஷ்டமாக கருதப்பட்டது. ஆனால் மிஜிடா ருசியாக இருந்ததை தன் நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள களங்கமில்லாது சொன்னதால் தலைமை ஆசிரியர் மற்றவருடன் சேர்ந்து சிரித்தார். ரையோ சேனும் முழு மனதுடன் சிரித்தார் ஏன்னென்றால் ரொம்ப காலமாக மிஜிடா கொண்டு வருவதாக அவரிடம் சொல்லி கொண்டு இருந்தான்.

பிறகு ஓய் எழுந்து ரையோ சேனிடம் தான் ஜப்பானின் மிக நல்ல தோட்ட கலை நிபுணராகப் போவதாக வாக்குறுதி அளித்தான்.டொடொரொகியில்(Todoroki) ஒரு விசாலமான செடிகள் வளர்க்கும் உரிமையாளரின் மகன் ஓய். இதன் பின் எழுந்த கீய்கோ ஆகி(Keiko Aoki) ஒன்றும் சொல்லாமல் எப்போதும் போல் வெட்கத்துடன் நகைத்து, குனிந்து வணங்கி தன் இடத்திற்குப் போனாள்.இந்த நேரத்தில் டோடோ சேன் முன்னால் வந்து "கீய்கோ சேனிடம் இருக்கும் கோழி குஞ்சுகள் பறக்க முடியும், ஒரு நாள் நான் பார்த்தேன்" என அவள் சார்பில் சொன்னாள்.

இப்போது அமேடெரா(Amadera)பேசினான். "ஏதாவது அடிபட்ட பூனை அல்லது நாயை நீங்கள் பார்த்தால் என்னிடம் கொண்டு வந்தால் சரி செய்வேன்" என்றான்.

கண் சிமிட்டும் நேரத்தில் சிறியவனான டாகாஹாஷி(Takahashi)டெஸ்கின் அடியிலிருந்து தவழ்ந்து வட்டத்தின் நடுவில் சென்று சந்தோஷமான குரலில் "நன்றி ரையோ சேன் நன்றி எல்லாவற்றிற்கும்" எனச் சொன்னான்.

அடுத்ததாக ஆய்கோ சைஷோ(Aiko Saisho)எழுந்து நின்று "ரையோ சேன் நான் விழுந்த போது எனக்கு கட்டுப் போட்டதற்கு நன்றி, இதை நான் மறக்கவே மாட்டேன்" எனச் சொன்னான்.ஆய்கோ சைஷோவின் மாமா ரஷ்யா-ஐப்பான் யுத்தத்தின் புகழ் வாய்ந்த கப்பற்படைத் தலைவர் டோகோ(Togo),இன்னொரு அவளது உறவினர் அட்சுகோ சைஷோ(Atsuko Saisho)பேரரசன் மெய்ஜியின் தர்பாரில் புகழ் பெற்ற கவிதை பெண்மணி. ஆனால் ஆய்கோ இதை எல்லாம் சொன்னதில்லை.

தலைமை ஆசிரியரின் மகள் மியோ சேனுக்கு ரையோ சேனை நன்கு தெரியும். அவள் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பியது. "ரையோ சேன் உங்களை நன்றாக கவனித்துக் கொள்வீர்கள் இல்லையா. நாம் இருவரும் ஒருவருகொருவர் கடிதம் எழுதலாம்" எனச் சொன்னாள்.

டோட்டோ சேனுக்கு நிறைய விஷயங்கள் சொல்ல விரும்பினாள், ஆனால் எப்படி தொடங்குவது எனத் தெரியவில்லை. ஆகையால் "நீங்கள் இங்கிருந்து போனாலும், நாங்கள் தினமும் உ விருந்து வைப்போம்" என்று மட்டும் சொன்னாள்.

தலைமை ஆசிரியரும் ரையோ சேனும் சிரித்தனர். மற்ற எல்லா குழைந்தைகளுடன் டோட்டோ சேனும் சிரித்தாள்.

ஆனால் டோட்டோ சேனின் வார்த்தைகள் மறு நாளே உண்மையாகியது. சமயம் கிடைத்த போதெல்லாம் குழைந்தைகள் குழுவாக அமைத்து "உ விருந்து" விளையாடினர். உலர்ந்த மீன் துண்டிற்குப் பதிலாக மரத் துண்டை சப்பினார்கள், உக்கு பதில் ஒரு கிளாஸில் தண்ணீரை குடித்தார்கள், சில நேரங்களில் அதை சாகே என நினைத்தும் குடித்தனர்." நான் கொஞ்சம் ஈமச் சடங்கு உருண்டை கொண்டு வருகிறேன்" என ஒருவன் சொன்ன போது எல்லோரும் சிரித்தார்கள். பிறகு அவர்கள் பேசுவார்கள், தங்கள் எண்ணங்களை பகிர்ந்து கொண்டார்கள். சாப்பிட ஒன்றும் இல்லை என்றாலும் "உ விருந்துகள்" வேடிக்கையாக இருந்தன.

ரையோ சேன் பிரிவு உபசார பரிசாக அதிசயமான "உ விருந்தை" விட்டுச் சென்றார்.குழைந்தைகள் பிரிந்து தங்கள் பாதையில் போவதற்கு முன்பு அவர்கள் ஒருவருக்கும் அப்போது தெரியாது அது தான் உண்மையில் கடைசியாக டோமோவில் விளையாடிய விளையாட்டாக இருந்தது.

ரையோ சேன் டோக்கியோ இரயிலில் போய் விட்டார். அவர் புறப்பட்டது அமெரிக்க விமானங்கள் வருவதும் ஒரே நேரத்தில் சம்பவித்தது.டோக்கியோவின் மேல் ஆகாயத்தில் விமானங்கள் வந்து தினமும் குண்டுகள் போட ஆரம்பித்தன.

சாயொனரா, சாயொனாரா. (Sayonara,Sayonara-Goodbye)-போய் வருகிறேன்-கடவுள் அருள் இருக்கட்டும்.

இரவில் டோமோ எரிந்து சாம்பலாகியது. மியோ சேன், அவள் தங்கை மிசா சேன், அவர்கள் அம்மா எல்லோரும் பக்கத்தில் இருந்த வீட்டில் தங்கியவர்கள் குஹோன்புட்சு கோவில் நீர் தேக்கம் பக்கம் இருந்த டோமோ பண்ணைக்கு போய் விட்டதால் தப்பித்து விட்டார்கள்.

வகுப்புகளாக இருந்த இரயில் ரோட் கார்கள் மீது பீ29 வெடிகுண்டு விமானம் நிறைய தீ வைக்கும் குண்டுகள் போட்டது.

தலைமை ஆசிரியரின் கனவாக இருந்த ஸ்கூல் இப்போது தீச் சுடரினால் மூடப் பட்டு இருந்தது. அவர் விரும்பிய குழைந்தைகளின் சிரிப்பு,பாட்டு இதற்குப் பதிலாக அந்த ஸ்கூல் பயங்கரமான சத்தத்துடன் அழிந்து போனது.அந்த தீ கட்டுப்படுத்த முடியாது தரையில் அணைந்து போயிற்று. ஜியுகாகோ முழுவதும் தீச்சுடர் வீசியது.

இதற்கெல்லாம் நடுவில் தலைமை ஆசிரியர் தெருவில் நின்று டோமோ எரிவதை கவனித்தார். எப்போதும் போல் அவரது அழுக்கான சூட்டை அணிந்து, தன் இரு கைகளையும் ஜாக்கெட் பாக்கெட்களில் போட்டுக் கொண்டு நின்றார்.

அவர் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பல்கலைக்கழக மாணவனான தனது மகன் டோமோவிடம் "அடுத்தாக என்ன மாதிரி ஸ்கூல் கட்டலாம்"? எனக் கேட்டார். டோமோ அவர் பேசியதைக் கேட்டு செயலற்றுப் போனான்.

திரு.கோபாயாஷியின் குழைந்தைகள் மீது இருந்த அன்பு, கல்வியில் ஆர்வம்/ஆசை இவை இரண்டும் அங்கு சூழ்ந்து இருந்த தீச்சுடரை விட மிக தீவீரமாக இருந்தது. தலமை ஆசிரியர் உல்லாசமாக/உற்சாகமாக இருந்தார்.

கூட்டமான மக்களை எடுத்து செல்லும் இரயிலில் பெரியோர்களுடன் நெருக்கமாக டோட்டோ சேன் உட்கார்ந்து இருந்தான். அந்த இரயில் வடகிழக்கு திசை நோக்கி சென்றது. இருட்டில் ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்த போது "நாம் மீண்டும் சந்திப்போம்" என தலைமை ஆசிரியர் பிரியும் போது சொன்னது, அவளிடம் அடிக்கடி "உனக்கு தெரியுமா, நீ உண்மையாகவே ஒரு நல்ல பெண்" என சொன்னதையும் நினைத்தான். இந்த வார்த்தைகளை அவள் மறக்க விரும்பவில்லை. திரு.கோபாயாஷியை சீக்கிரமாகவே மறுபடியும் சந்திப்பான் என்ற உறுதியான நினைவுடன் அவள் தூங்கி விட்டாள்.

கவலையாக இருந்த பிரயாணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு இருட்டில் அந்த இரயில் கட கட சப்தத்துடன் போயிற்று.

பின்குறிப்பு

வெகு நாட்களாக சொசாகு கோபாயாஷி ஆரம்பித்து நடத்திய டோமோ என்ற ஸ்கூலைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என ஆசை இருந்தது.

இதன் ஒரு அத்தியாயம் கூட என் மனதில் தோன்றி எழுதியது இல்லை. இது எல்லா நிகழ்வுகளும் உண்மையாகவே நடந்தவை, நல்ல வேளையாக சிலவற்றை நான் நினைவுபடுத்தி எழுத முடிந்தன. தவிர கொடுத்த வாக்குறுதி நிறைவேறவில்லை என்பதால் பிராயசித்தம் செய்ய ஆர்வமாக இருந்ததால் இதை எழுத விரும்பினேன். ஒரு அத்தியாயத்தில் சிறுமியாக இருந்த போது திரு.கோபாயாஷியிடம் நான் வளர்ந்த பிறகு டோமோவில் கற்பிப்பேன் என மனமுவந்து வாக்குறுதி அளித்தேன் என விவரித்து இருந்தேன் , ஆனால் இந்த வாக்குறுதியை என்னால் காப்பாற்ற

முடியாததால் திரு.கொபாயாஷி எந்த மாதிரி மனிதர், அவர் குழைந்தைகளிடம் காட்டிய அன்பு, அவர்களுக்கு எவ்வாறு கல்வி கற்பித்தார் என்பதை அதிகமான மக்களுக்கு வெளிப்படுத்த முயற்சி செய்தேன்.

திரு.கொபாயாஷி 1963-ல் இறந்து விட்டார். இன்று உயிருடன் இருந்திருந்தால் எனக்கு இன்னும் நிறைய சொல்லி இருப்பார். குழைந்தைகள் செய்யும் செயல்களால் ஏதாவது பயனடைய வேண்டும் என கவனமாக யோசித்த அவர் செயல்பாடுகளால் என் குழைந்தை பருவ நினைவுகள் சந்தோஷமாக இருந்ததை நான் நிறைய அத்தியாயங்களை எழுதும் போது உணர்ந்தேன்."திரு.கொபாயாஷியின் மனதில் எல்லாம் இப்படிதான் தோன்றியது" நான் அதை நினைத்து "அவரை பற்றி வினோதமாக கற்பனை செய்து அதை நினைத்தேன்"-ஒவ்வொரு கண்டுபிடிப்பிலும் வியப்படைவேன், உணர்ச்சியடைவேன், நன்றி மறவாதவளாக இருப்பேன்.

"உனக்கு தெரியுமா உண்மையாகவே நீ ஒரு நல்ல பெண்" என அடிக்கடி அவர் என்னிடம் சொல்லியது என் வாழ்க்கையிலே மனம் தளராமல் இருக்க எவ்வளவு உதவி புரிந்தது என்பதை மதிப்பிட முடியாத ஒன்றாகப் பார்க்கிறேன். டோமோவில் நுழையாமல், திரு.கொபாயாஷியையும் சந்திக்காமல் இருந்தால், நான் "கெட்ட பெண்" என்ற பெயர் பெற்று, குழப்பமடைந்து, தாழ்வு மனப்பான்மையோடு வளர்ந்து இருப்பேன்.

1945-ல் டோக்கியோவில் விமான தாக்குதலின் தீயில் டோமோ அழிந்து போனது. திரு கொபாயாஷி தன் சொந்த பணத்தால் இந்த ஸ்கூலை கட்டியதால், மறுபடியும் அதை நிலை நிறுத்த சமயம் பிடித்தது. சைல்ட் எடுகேஷன் டிபார்ட்மென்ட்டின் குனிடாசி காலேஜ் ஆஃப் ம்யூசிக்(Child Education Department of Kunitachi College of Music) என்று இப்போது இருப்பதை ஸ்தாபிக்க உதவிய போது யுத்தம் முடிந்ததும் பழைய இடத்தில் இளங்குழைந்தைகளுக்குரிய பள்ளி(கிண்டர்கார்டன்) ஆரம்பித்தார். அங்கு யூரித்மிக்ஸ் கற்று தந்தார், தவிர குனிடாசி ஆரம்ப பள்ளி ஸ்தாபிப்பதிலும் ஈடுபட்டார்.இன்னொன்று முறை அவரது இலட்சிய ஸ்கூலை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே 69 வயதில் இறந்து விட்டார்.

தென்மேற்கு டோக்கியோவில் டொயோகோ பாதையில் ஜியூகாகோ ஸ்டேஷனிலிருந்து மூன்று நிமிட நடையில் டோமோ காகுயென் இருந்தது.இப்போது இந்த இடத்தில் பீ காக் சூப்பர் மார்கெட், கார்கள் நிற்குமிடம் இருந்தது.

அந்த மைதானத்தில் ஸ்கூலின் அடையாளமாக ஒன்றும் இருக்காது என தெரிந்தும் பழைய நினைவு உந்துதலால் ஒரு நாள் அங்கு சென்றேன். ரயில் ரோட் வகுப்புகள், மைதானம் இருந்த இடத்தில் கார்கள் நிற்குமிடத்தை கடந்து மெதுவாக ஓட்டி சென்ற போது அங்கிருந்த பார்க்கிங் மேற்பார்வையாளர் என் காரை பார்த்து கூப்பிட்டு,"இடமில்லாததால், நீ உள்ளே வர முடியாது(2)" என்றார்.

"இங்கு நிறுத்த விரும்பவில்லை நான் என் பழைய நினைவுகளை கண்ணெதிரே பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என சொல்ல எனக்கு தோன்றியது.ஆனால் அவனுக்கு புரியாது என்பதால் நான் நகர்ந்து சென்றேன். அங்கிருந்து காரை ஓட்டி வந்த போது மிகவும் வருத்தமடைந்து கண்களின் நீர் கன்னத்தில் வழிந்தது.

உலகம் முழுவதும் சிறந்த கல்வியாளர்கள் - உயர்ந்த கொள்கை, குழைந்தைகளிடம் அதிக அன்பு கொண்டவர்கள் இலட்சிய ஸ்கூல் ஆரம்பிக்க கனவு காண்பவர்கள் இருப்பதை நம்புகிறேன். இந்த கனவை நனவாக்குவது எவ்வளவு கஷ்டம் என்பதையும் உணர்கிறேன்.திரு கொபாயாஷி வருடங்கள் வருடங்களாக படித்து, தெரிந்து கொண்டு 1937 ஆரம்பித்த டோமோ குறுகிய காலம் தொடர்ந்திருந்து 1945 தீயில் அழிந்து போனது.

அங்கு நான் படித்த காலத்தில்தான் திரு.கொபாயாஷியின் ஆர்வம், திட்டம் உச்சக் கட்டத்தை எட்டி இருந்தது என நம்ப எனக்கு விருப்பம். யுத்தம் வந்ததால் இன்னும் எத்தனையோ குழைந்தைகள் அவர் தலைமையில் கல்வி பயனை அடைய முடியாது போனது பெரிய நஷ்டம் என எண்ணி நான் வருத்தமடைந்தேன்.

திரு.கொபாயாஷியின் கல்வி முறையை இந்த புத்தகத்தில் விவரமாக சொல்ல முயற்சி செய்துள்ளேன். எல்லா குழைந்தைகளும் இயல்பாகவே நல்ல குணத்துடன் பிறந்தும், அவர்கள் வளரும் சூழ்நிலை, தவறான பெரியோர்களின் இடையூற்றினால் அது மிக சுலபமாக சேதமடைந்து விடுகிறது. குழைந்தைகள் தனிப்பட்ட தன்மையான மனிதர்களாக வளர்ந்து வர அவர்கள் "நல்ல குணத்தை" வெளிப்படுத்தி அதை விருத்தி அடைய செய்ய வேண்டும் என்பது அவரது குறிக்கோளாக இருந்தது.

இயல்பாகவே அமைந்த குணத்தை திரு.கொபாயாஷி மிகவும் மதித்ததால் குழைந்தைகளின் குணமும் முடிந்த அளவு இயல்பாகவே விருத்தி அடைய வேண்டும் என விரும்பினார். அவர் இயற்கை எழிலையும் ரசித்தார். அவரது இளைய மகள் மியோ சேன் என்னிடம் சொன்னாள் அவள் சின்னவளாக இருக்கும் போது "நாம் இயற்கையில் இருக்கும் இயல்பான இணைப்புகளை பார்க்கப் போகலாம்" எனக் கூறி நடப்பதற்கு அழைந்து செல்வாராம்.

அவளை ஒரு பெரிய மரத்தை நோக்கி கூட்டிச் சென்று எப்படி அதன் இலைகள், கிளைகள் காற்றில் அசைகிறது என காண்பிப்பாராம்; இலைகள், கிளைகள், அடி மரம் இவைகளுக்குள் இருக்கும் பிணைபிணை எடுத்துக் காட்டுவார்; இலைகள் அசைவும் லேசான/பலமான காற்றிற்கு ஏற்றவாறு எவ்வாறு மாறுபடும் என விவரிப்பார். அசையாது நின்று இந்த மாதிரி விஷயங்களை அவர்கள் கவனிப்பார், காற்று வரவில்லையானால் மேல் காற்றுக்காக மேலே பார்த்தவாறு பொறுமையுடன் காத்திருப்பார். காற்றை மட்டுமல்லாமல் நதிகளையும் கவனித்தனர். பக்கத்தில் இருக்கும் டாமா நதிக்குப் போய் ஓடி வரும் தண்ணீரை கவனிப்பார்கள். என்னிடம் இது மாதிரி விஷயங்கள் செய்வதில் களைப்பு ஏற்பட்டதில்லை என அவள் சொன்னாள்.

பரவலான கல்வி முறையை பின்பற்றாமல் சுதந்திரமான சூழ்நிலையில் பாடங்கள் நடந்த இந்த ஆரம்ப பள்ளியை ஐப்பானில் யுத்த நேரத்தில் அதிகார வர்க்கம் தொடர்ந்து நடக்க அனுமதிதார் என இந்த புத்தகம் படிப்பவர்களுக்கு வியப்பாக இருக்கும். திரு.கொபாயாஷி விளம்பரம் படுத்துவதை வெறுத்தார், யுத்ததின் முன்பும் இந்த ஸ்கூலை புகைப்படம் எடுக்க அல்லது இதைப் பற்றி சாதாரண விளம்பரமும் அனுமதிக்கவில்லை. இந்த ஒரு காரணத்தால் தான் 50 மாணவர்கள் கொண்ட சிறிய ஸ்கூல் அவர்கள் கவனத்திலிருந்து தப்பி சமாளித்து தொடர்ந்தது. தவிர கல்வி மந்திரி சபையில் குழைந்தைகளின் கல்வியாளர் என திரு.கொபாயாஷியை பெரிதும் மதித்தார்கள்.

நவம்பர்-3- அற்புதமான விளையாட்டுப் பந்தயப் போட்டி மறக்க முடியாத நவம்பர்-3- அன்று ஒவ்வொரு வருடமும் டோமோவின் மாணவர்கள் கல்வி முடிந்து வெளியேறின வருடத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் குஹொன்புட்சு கோவிலில் ஒரு அறையில் சந்தோஷமாக இருக்க மீண்டும் சந்தித்தார்கள். நாங்கள் எல்லோரும் 40 வயது - அதிகமானவர் 50 ஐயும் நெருங்குவர், வளர்ந்த குழைந்தைகள் எங்களுக்கு இருந்தும்போல் பரிகாசப் பெயரை சொல்லிதான், இன்னும் பழைய நாட்களைப் போல் ஒருவரை ஒருவர் கூப்பிட்டார்கள். திரு.கொபாயாஷி நிறைய சந்தோஷமான அனுபவச் செயல்கள் விட்டுச் சென்றதில் இந்த பிரிந்த பின் ஒன்று சேர்வதும் ஒன்றாக இருந்தது.

முதல் ஆரம்ப பள்ளியிலிருந்து என்னை நீக்கப்பட்டது உண்மைதான். அந்த ஸ்கூலை பற்றி எனக்கு அதிகம் ஞாபகம் இல்லை - தெரு பாடகர்கள், டெஸ்க்கை பற்றி அம்மாதான் எனக்கு சொன்னாள். நான் நீக்கப்பட்டேன் என நம்புவது எனக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. உண்மையிலேயே நான் அவ்வளவு விஷமங்கள் செய்தேனா? இருந்தாலும் ஐந்து வருடங்கள் முன் காலை டெலிவிஷன் ஷோவில் பங்கேற்ற போது அந்த நாட்களில் என்னை அறிந்தவர் ஒருவருடன் அறிமுகம் செய்தார். அவர் என் பக்கத்து வகுப்பின் கிளாஸ் டீச்சராக இருந்தார் என அவர் சொன்னதை கேட்டு நான் வாயடைந்து போனேன்.

"நீ எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த வகுப்பில் இருந்தாய்" வகுப்பு நடக்கும் போது நான் ஆசிரியர்களின் அறைக்கு சென்ற போது சின்ன குற்றத்திற்காக எப்போதும் நீ வகுப்பின் வெளியே நிற்பதை காண்பேன். நான் உன்னை கடந்து போகும் போது நிறுத்தி " நான் என்ன தவறு செய்தேன் என வெளியே நிற்க வைத்தார்?" எனக் கேட்டு, "உங்களுக்கு தெருப் பாடகரைப் பிடிக்குமா?" என்றும் ஒரு தடவை கேட்டாய். உன்னை எப்படி சமாளிப்பது என எனக்கு தெரியவில்லை, ஆகையால் எனக்கு ஆசிரியர் அறைக்கு செல்ல வேண்டும் போது முதலில் எட்டிப் பார்த்து, நீ வெளியே இருந்தால் நான் போகாமல் இருந்து விடுவேன். உன் கிளாஸ் டீச்சர் ஆசிரியர் அறையில் உன்னை பற்றி எப்போதும் என்னிடம் பேசுவார். ஆதலால் தான் சில வருடங்கள் பிறகு நீ டெலிவிஷனில் தோன்றிய போது உன் பெயரை உடனே தெரிந்து கொண்டேன். இது நடந்து வெகு நாட்கள் ஆயினும், நீ முதல் கிரேடில் இருந்தது எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது.

நான் வகுப்பின் வெளியே நின்றேனா? எனக்கு இது நினைவில் இல்லாததால் ஆச்சரியமடைந்தேன். இளமையான தோற்றமுள்ள நரை முடி, அன்பான முகத்துடன் இருந்த இந்த டீச்சர் சிரமப்பட்டு காலை டெலிவிஷன் ஷோவிற்கு வந்து என்னை ஸ்கூலிருந்து நீக்கப்பட்டது உண்மை என்பதை நம்ப வைத்தாள்.

என் இருபது வயது பிறந்த நாள் வரை இதைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லாமல் இருந்த அம்மாவிற்கு இங்கு முழு மனதுடன் நன்றி கூறுவேன்.

ஒரு நாள் "ஏன் நீ வேறு ஆரம்ப பள்ளி மாற்றினாய் உனக்கு தெரியுமா" என அம்மா கேட்டாள். இல்லை என்றவுடன் மேற்க் கொண்டு "ஏன்னென்றால் நீ நீக்கப்பட்டு விட்டாய்" என மிக அமைதியாக சொன்னாள்.

ஏற்கனவே ஒரு பள்ளியிலிருந்து நீக்கப் பட்டு விட்டதால் "இனி உனக்கு என்ன வழி" அடுத்த இடத்திலிருந்தும் நீக்கப்பட்டால் நீ எங்கு போவாய்? என அவள் அந்த நேரத்தில் சொல்லி இருக்கலாம்.

அம்மா அவ்வாறு பேசி இருந்தால் நான் பயந்தவள், துரதிர்ஷ்டமானவள் என்ற எண்ணத்துடன் டோமோ காகுயின் வாசற்படியில் முதல் நாள் நுழைந்து இருப்பேன். வேர்களோடு இருந்த வாயிற்படி, இரயில் ரோட் வகுப்புகள் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக தெரிந்து இருக்காது. இப்படி ஓர் அம்மா கிடைத்ததில் நான் ரொம்பவும் அதிர்ஷ்டம்.

போர் நடந்ததால், டோமோவில் கொஞ்சம் புகைப்படங்கள்தான் எடுத்தோம். இந்த புகைப்படங்களில் கல்வி இறுதியில் எடுத்ததுதான் மிக நன்றாக இருந்தது. வெளியேறிப் போகும் கிளாஸ் அசெம்பிளி ஹால் படிக்கட்டின் முன் நின்றதுதான் எப்போதும் எடுப்பார்கள், ஆனால் விட்டுச் செல்லும் மாணவர்கள் வரிசையில் நிற்க ஆரம்பித்து "வாருங்கள், படம் எடுக்கப் படுகிறது" எனக் கத்தும் போது மற்ற குழைந்தைகளும் வர

விரும்பினார்கள். ஆகையால் எங்க கிளாஸின் இறுதி ஆண்டு எனச் சொல்ல முடியாது. நாங்கள் பிரிந்து கூடும் போது இந்த விஷயத்தை வைத்து உயிரோட்டமுள்ள சர்ச்சை நடக்கும். இறுதியாண்டு குழைந்தைகளின் புகைப்படமாக மட்டும் இல்லாமல் ஸ்கூலில் இருந்த எல்லோரும் கூடி இருந்த சுவாரஸ்யமான படமாக இருக்கட்டும் என அவருக்கு தோன்றியதால் திரு.கொபாயாஷி இந்த புகைப்படம் எடுக்கும் போது ஒன்றுமே சொல்ல மாட்டார்.இப்போது பார்க்கும் போது இந்த படங்கள் டோமோவை பிரதிபலிப்பவையாக அமைந்தது.

டோமோவைப் பற்றி நான் இன்னும் எழுதி இருப்பேன், ஆனால் டோட்டோ சேனைப் போல சின்ன பெண்ணிற்கு தகுந்தவாறு முதியோரது உற்சாகம் கிடைத்தால் , மற்றவருடன் நன்கு இணைந்து போகும் ஒருவராக வரமுடியும் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்தி விட்ட மன திருப்தி இருந்தது.

டோமோவைப் போல் ஸ்கூல்கள் இப்போது இருந்தால் இன்று நாம் கேள்விபடும் கொடுமையான தாக்குதல் குறைவாகவும், ஸ்கூலை பாதியில் விட்டு நின்று விடும் மாணவர்கள் சிலராக இருக்கும் என்று எனது நம்பிக்கை.டோமோவில் ஒருவரும் ஸ்கூல் முடிந்து வீடு போக விரும்பவில்லை.காலை பொழுது விடிவதை எதிர் நோக்கி போக வேண்டும் போல் இருந்த மாதிரி அது ஒரு ஸ்கூல்.

இந்த மாதிரி அபூர்வமான ஸ்கூலை ஸ்தாபனை செய்ய உள்ளூணர்வு, தொலை நோக்கு பார்வை இருந்த சொசாகு கொபாயாஷி ஜூன் 18, 1893 டோக்கியோவின் வடமேற்கு கிராமத்தில் பிறந்தார்.இயற்கை,இசை மீது இருந்த ஆர்வத்தில், வீட்டின் அருகில் ஹரூனா மலையை ஒட்டி இருந்த நதிக் கரையில் குழைந்தையாக இருந்த போது நின்று, வேகமாக பாய்ந்த நதியை வாத்திய குழுவாக பாவனை செய்து 'நடத்துவார்.'

வறுமையான விவசாய குடும்பத்தின் ஆறு குழைந்தைகளில் இளைய ஆண் மகனானவர் ஆரம்ப பள்ளி கல்வி முடித்தவுடன் துணை ஸ்கூல் டீச்சராக வேலை செய்ய வேண்டி இருந்தது.அந்த வேலைக்குரிய நற்சான்றிதழை பெற அந்த வயதில் ஒருவன் செய்வது மிகப் பெரிய சாதனையாகவும், அசாதாரணமான திறமையும் வெளிப்படுத்தியது. விரைவில் டோக்கியோவில் ஒரு ஆரம்ப பள்ளியில் வேலை கிடைத்து, அவர் பாடங்களையும் இசையும் இணைத்து சொல்லிக் கொடுத்ததால் நெடு நாளாக அவர் மனதில் வளர்த்த ஆசையை தொடர முடிந்து ஜப்பானின் முதன்மையான இசையை பாதுகாக்கும் இடம்-தற்போது டோக்கியோ நுட்ப கலை இசை பல்கலைக்கழகத்தில்(Tokyo University of Fine Arts and Music) இசைக் கல்வி துறையில் சேர்ந்தார்.

பட்டம் பெற்றதும் குழைந்தைகளின் ஆரம்ப கல்வி மிக அவசியம் என கருதிய ஹரூஜி நகமுர (Haruji Nakamura)

என்ற அதிசய மனிதரால் ஆரம்பித்த செய்கீ ஆரம்ப பள்ளியில்(Seikei ElementarySchool) இசை பயிற்சியாளராக சேர்ந்தார். குறைந்த மாணவர்கள் கொண்ட வகுப்பினால் குழைந்தையின் தனித்தன்மையான குணம் வெளி கொண்டு வரவும், தன்மானம் விருத்தி அடையச் செய்ய உதவும் தாராளமான சுதந்திரமான பாடங்களை அவர் சொல்லிக் கொடுத்தார். படிப்பு காலையில் நடந்தன. மாலைகள் நடைப் பயிற்சி, செடி சேகரிக்க, படம் வரைதல், பாட்டு, தலைமை ஆசிரியர் கொடுக்கும் பேச்சை கேட்பது என்பதற்கான நேரமாக இருந்தன. இவரது பாட திட்டங்கள் திரு.கொபாயாஷி மனதிற்குப் பிடித்து போய் பிறகு டோமோவிலும் இந்த முறையில் தான் பாடத் திட்டங்களை ஆரம்பித்தார்.

திரு.கொபாயாஷி அங்கு கற்று தரும் போது ஒரு குழைந்தைகள் ஒப்ரெட்டா(opretta)மாணவர்கள் நடத்துவதற்காக எழுதினார்.மிகப் பெரிய தொழில்

நிறுவனம் மிட்சுபிஷியை ஆரம்பித்த குடும்பத்தின் தொழிலதிபர் பாரொன் இவாசகி(Baron Iwasaki) மனதை அந்த ஒப்ரெட்டா கவர்ந்தது.பாரொன் இவாசகி கலையை ஆதரிப்பவர் -ஜப்பானின் பழைய இசை இயற்றுபவர் கொஸ்கெக் யமடாவிற்கு(Kosca Yamada)உதவினார்,தவிர ஸ்கூலுக்கும் பண உதவி செய்தார். அந்த பெரிய தொழிலதிபர் திரு.கொபாயாஷியை கல்வி முறைகளை படிப்பதற்கு ஐரோப்பியாவிற்கு (Europe)அனுப்ப முன் வந்தார்.

1922-1924 வரை திரு.கொபாயாஷி இரண்டு வருடங்கள் ஐரோப்பியாவில் ஸ்கூல்களுக்கு சென்று பாரீஸில் எமிலி ஜேக்குஸ் டால்க்ரோசிடம்(Emile Jaques-Dalcroze) யுரித்மிக்ஸ் கற்றுக் கொண்டார். இன்னொரு மனிதருடன் ஸெய்ஜோ இளங்குழைந்தைகளுக்கான பள்ளியை(Seijo Kindergarten) திரும்பி வந்ததும் ஸ்தாபித்தார். இளங்குழைந்தைகள் பள்ளி டீச்சர்களிடம் குழைந்தைகளை ஏற்கனவே எண்ணிய உருவத்தில் பொருத்தமானவர்களாக்க முயற்சிக்க கூடாது என்று திரு.கொபாயாஷி சொல்வார். "ப்ரபஞ்சத்தோடு அவர்களை விடவும்", "அவர்கள் உயரிய நோக்கங்களை திணிக்காதீர்கள். அவர்கள் கனவுகள் உங்களுடையவற்றைவிட பெரியது" என சொல்வார். ஜப்பானில் இந்த மாதிரி கிண்டர்கார்டன் இருந்ததே இல்லை.

1937-ல் டோமோ காகுயென் ஆரம்பித்து, அவர் ஜப்பான் யுரித்மிக்ஸ் சங்கத்தையும் நிறுவனம் செய்தார். ஜப்பானுக்கு யுரித்மிக்ஸை அறிமுகம் செய்தவர், போர் முடிந்த பின் குனிடாசி இசைக் கல்லூரி சம்பந்தமாக வேலை செய்தவர் எனதான் அதிக மக்கள் அவரை நினைத்தார்கள். அவரது கல்வி முறையை நேரிடையாக அனுபவ பெற்றவர் சிலர்தான் இருக்கிறார்கள், தவிர டோமோவை போல இன்னொரு ஸ்கூல் நிறுவிப்பதற்கு முன்பே அவர் இறந்து விட்டது சோகமான ஒரு விஷயம். அந்த ஸ்கூல் எரிந்து சாம்பலாகி கொண்டிருந்த போதே ஏற்கனவே இதைவிட நல்ல ஸ்கூலைப் பற்றி சிந்தித்தார். அவரை சுற்றி களவரமாக இருந்தும் மிக உற்சாகத்துடனும்,துணிவுடன் "அடுத்ததாக எந்த மாதிரி ஸ்கூல் இனி கட்டலாம்" எனக் கேட்டார்.

ஒரு வருடமாக வேலை செய்த எனது தினசரி டெலிவிஷன் நேர்முக பேட்டி"டெட்சுகோவின் அறை"("Tetsuko's Room) தயாரித்தவர் திரு.கொபாயாஷியை பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தார் என நான் இந்த புத்தகம் எழுத ஆரம்பித்த போது தெரிந்து ஆச்சரியம் அடைந்தேன். இந்த கல்வியாளரை அவர் சந்தித்தே இல்லை, ஆனால் ஒரு முறை ஒரு பெண்மணி குழைந்தைகளின் யுரித்மிக்ஸ் வகுப்பிற்கு பியானோ வாசித்ததை கேட்டு, அவர் ஆராய்ச்சி ஆர்வம் இன்னும் மேலாக எழுந்தது."அவள் முதலில் ஆரம்பித்த போது அவளது வேகத்தை சரி செய்து "உனக்கு தெரியுமா குழைந்தைகள் அவ்வாறு நடக்க மாட்டார்" என திரு கொபாயாஷி சொன்னாராம். ஒரு மனிதர் இங்கு குழைந்தைகளுடன் மிக ஒன்றிவிட்டதால் அவர்கள் எவ்வாறு மூச்சி விட்டனர், எப்படி நகர்ந்தார்கள் என்பதை நன்கு தெரிந்து இருந்தார். எனது தயாரிப்பாளர் காமுஹிகோ சேனோ (Kazuhiko Sano)இன்னும் இந்த குறிப்பிடத்தக்க மனிதரைப் பற்றி உலகத்திற்கு சொல்ல அவர் புத்தகம் எழுதுவார் என நம்புகிறேன்.

டோமோவைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை நான் பெண்கள் பத்திரிக்கைக்கு எழுதியதை இருபது வருடங்கள் முன்பு ஓர் துணிச்சலான இளைய கொடன்ஷா(Kodansha) பதிப்பாசிரியர் பார்த்து, நிறைய பேப்பர் கட்டுடன் வந்து, அந்த கட்டுரையை புத்தகமாக விரிவு படுத்த கேட்டார். நான் அந்த பேப்பரை அறியாது வேறு எதற்கோ உபயோகித்து விட்டேன், அவரது எண்ணம் நிறைவறுவதற்கு முன்பே அந்த இளைஞனும் டைரக்டராகிவிட்டான். ஆனால் அவன்தான்-கட்சுஹிசா காதோ(Katsuhisa Kato)இதை செய்யும் எண்ணமும், தன்மனப்பிக்கையும் கொடுத்தான். இதற்கு முன்

அதிகம் எழுதாததால் ஒரு முழு புத்தகம் என்பது முடியாத ஒன்றாக இருந்தது.கடைசியில் கொடான்ஷாவின் பெண்கள் பத்திரிக்கைகாக பிப்ரவரி 1979-டிசம்பர் 1980 வரை ஒவ்வொரு அத்தியாயம் என தொடர் கட்டுரையாக எழுத ஊக்குவித்தார்.

விளக்கப் படத்திற்காக ஒவ்வொரு மாதமும் ஷிமோ-ஷாகுஜி,நேரிமாகு,டோக்கியோவில் இருக்கும் சிஹிரோ இவசகி சித்திரப் புத்தக பொருட்காட்சிக்கு(Chihiro Iwasaki Museum of Picture Books,Shimo-shakuji,Nerimaku,Tokyo)சென்று பார்ப்பார். குழைந்தைகளை தெளிவாக வரைவதில் சிஹிரோ இவசகி ஒரு மேதாவி,அவளைப் மாதிரி உயிருள்ள குழைந்தைகளைப் போல உலகில் எங்காவது வேறு ஓர் ஓவியர் வரைவாரா என எனக்கு சந்தேகம். குழைந்தைகளை எண்ண முடியாதளவு மனோனிலை,தேக நிலையில்,ஆறு மாத குழைந்தை,ஒன்பது மாத குழைந்தைகளுக்குள் இருந்த வித்தியாசங்களை அவள் ஓவியத்தில் காண்பித்தார். எனது புத்தகத்திற்கு அவரது ஓவியங்களை பயன் படுத்த முடிந்ததில் அடைந்த ஆனந்தத்தை சொல்ல முடியாது. என் கதைக்கு அவை நன்றாக பொருந்தியது ஒரு புரியாத விஷயம்தான். அவர் 1974-ல் இறந்து விட்டார், ஆனால் நான் அவள் உயிருடன் இருக்கும் போதே இந்த புத்தகத்தை எழுத தொடங்கினேனா என மக்கள் அடிக்கடி கேட்டதிலிருந்து அவளது ஓவியங்கள் எவ்வாறு உயிருடன் தத்புரபமாக இருந்தது, குழைந்தைகளின் பலவித மிக அதிகமான நிலைகளில் குழைந்தைகளை தெளிவாக வரைந்து இருந்தார் என்பதை வெளிப் படுத்தியது.

சிஹிரோ இவசகியின் கிட்டதட்ட ஏழாயிரம் ஓவியங்கள் இருந்தது;அவளது மகன் பொருட்காட்சியின் துணை பாதுகாப்பாளர் என்பதால் அவரது சினேகித தன்மையால் அவரும் அவர் மனைவியின் மூலமாக மிக அதிகமான அசல் ஓவியங்களைப் பார்க்கும் சலுகை எனக்கு கிடைத்தது. ஓவியரின் கணவர் அவளது ஓவியங்களை மறு பதிப்பு செய்வதற்கு அனுமதி கொடுத்ததற்கு எனது நன்றியை தெரிவிக்கிறேன். நான் தள்ளிப் போட்டு கொண்டு இருந்த போது என்னை எழுத ஆரம்பிக்க தூண்டிக் கொண்டிருந்த நாடக ஆசிரியர் டடசு ஈசாவா(Tadasu Iizawa), -இப்போது நான் பொறுப்பாளியாக இருக்கும் பொருட்காட்சியின் பாதுகாப்பாளருக்கும் நான் நன்றி சொல்கிறேன்.

மியோ சேன், எனது டோமோவின் எல்லா நண்பர்களும் மிகப் பெரிய உதவியாக இருந்தார்கள்."நாம் இதை உண்மையிலே சிறந்த புத்தகமாக கொண்டு வர வேண்டும்"என சொல்லி கொண்டிருந்த ஜப்பானிய வெளியீட்டின் பதிப்பாசிரியரான கெய்கோ இயாமோடோவிற்கும் (Keiko Iwamoto)எனது மனமார்ந்த நன்றி.

சில வருடங்கள் முன்பு பிரபலமான மக்களைப் பற்றிய சொற்றொடரான " ஜன்னலின் அருகில்"(over by the window)-இதன் அர்த்தம் அவர்கள் ஓரமாக அல்லது வெளியே குளிரில் இருந்தார்கள், என்பதிலிருந்து ஜப்பானிய தலைப்பு எண்ணம் எனக்கு தோன்றியது. தெருப் பாடகரைப் பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் நான் ஜன்னலின் அருகே வேறு வழி இல்லாமல் நின்றாலும்,உண்மையாகவே முதல் ஸ்கூலில் எனக்கு "over by the window"

வேற்றுமையாகவும், வெளியே குளிரில் இருப்பது போல் தோன்றியது. தவிர மற்றொன்று எனக்கு சந்தோஷத்தின் ஜன்னல் கடைசியில் டோமோவில் திறந்தது என்ற இரண்டு பாவங்களில் இந்த தலைப்பு இருந்தது.

இப்போது டோமோ இல்லை ஆனால் இந்த புத்தகம் படிக்கும் போது உங்கள் கற்பனையில் அது இருந்தால் இதை விட ஒன்றும் எனக்கு அதிக சந்தோஷம் தர முடியாது.

இந்த புத்தகம் ஜப்பானில் வெளி வருவதற்கும், ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பு ஏற்பட்டு கொண்டிருக்கும் வருடங்களில் நிறைய விஷயங்கள் நடந்தன. முதலாவதாக எதிர்பாராது இந்த புத்தகம் நல்ல விற்பனையானது.

ஒரே வருடத்தில் சின்ன டோட்டோ சேன் ஜப்பானிய வெளியீட்டில் 4,500,000 பிரதிகள் விற்று சாதனை செய்தது.

அடுத்ததாக இது பள்ளிப் பாடப் புத்தகமாக படித்தார்கள் என அறிந்து ஆச்சரியப் பட்டேன். ஸ்கூல் டீச்சர்களுக்கு தகவல் புத்தகமாகவும், இளைய அம்மாசுக்கு ஒருகாலத்தில் திரு.கொபாயாஷி என தலைமை ஆசிரியர் இருந்தார் என தெரிவதற்காக இருக்கும் என நம்பினேன். இந்த மாதிரி ஓர் சாதனையை இந்த புத்தகம் ஏற்படுத்தும் என நாம் எண்ணவில்லை. ஜப்பான் முழுவதும் மக்கள் தற்போது உள்ள கல்வி நிலையை பற்றி மிகவும் கவலை பட்டார் என தெரிந்தது.

குழைந்தைகளுக்கு இது ஒரு கதைப் புத்தகம் தான்.கஷ்டமான வார்த்தைகள் இருந்தாலும் அகராதி (டிக்ஷனரியின்) உதவியுடன் ஏழு வயது குழைந்தைகள் முதல் இந்த புத்தகத்தை படிக்கிறார்கள் என எனக்கு வந்த விமர்சகர்களின் பதிலிருந்து தெரிந்தது. இதனால் நான் எவ்வளவு சந்தோஷம் அடைகிறேன் என சொல்ல முடியவில்லை. ஓர் 103 வயது ஜப்பானிய இலக்கிய வித்வான் "நான் இதை அதிகமாக அனுபவித்தேன்" என எழுதினார். காமிக்ஸ், சித்திர புத்தகம் தீவிரமாக படித்த நேரத்தில், இளைஞர்களுக்கு இனி எழுத்தில் வந்த கதைகளில் ஆர்வமில்லை என சொன்ன நேரத்தில், இளைய குழைந்தைகள் இந்த புத்தகத்தை கஷ்டமான வார்த்தைகளின் அர்த்தங்களைப் பார்த்து படித்தது உண்மை என்பது மிக குறிப்பிடத்தக்க விஷயம்.

இந்த புத்தகம் வெளி வந்ததும், சினிமா,டெலிவிஷன், நாடக அரங்கம், சினிமா உற்சாக கம்பெனிகளிலிருந்து என் கதையை அவர்கள் சாதனங்களில் தயாரிக்க அனுமதிக்க வேண்டுகோள்கள் என்னிடம் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் நிறைய மக்கள் இதை படித்து அவர்கள் கற்பனையில் ஒரு உருவம் ஏற்பட்டு விட்டதால், எவ்வளவு நல்ல டைரக்டராக இருந்தாலும் அந்த கற்பனைகளை மெருகேற்றி அமைப்பது மிக கஷ்டமானது என்பதால் அவற்றை எல்லாம் நிராகரித்து விட்டேன்.

ஆனால் வாத்திய இசையில் அமைப்பதற்கு சம்மதம் தெரிவித்தேன் ஏன்னென்றால் இசை கற்பனைக்கு தடையாக இருக்காது. அழகான இசைக்கு பிரசித்தி பெற்ற அகிஹிரோ கொமொரி(Akihiro Komori)என்பவரை இந்த தொகுப்பை மேற்கொள்ளச் சொன்னேன். டோட்டோ சேன்- ஜன்னல் சிறுமி நான் விளக்கி நடந்த இந்த ஸ்ருதி இசைவு கதை அரங்கில் சிரிப்பு, அழுகையும் மாறி மாறி நிலவி ஒரு மாபெரும் வெற்றி பெற்று முன் சாதனைகளை மிஞ்சியது.

இந்த புத்தகம் இப்போது அதிகாரப் பூர்வமாக பாடப் புத்தகமாக வந்து விட்டது. கல்வி மந்திரி சபையின் அனுமதியுடன் "விவசாய டீச்சர்" அத்தியாயம் ஜப்பானிய மொழி படிப்பு அடுத்த வருடம் தொடரப் போவதின் மூன்றாவது கிரேட், "அழக்கான பழைய ஸ்கூல்" நாலாவது கிரேடில் நீதி நெறி,பண்பு வகுப்புகளில் பயன் படுத்தப்படும். நிறைய டீச்சர்கள் ஏற்கனவே அவர்கள் வழியில் இந்த புத்தகத்தை உபயோகிக்கிறார்கள். ஒவிய வகுப்பில் டீச்சர் குழைந்தைகளுக்கு ஒரு அத்தியாயத்தைப் படித்து அவர்கள் மனதை மிகவும் கவர்ந்த விஷயத்தை படமாக வரையச் சொன்னார்.

ஜப்பானின் முதன் முதலான காது கேளாதவர்களுக்கான உத்தியோக நாடக அரங்கம் ஒன்றை உருவாக்கும் வெகு நாளைய கனவை இந்த புத்தகத்தை விற்க உரிமை தொகை, உண்மை கதைக்கான பரிசை தவிர இன்னும் மூன்று பரிசுகள் மூலமாக

நனவாக்க முடிந்ததற்கு நன்றி.வேதியல்காக நோபல் பரிசு வென்ற கேனிசி ஃபூகுயி (Ke'ichi Fuki)இன்னும் பல புகழ் பெற்ற விருந்தாளிகளுடன் எனக்கும் பேரரசனின் ஸ்பிரிங்க் கார்டன் டீ விருந்திற்கு சமீபத்தில் அழைப்பு வந்ததில் நான் பெருமை அடைந்தேன். அங்கு பேரரசருடன் ரம்மியமான சம்பாஷனை வாய்ப்பு கிடைத்தது. போன வருடம்,உடல் ஊனமற்றோரின் உலக தினத்தை கொண்டாட பிரதம மந்திரியிடமிருந்து என்னை சிபாரிசு செய்த கடிதம் வந்தது. நான் ரொம்பவும் எழுத விரும்பிய புத்தகத்தால் இந்த ஆனந்தமான நிகழ்வுகள் நடந்தது.

கடைசியாக என் புத்தகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த டொரொதி பிரிட்டன்னுக்கும் என்(Dorothy Britton) மனமார்ந்த நன்றியை வெளிபடுத்துகிறேன். இவ்வளவு அற்புதமான மொழி பெயர்ப்பவர் கிடைத்தது என் பாக்கியம். அவள் பாடகர், கவியாகவும் இருந்ததால் என் எழுத்துக்களை ஆங்கிலத்தில் இயற்கையான இணைப்புடனும், உணர்ச்சியுடனும் கொண்டு வந்ததால் படிப்பதற்கு இன்பமாக இருந்தது.

ஆம், இன்னொன்று- பிராட்வே இயக்குனர் ஹரால்ட் ரோம்(Harold Rome),அவர் எழுத்தாளர் மனைவி ஃப்ளாரென்ஸ்(Florence)இருவருக்கும் நன்றி கூற விரும்புகிறேன். நான் முதல் அத்தியாயம் தான் முடித்திருந்த போதே அவர்கள் என் கதையை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட ஊக்குவித்தார்கள்.

டோக்கியோ 1982
குரொயனாக(TETSUKOKUROYANAGI)

டெட்சுகோ

முடிவுரை

என்னுடன் ஒரே வகுப்பு "இரயிலில்" "பயணித்த" எனது நண்பர்கள் இப்போது என்ன செய்கிறார்கள்"?

அகிரா டாகஹாஷி (Akira Takahashi)

வினையாட்டுப் போட்டி பந்தய தினத்தன்று எல்லா பரிசையும் பெற்ற டாகஹாஷி,இனி உயரமாக வளரவே இல்லை, ஆனால் ஜப்பானின் ஒரு ரக்பி குழுவிற்கு புகழ் வாய்ந்த உயர் நிலைப் பள்ளியில் நல்ல புகழுடன் நுழைந்தான். பிறகு மெய்ஜி பல்கலை கழகத்தில் எலக்ட்ரானிக்ஸ் என்ஜீனியரிங்க் டிகிரி பயின்றான்.

மத்திய ஜப்பானில் லேக் ஹமனா பக்கத்தில் ஒரு பெரிய எலக்ட்ரானிக்ஸ் கம்பெனியில் பணிபுரிபவர்களின் தொகுதியின் நிர்வாகியாக இப்போது இருக்கிறார். பணிபுரிவோரின் ஒற்றுமைக்கு அவர்தான் பொறுப்பு, அவர்கள் புகார்கள், கஷ்டங்களை கவனமாக கேட்பார், சச்சரவுகளையும் தீர்த்து வைப்பார். தான் ரொம்பவும் கஷ்டங்களை அனுபவித்ததால் மற்றவரின் பிரச்சனைகளை உடனே புரிந்து கொண்டு, விருப்பம் போல் முடிவெடுக்கும் அதிகாரம்,கவர்ச்சியான தோற்றம் இரண்டும் உதவியாக இருந்தது. தொழில் நுட்பத்தில் நிபுணர் என்பதால் இன்டர்க்ரேடெட் சர்க்யூட்டுடன் இருந்த பெரிய மெஷிங்களை உபயோகிக்கும் பயிற்சியும் இளைஞர்களுக்கு அளித்தார்.

டாகாஹாஷி, அன்பான பெண்மணியான அவரை நன்றாக புரிந்து கொண்டிருக்கும் மனைவியையும் பார்பதற்கு ஹாமமட்சு சென்றேபோது அவர் டோமோவைப் பற்றி நிறைய கேட்டதால், அவரே அங்கு போனது போல் இருந்ததாகச் சொன்னார். தான் மேலும் வளர்ச்சி அடையாமல் போனதை பற்றி டாகாஹாஷிக்கு தாழ்ந்த மனப்பான்மையே இல்லை என அவள் நிச்சயமாகச் சொன்னார். அவள் சொன்னது சரிதான் என நான் நம்பினேன். புகழ் பெற்ற உயர் நிலைப் பள்ளி, பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்த போது, தாழ்வு மனப்பான்மை இருந்திருந்தால் அவன் வாழ்க்கை கஷ்டமாக இருந்திருக்கும், தவிர அவன் பணிவாளர் தொகுதியில் வேலை செய்யவும் தடையாக இருந்திருக்கும்.

டோமோவில் தனது முதல் நாளை பற்றி விவரித்த போது டாகாஹாஷி தன்னை போல் உடல் பாதிப்புடன் இருந்தவர்களைப் பார்த்தவுடன் அந்த இடம் சௌகரியமாக தோன்றியது. அந்த நிமிடத்திலிருந்து தடுமாற்றமில்லாது ஒவ்வொரு நாளையும் ஒரு முறை கூட வீட்டில் தங்க விரும்பாது அனுபவித்தார். நீச்சல் குளத்தில் ஆடையில்லாமல் நீந்த முதலில் தயங்கியதாகவும், ஆனால் ஆடைகளை ஒவ்வொன்றாக கழற்ற ஆரம்பித்தவுடன், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாணத்தையும், வெட்கப்படுவதையும் விட்டான் என என்னிடம் சொன்னான்.

அவனை விட உயரமாக இருந்த குதிரை மீது கழியின் உதவியால் தாண்டுவதை உற்சாகப்படுத்தி, அவனால் முடியும் எனவும் திரு.கொபாயாஷி எப்படி நம்பிக்கையூட்டினார் என்று என்னிடம் கூறி, இருந்தாலும் கடைசி நிமிடம் வரை தான் செய்ததாக எண்ணத்தில் அவன் இருக்கட்டும் என திரு.கொபாயாஷிதான் அவனுக்கு தாண்ட உதவி இருப்பார் என அவன் இப்போது சந்தேகம் வருவதாக சொன்னான். திரு.கொபாயாஷிதான் அவனுக்கு விசுவாசம் கொடுத்து வெற்றிகரமான சாதனையின் மகிழ்ச்சியை அறியச் செய்தார். அவன் பின்னால் ஒழிந்து கொள்ள முயற்சித்த போது தலைமை ஆசிரியர் அவனை எப்போதும் முன்னால் கொண்டு வருவார் ஏன்னென்றால் உறுதியான எண்ணத்தோடு வளர்வது அவனது வாழ்க்கைக்கு அவசியம். எல்லா பரிசுகளையும் வென்றவுடன் அவனுக்கு தோன்றிய குதூகலத்தை இன்னும் மறக்கவில்லை. பிரகாசமான கண்கள், உணர்ச்சியுள்ள அவன் டோமோவைப் பற்றி பழைய நினைவுகளை சந்தோஷமாக பேசினான்.

டாகாஹாஷி இவ்வளவு சிறந்த மனிதராக வளர்வதில் நல்ல வீட்டு சூழ்நிலையும் உதவி புரிந்தது இருந்தும் திரு.கொபாயாஷி முன் யோசனையோடு எங்கள் எல்லோரையும் சமாளித்தார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. உதாரணத்திற்கு அடிக்கடி என்னிடம் "உண்மையாகவே நீ ஒரு நல்ல பெண்", டாகாஹாஷியை உற்சாகப்படுத்தி "உன்னால் முடியும்" என்ற வார்த்தை அவன் வாழ்க்கை பாதையின் தீர்மானங்களில் உறுதியாக இருந்தது.

ஹாமமட்சுவிலிருந்து புறப்படும்போது நான் முழுவதுமாக மறந்து போன விஷயத்தை டாகாஹாஷி சொன்னான். டோமோவிற்கு வரும் வழியில் மற்ற ஸ்கூல் குழைந்தைகள் அவனை கேலியும், கலாட்டா செய்ததால் வெறுப்போடு வந்து சேர்ந்ததும் நான் உடனே குழைந்தைகள் என்ன செய்தனர் என கேட்டு கேட்டின் வெளியே சென்று சிறிது நேரம் கழித்து ஓடி வந்து இப்போது எல்லாம் சரி ஆகி விட்டது, இனி இது நடக்காது என நம்பிக்கையூட்டியதாக அவன் சொன்னான்.

நாங்கள் விடை பெறும்போது "அப்போது நீ என்னை சந்தோஷப்படுத்தினாய்" என சொன்னான். நான் மறந்து விட்டதை நினைவுபடுத்தியதற்கு நன்றி டாகாஹாஷி.

மியோ சேன் (மியோ கனெகோ -Miyo Kaneko)

திரு.கொபாயாஷியின் மூன்றாவது மகள், மியோ சேன் கல்வி துறையின் குனியாட்சி இசைக் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்று தற்போது அந்த கல்லூரியை சேர்ந்த ஆரம்ப பள்ளியில் இசைக் கற்பிக்கிறார். தந்தையைப் போல் இளைய குழைந்தகளுக்கு சொல்லி தருவதில் அவளுக்கு விருப்பம். அவள் மூன்று வயது இருந்த போதிலிருந்தே மியோ சேன் நடப்பது, அவள் உடலை இசைக்கு இணைந்து அசைவது, பேசக் கற்றுது இவற்றை கவனித்ததால் திரு.கொபாயாஷி குழைந்தகளுக்கு கற்பிக்கும் போது இது ரொம்பவும் பயன் பட்டது.

சாக்கோ மட்சயாமா(இப்போது திருமதி சைடோ-Saito)

விசாலமான கண்களுடைய சாகோ சேன் நான் டோமோவில் நுழைந்த தினத்தன்று முயல் சித்திரமுடைய ஃப்ராக் அணிந்திருந்தவள் அந்த நாளில் பெண்கள் சேருவது மிக கடினாமாய் இருந்த தற்போதைய மிடா உயர் நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்தார். பிறகு டோக்கியோ பெண்கள் கிறிஸ்துவ பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில டிபார்ட்மெண்டிற்கு சென்று, YWCAவில் ஆங்கில பயிற்சியாளராகி, தற்போதும் அங்குதான் இருக்கிறார். டோமோவின் அனுபவத்தை அவர்கள் கோடை கால கேம்பில் நன்றாகப் பயன் படுத்துகிறார்.

ஐப்பான் ஆல்ப்ஸில் இருந்த ஹொடாகாவை (Hotaka)ஏறும் போது சந்தித்தவரை மணந்தார். அவர்கள் மகனுக்கு யசுடாகா என அவர்கள் சந்தித்த மலையின் நினைவாக பின் வார்த்தையுடைய பெயர் வைத்தனர்.

டைஜி யமனெளசி(Taiji Yamanouchi)

என்னை மணந்து கொள்வேன் என சொன்ன டாய் சான் ஐப்பானின் முன்னிலை பௌதீக சாஸ்திர வல்லுநர்களில் ஒருவராக வந்தான். நம் நாட்டின் வல்லுநர் வெளிநாட்டிற்குப் போவதற்கு எடுத்து காட்டாக அவன் அமெரிக்காவில் இருக்கிறான். டோக்கியோ பல்கலைக்கழகத்தின் விஞ்ஞான டிபார்ட்மெண்டில் பௌதீகத்தில் பட்டம் பெற்றார். எம்.எஸ்சி முடித்து அவன் ஃபுல்ப்ரைட் மாற்று உபகார கல்வி சலுகையில் அமெரிக்கா சென்று ஐந்து வருடத்திற்குப் பின் யுனிவெர்சிடி ரோசெஸ்டெரில் டாக்டரேட் பட்டம் பெற்றார். அங்கிருந்து கொண்டு பௌதீகத்தில் ஆராய்ச்சி செய்தார். தற்போது இலினாயில் உள்ள உலகின் பெரிய பெர்மி நேஷனல் ஆக்ஸெலெரேட்டர் லெபாரேட்டரியின்(Fermi National Accelerator Laboratory in Illinois)துணை நிர்வாகஸ்தராக இருக்கிறான். இந்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி சாலையில் 53 அமெரிக்க பல்கலைக்கழகங்களின் திறைமையானவர்களை கொண்ட மிகப் பெரிய கழகமான இதில் 145 பௌதீக சாஸ்திர வல்லுநர்கள், 1,400 தொழில் நுட்ப வேலையாட்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதிலிருந்து டாய் சேன் எவ்வளவு பேரறிவாளன் என புரிந்து இருக்கும். இந்த விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக் கூடம் ஐந்து வருடங்கள் முன் மிக சக்தி வாய்ந்த 500 பிலியன் எலக்ட்ரான் வோல்ட்ஸ் உற்பத்தியில் வெற்றி கண்டதும் உலகத்தின் கவனத்தை கவர்ந்தது.

சமீபத்தில் டாய் சேன் கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு பேராசிரியருடன் இசைந்து சமீபத்தில் அப்சிலான் (upsilon) என்ற ஒன்றை கண்டுபிடித்தார். ஒரு நாள் டாய் சேன் நோபல் பரிசு பெறுவான் என எனது நம்பிக்கை.

ரோசெஸ்டர் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து கணிதத்தில் பட்டம் பெற்ற புத்திசாலியான ஒரு

பெண்ணை டாய் சேன் மணந்தார். டாய் சேனுக்கு இருந்த திறமையால் அவன் எந்த ஆரம்ப பள்ளிக்கு சென்றிருந்தாலும் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பான். ஆனால் டோமோவில் குழைந்ததைகளை அவர்கள் விருப்பம் போல் பாடங்களை எடுத்து படிக்கலாம் என்ற விதிமுறை அவனது திறமையை விருத்தி செய்ய உதவியது என நான் நினைக்கிறேன். அவன் எப்போதும் வகுப்பில் ஆல்கஹால் பர்னர், ஃப்ளாஸ்க், டெஸ்ட் ட்யூப் இவைகளில் வேலை செய்வது, அல்லது பார்பதற்கு கடினமான விஞ்ஞானம், பௌதிக புத்தகங்களைப் படிப்பதை தவிர வேறு ஏதாவது செய்து பார்த்து எனக்கு ஞாபகம் இல்லை.

குனியோ ஓ (Kunio Oe)

என் பின்னலை பிடித்து இழுத்த ஓ என்ற பையன் ஃபார் ஈஸ்டர்ன் ஆர்கிட்ஸ் (Far Eastern orchids) விற்கும் ஆயிரம் டாலர் மதிப்புடைய பல்ப்களின் ஜப்பானின் முதன்மையான உரிமை என் பின்னலை பிடித்து இழுத்த ஓ என்ற பையனிடம் இருந்தது. அவரது துறை மிக விசேஷமானது, தவிர ஓயின் உதவி மிக அதிக அளவில் தேவைப்பட்டது, ஜப்பான் முழுதும் அடிக்கடி பயணம் செய்தான். பயணத்தின் நடுவில் அவனிடம் கஷ்டப்பட்டு போனில் நடத்திய சுருக்கமான உரையாடல் பின்வருமாறு:

டோமோவிற்குப் பிறகு நீ எங்கு போனாய்?

"நான் எங்கும் போகவில்லை.

"நீ எங்கும் போகவில்லையா? டோமோ ஒன்றுதான் உன் ஸ்கூலாக இருந்ததா?"

"ஆமாம், இது உண்மைதான்."

"அப்படியா! நீ நடு நிலைப் பள்ளிக்குக் கூடப் போகவில்லையா?"

"நான் காலி செய்து கையுஷு (Kyushu) என்ற இடத்தில் இருந்த போது சில மாதங்கள் ஓய்டா நடு நிலைப் பள்ளியில் (Oita Secondary School) இருந்தேன்."

"ஆனால் நடு நிலை பள்ளியை கட்டாயம் முடிக்க வேண்டும் இல்லையா?"

"ஆம், உண்மைதான், ஆனால் நான் முடிக்கவில்லை."

"அவன் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டமானவன்" என எனக்கு தோன்றியது. போருக்கு முன், ஓ யின் அப்பாவிடமிருந்து செடிகள் வளர்க்குமிடம் தென்மேற்கு டோக்கியோவின் டொடோரொகியில் (Todoroki) அதிகமாக இருந்தது, ஆனால் வெடிகுண்டு தாக்கியதால் அவை எல்லாம் அழிந்து விட்டது. ஓ யின் அமைதியான குணம் அவன் விஷயத்தை மாற்றி பேசிய மீதி உரையாடலிலிருந்து தெளிவாய் தெரிந்தது.

"மிகவும் வாசனையான பூ எதுவென உனக்குத் தெரியுமா? என் மனதை பொருத்தவரை சீன வசந்த கால ஆர்கிட் (Chinese spring orchid - *Cymbidium virescens*). இதன் மணத்திற்கு இணையாக ஒன்றுமே இல்லை".

"அவை மிக விலையுயர்ந்ததா?"

"சில வகைகள் விலை அதிகம், சில வகை அதிக விலை இல்லை."

"அவை பார்க்க எப்படி இருக்கும்?"

"அவைகள் கொஞ்சம் கூட ஆடம்பரமாக இருக்காது. ரொம்பவும் மென்மையாக இருக்கும். ஆனால் அது தான் அதன் கவர்ச்சி."

டோமோவில் இருந்ததிலிருந்து அவன் கொஞ்சம் கூட மாறவில்லை. நடு நிலைப் பள்ளிக் கூட முடிக்கவில்லை என்ற விஷயம் அவனை சிறிது கூட பாதிக்கவில்லை என அவன் அமைதியான குரலை கேட்ட போது நான் நினைத்துக் கொண்டேன்! தன் வேலை செய்து தன்னம்பிக்கையுடன் இருந்தான்". என் மனதை இந்த விஷயம் ரொம்பவும் கவர்ந்தது.

காசயோ அமெடெரா(Kazuo Amadera)

மிருகங்களை விரும்பிய அமெடெரா வளர்ந்த பின் கால் நடை மருத்துவராகவும், பண்ணை வைக்கவும் ஆசைப்பட்டான். அவன் அப்பா திடீரென இறந்து விட்டதால், துரதிஷ்டமாக தன் வாழ்க்கை பாதையை மாற்றி அமைக்க, நிறுவான் பல்கழக கால் நடை மருத்துவம் மிருக வளர்ப்பு/பராமரிப்பு ஸ்கூலை(Nihon University's school of Veterinary Medicine and Animal Husbandry)விட்டு கியோ ஆஸ்பத்திரியில்(Keio Hospital)வேலைக்குச் சேர்ந்தான். சென்ட் ரல் ஹாஸ்பிடல் ஆஃப் செல்ஃப் டிஃபென்ஸ் ஃபோர்ஸில் (Central Hospital of the Self-Defense Force) நோயாளிகளைப் பரிசோதனை செய்யும் இணைப்பில் பொறுப்புள்ள பதவியில் இருக்கிறான்.

அய்கோ சய்ஷோ (இப்போது திருமதி.டானகா)Aiko Saisho (now Mrs.Tanaka)

அய்கோ சய்ஷோவின் பெரிய மாமா கப்பற்படை தலைவர் டோகோ, ஆயம காகுயினை(Aoyama Gakuin) இணைந்து இருந்த ஆரம்ப பள்ளியிருந்து டோமோவிற்கு வந்தாள். அந்த நாளில் அவளை நிதானமான, ஒழுங்கான இளைய பெண் என நினைத்தேன். த்ர்ட் கார்ட் ரெஜிமென்டில்(Third Guards Regiment)மன்சூரியன் விபத்தில்(Manchurian Incident)அவள் அப்பாவை இழந்ததால் பார்பதற்கு அப்படி இருந்திருக்கலாம்.

கமகுரா பெண்கள் உயர் நிலைப் பள்ளி(Kamakura Girls" High School)முடித்ததும் ஒரு கட்டடக் கலைஞனை மணம் புரிந்தாள். அவளது இரு மகனும் வளர்ந்து உத்தியோகத்தில் இருப்பதால் அவள் தன் ஓய்வு நேரத்தில் கவிதை எழுதுகிறாள்.

"பேரரசன் மெய்ஜியின் தர்பாரில் புகழ் பெற்ற கவியாக இருந்த உன் புகழ் வாய்ந்த ஆண்டியின் வழியை பின்பற்றி கொண்டு செல்கிறாயா!! என நான் கேட்டேன்.

"ஹோ, அப்படி இல்லை!" என தர்மசங்கடமாக பதிலளித்தாள்.

"டோமோவில் இருந்தது போலவே நீ பணிவாக இருக்கிறாய்: எனக் கூறினேன்."உனக்கு தெரியுமா நான் பென்கியாக நடத்த போது இருந்த உடற்கட்டோடு தான் இன்னும் உள்ளேன்" என பெண்மையான குணத்திற்கு ஏற்றவாறு அவள் பதில் அமைந்தது.

அவள் குரலிருந்து எவ்வளவு மகிழ்ச்சி, அன்பு கலந்த அவளது குடும்பம் என எண்ணத் தோன்றியது.

கெய்கோ ஆகி -இப்போது திருமதி குவாபரா(Keiko Aoki-now Mrs.Kuwabara)

பறக்கும் கோழிக் குஞ்சுகள் வைத்திருந்த கெய்கோ சேன் இப்போது கியோ பல்கலைக்கழகத்தின்(Keio University's) ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியரை மணந்து, அவளுக்கு இரண்டு பெண்கள் இருந்தனர்.

யோய்சி மிஜிடா (Yoichi Migita)

ஈமச் சடங்கின் உருண்டைகளை கொண்டு வருவதாக உறுதி அளித்த மிஜிடா தோட்டக்கலையில் பட்டம் பெற்றான், ஆனால் எப்போதும் ஓவியம் வரவதை விரும்பிய அவன் மறுபடி கல்லூரிக்குச் சென்று முசஷினோ(Musashino College of Fine Arts) காலேஜ் ஆஃப் ஃபைன் ஆர்ட்ஸ்டில் பட்டம் பெற்று வந்தான். இப்போது சொந்தமாக கிராபிக்ஸ் டிஸைன் கம்பெனி நடத்தி வருகிறான்.

ரையோ சேன்

வாய் காப்பாளராக இருந்து போருக்குச் சென்ற ரையோ சேன். நலமாகவும், நன்றாகவும் வீடு வந்து சேர்ந்தார். டோமோவில் பிரிந்தவர் சேரும் நாளான நவம்பர் 3 தவறாது கலந்து கொண்டார்.

